

این رمان توسط سایت wWw.Book4.iR ساخته شده است...

برای دانلود رمان های دیگر به سایت مراجعه کنید...

نام رمان : دالیت

نویسنده : نیلوفر قائمی فر

انتشار از : بوک-4

(wWw.Book4.iR)

منبع : بیاتو رمان

کانال تلگرام بوک-4 : @book_ir

نمیخواستم به کارم فکر کنم این تصمیمی بود که سه ماه قبل گرفته بودم، برایش برنامه ریزی کرده بودم، میدونستم دارم چیکار میکنم، برای خیلی ها عاقلانه نیست ولی برای من هست، این تنها تصمیمی بود که دارم خودم میگیرم، این زندگی منه، هرگز به رویاهام نمیروسم ولی میخوام برای دو روز، فقط دو روز تجربش کنم..

برای هزارمین بار گفت:

-فکراتو کردی؟ میدونی داری چه بلایی سر خودت میاری؟!

-بلا نیست، این شب به واقعیت پیوستن رویای منه.

-میدونی اگه خونوادت بفهمن چی میشه؟!

-نمیفهمن، چرا اینقد منو سوال و جواب میکنی؟ چرا شیوه ی پند و اندرز گرفتی؟ این زندگی منه، باهات صحبت کردم تو هم قبول کردی..

بعد ده پونزده ثانیه نگاه کردن بمن گفت:

-چرا من حالا؟!

-چون عاشقت بودم وهستم میخوام با کسی تجربه کنم که سرش به تنش بی ارزه با کسی که دوشش دارم، همیشه از وقتی که خودمو شناختم میخواستم با کسی ازدواج کنم که تمام و کمال باشه، واسه خودش کسی باشه، برو بیایی داشته باشه، حرفش توی هر مجلسی بخاطر موقعیتش، شخصیتش، شغلش، زندگی، ... برش داشته باشه، نقل دهن هر کسی باشه، میخواستم توی خونه ی همچین آدمی زندگی کنم، خانمیشو بکنم، همسرش باشم، مادر بچه هاش باشم، میخواستم اونقدر بهش وابسته بشم که همه بگن اگر یه روز ازش جدا بشه میمیره...

بهمن بگن: «اووووه.. اینقد لی لی به لالاش نذار مگه تحفه است؟»!

منم بگم آره واسه من تحفه است، اگر اینطوری برایش نکنم از من بهتراش برایش هست باید انقدر سنگ تموم باشم که هیچ کس رو بمن ترجیح نده

هرگز از کارکردن بیرون از خونه خوشم نمی اومد چون می خواستم تمام وقتمو تمام انرژیمو واسه مردی که سالها برای بدست آوردنش برای خدا عز و التماس کردم، دعا کردم، نماز خوندم... سمت هیچ پسری نرفتم نداشتیم مهر هیچکسی به قلبم بشینه، نداشتیم کسی به قلمرویی که برای اون آماده اش کردم وارد بشه، همه به کارام می خندیدند ولی برای من ارزش کارام بالاتر از این حرفا بود، توی دوره نمونه ای که نداشتن دوست پسر بی کلاسی و املی، نرفتن تو facebook و چت نکردن عقب موندن از زندگیه.. من این تفکر و رویا رو انتخاب کرده بودم، نیمی از زندگی مجردیم خلاصه میشد تو رویایی که برای آینده ساخته بودم، آنقدر این آرزو بزرگ و محکم بود که خیلی ها رو منتظر کرده بود

بینند این لیلی بی مجنون آخر به کجا می رسه؟! بین دوستانم همیشه علامت سؤال بودم، اینقدر ازش بدون اینکه بدونم کیه و چجوریه و اصلا وجود خارجی داره یا نه برای همه گفته بودم که گاهی احساس می کردند تو زندگیم هست که اینقدر واقعی و ملموس ازش حرف می زنم.

بههم نگاه می کرد یه نگاه توأم با هزار احساس که سردسته ی احساساتش ترحم بود و سردرگمی، می دونستم بین عقل و رودروایی و قسم و آیه و گریه زاری های من و منطق گیر افتاده و این از چشمش معلوم بود...

نفسی کشیدم بهش نگاه کردم و گفتم:

-وقتی مامان و بابا داشتن می رفتن مکه یه نامه بلند بالا برای بابا نوشتم و داخلش از تمام آرزوهایم درمورد مرد آینده ام حرف زده بودم چون شنیده بودم اگر پدر برای فرزندش دعا کنه تمام ریشه های ریششم میگن آمین؛ هر دختری همچین کاری نمی کنه ولی من نامه رو نوشتم و به بابام گفتم: «وقتی رفتی تو هواپیما قبل اینکه برسی به شهر پیامبرم این نامه رو بخون» آنقدر عزیز بابا بودم که حد نداشت، اصلا وقتی از عشق حرف می زدند و می خواستم بفهمم عشق یعنی چی علاقه ی بابا رو نسبت به خودمو می سنجدیم و با تک تک سلول هام درمی یافتم عشق یعنی حسی که بابام به من داره... بابا نامه رو خوند و هر جا که رسید نماز خوند...

اشکام صورتمو نمناک کرده بودند و بغض حنجره امو به درد آورده بود بهش نگاه کردم و گفتم: تا به باباجونم زنگ می زدم می گفت: «باباجون هر جا رسیدم برات نماز خوندم، تو مسجد پیغمبر نمی دونم درست میگم یا نه ولی یه جای طلایی هست که میگن هر کی نماز بخونه خدا جواب رد بهش نمی ده...»، علیرضا بابام اونجا برام نماز خونده بود می دونی چرا؟! چون فهمیده بود که اگر من زن هر کی بشم از بس که خودمو آماده کردم و قلبمو پیشاپیش عاشقش خوشبختش میکنم، پس نباید هر کسی شوهر من می شد، می دونی چرا؟! چون من عزیزدردونه ی بابام بودم، چون عشق و جونش بودم، گلش بودم نباید گلش که آنقدر وابسته و حساس بارش آورده تو دست هر کسی بره و پرپر بشه، قلبمو پیش بابام توی نامه رسوا کرده بودم؛ به خدا از ترسش اونقدر دعام کرده بود، می گفت: «اگر گیر کسی بیاد که قدرشو ندونه بچه ام از دست میره»، ولی علیرضا چرا دعای بابام نگرفت؟! خدا حتی عشقم ازم گرفت، بابایی که این همه عاشقم بود و دوستم می داشت! میگن اینطوری نگم خدا قهرش می گیره تو کار خدا نباید دخالت کرد، با بغض گفتم: «دیگه نمی گفتم ولی چرا خدا قهرش گرفت؟»!

علیرضا با عصبانیت کنترل شده گفت:

-تو داری حماقت میکنی و میگی قهر خدا؟! نکنه خدا برات پیغوم پسخوم هم داده که ما خبر نداریم؟!!

-پیغوم از این واضح تر؟ من بعد از مرگ بابا حق ازدواج ندارم.

-تو بچه ای! میدونی چیه؟ بزرگ نشدی، امیرعلی راست میگه که نگار همون نگار کوچولوئه! نمیدونه که حتی عقل و روح تو هم بزرگ نشده که هیچ گیر یه حماقت بدجور هم افتادی.

تا از جا بلند شد گفتم:

-علیرضا تو به جدت قسم خوردی.

-قسممو میشکونم، کفارشم میدم.

قلبم از جاش کنده شد، با هول و ولا گفتم:

-مدیونت کردم.

علیرضا عصبی و شاکی گفت:

-تقاص مدیونیمم میدم.

با عصبانیت و حرص درحالی که موهامو از قسمت شقیقه تو چنگم گرفته بودم جیغ زدم:

-تو حق نداری، به من قول دادی.

علیرضا هم بلند تو صورتم داد زد:

-من غلط اضافه کردم.

تو چشماش دلواپس و خودباخته نگاه کردم با صدای لرزون و چشم گریون گفتم:

-علیرضا من فقط میخوام قلبمو آرام کنم.

با عصبانیت و حرص و دندون قرچه از میون دندون های رو هم فشرده اش گفت:

-آخه دیوانه، دیوانه ی احمق، میفهمی چی داری میگی؟! میفهمی چیکار میخوای بکنی؟!

سرمو بالا گرفتمو با حرص و صدای خش دار گفتم:

-من زنتم!..

با لحن من تو چشمام درحالی که خیره بود محکم تر گفتم:

-فسخ میکنم.

جیغ زدم:

-حق نداری فسخش کنی، تا پس فردا زنتم.

روشو به طرفم برگردوند و آروم تر گفت:

-پاشو لباس بیوش میبرمت خونتون.

با حرص و نفس زنان از عاز تو سینه ام گفتم:

-اگه بری با یکی دیگه تجربه اش میکنم.

با عصبانیت داد زد:

-تو غلط اضافه میکنی، من احمق چرا اول بسم ا... به هرمان نگفتم که دردونه تون زده به سرش؟! چرا قبول کردم
بیارمت اینجا؟! استغفرا...

کار شیطون بود، من نامزد دارم نگار.

-تو که دختر نیستی، نامزدت از کجا میفهمه با یه زن دیگه بودی؟!!

یکه خورده و تأکیدی گفت:

-خدا که هست!

پامو زمین کوبیدمو گفتم:

-من زنتم، الآن زنتم، خدا میدونه که محرمتم.

توجیه گرانه تو چشمام نگاه کرد و گفت:

-خیانت خیانت.

حق به جانب سینه مو صاف کردم و گفتم:

-وقتی زنت شد خیانت، اون الآن در حد یه نشون.

عاصی شده نگام کرد و بعد خیلی جدی و با جذبه گفت:

-پاشو جمع کن بریم.

با لجبازی و تخریص گفتم:

-گفتم که اگه بری میرم سراغ یکی دیگه!!

-تو غلط کردی که میری سراغ یکی دیگه، آنقدر اون حس لعنتیت بهت فشار میاره؟!

با بغض و گریه گفتم:

-من هوسی در سر ندارم، میخوام یه عمر زندگیمو تو دو روز خلاصه کنم، به تو چه ربطی داره؟! زندگی منه، احساس منه، میخوام با تو تجربه کنم ولی اگر تو نباشی یکی دیگه رو پیدا میکنم.

با حرص گفتم:

-بعد نون و نمک خوردن سر سفرتون، نمکدون شکوندن وام انسانیت نیست.

موهامو از قسمت جلوی سرم محکم تو دستم گرفتم و با حرص درحالی که دندونامو رو هم میفشردم گفتم:

-من راضی، تو راضی، گور بابای ناراضی

علیرضا با عصبانیت گفت

-به اسم خدا و پیغمبر و رب و رسول و مدیونی و نفرین منو وادار کردی، چه رضایتی لعنتی؟! تو تهدید کردی که بلا سر خودت میاری بس که احمقی ترسیدم، قسمم دادی؛ خاک بر سر من که خام قسم تو شدم.

با گریه به پاش افتادمو گفتم:

-علی...علیرضا...دو روز تحمل کن، بعد برو هر جا که میخوای با هرکی که خواستی، یه عمر مدیونت میمونم تو هم راز منو نگه دار.

علیرضا با حرص آرنجمو گرفت و بلندم کرد و گفت:

مگه قراره بمیری؟! از کجا میدونی هرگز ازدواج نمیکنی؟!؟!!

علیرضا با حرص آرنجمو گرفت و بلندم کرد و گفت:

-مگه قراره بمیری؟! از کجا میدونی هرگز ازدواج نمیکنی؟!؟!!

-نمیشه، نمیخوان، نمیدارن؛ وقتی یه پسری میمونه همه میگن پسر که نمیتونه تحمل کنه باید زنش داد ولی وقتی یه

دختری میمونه میگن وا اگه شوهر کنه مادرش چی؟! تنها بمونه؟!!

یا اگه پدرش زنده باشه و مادرش مرده باشه میگن پدرش چی؟! تنها بمونه؟!!

علی من حاضرم صدهزار سال تنها بمونم ولی سایه ی مادرم از سرم کم نشه، با تمام وجودم میخوامش ولی این آرزوی فانی رو فقط با قلبم میخوام بعد این دو روز قلبمو خاک میکنم، سیاه می پوشم و فکر میکنم بیوه ام و اسمی

نمی‌ارم و با تجربه ی دو روزم زندگی میکنم. من قید قلبم با دو روز میزنم ولی قید مادرمو نمیزنم، بخاطر اون تنهاییش هرگز نمیخوام و نمیتونم ازدواج کنم..

-شاید با کسی ازدواج کنی که مادرتم بیاره پیش خودتون و....

-کی؟! تو این دوره زمونه؟! تو خودت حاضری مادر سمانه رو بیاری با خودتون زندگی کنه؟! یا مادر خودتو؟!

-موضوع ما فرق داره

-واسه شما فرق داره واسه هزار نفر دیگه هم یه فرق دیگه داره، تازه به مادرم یه بار اینو گفتم، گفتم: «خب من طبقه ی پایین تو طبقه ی بالا، بازم تنهام» گفتمش: «پس چی مادر من؟ باید حتما بین ما باشی که تنها نباشی؟! تو دوست داری اولین روزهای زندگیت که مملوء از عشق و احساسی عزیز دیگه ای هم کنارت باشه؟» من نمیخوام تو میتونی علی؟! علیرضا نگام کرد و گفت:

-تو عجولی نگار، بچه ای، در آینده لعنت میفرستی به امروز به من.. آه تو دودمان منو به باد میدی چون میگی من بچه بودم و احمق تو که خیر سرت دوازده سال از من بزرگتر بودی، دکتر این مملکت بودی تو چرا؟! علیرضا تو الگوی من برای انتخاب بودی؛ علیرضا به چشمم نگاه کرد و گفتم: همه رو با تو مقایسه میکردم اگر شبیه تو نبود اصلا از دایره ی مخلوقات خدا جدا بود اگر الان هم تو رو انتخاب کردم چون میدونم، میدونم برای این دو روز توئی که زندگی ای که میخواستیم رو بهم میدی، بذار با تو تجربش کنم، اگه بری میرم سراغ یکی دیگه، از کارم منصرف نمیشم ولی روحم داغون میشه، قلبم از این مرهم بیشتر می شکنه، چون بیرون از این خونه، خارج از وجود تو همه فکر میکنند من یه دختر بدم، تو از راز قلبم مطلعی...

علیرضا عصبانی و با تند مزاجی گفت:

-نگار..نگار..ای نگار احمق میگم اشتباهه اشتباه.. غلطه غلط

-یادته دفعه اولی که خواستگار داشتم؟ وقتی بهم گفتی مبارک باشه گفتم: «علیرضا تسلیت»

شبی که بله برونم بود اگر قیافه های هرمان و بهزاد رو میدیدی فکر میکردی هرآن میخوان بیان پره رو قیمه قیمه کنن، اگر صورت مامانو میدیدی کپ میکردی، خون گریه میکرد.. انگار میخوان منو به بردگی ببرن، آخر هم یه سنگ به بزرگی خدا سر راه یارو گذاشتن گفتن هرّری!!!

دفعه ی دومو یادته؟! هرمان وسط مجلس خواستگاری دماغ پسره رو شکوند چون فقط هم دانشکده ایم بود!!!! چند وقتی هم دنبال بود و من بهش راه نمیدادم خب حالا که اومده خواستگاری بذارید خودم تصمیم بگیرم، وقتی نمیخوان چرا اجازه میدین بیان بندگان خدا!!!

وقتی هم اینارو میگفتم مامانم میگفت: «از بس که تو میگی نمیذارى هیچکس بیاد، من هرچی خواستگار دارم شماها رد میکنین؛ هی بیان بیان.. گفتیم چه آتش دهن سوزی هستن خب بیان»

علیرضا آتش دهن سوز نبود، اصلاً ازش خوشم نمی اومد فقط میخواستیم پاش برسه خونمون! برات مسخره است تو کتت نمیره حرفام، تو کت هیچکس نمیره چون جای من نیستین؛ لبهامو روی هم فشردمو به در و دیوار نگاه کردم و ادامه دادم

دفعه های بعدی کافی بود تا خود پسره بیاد جلو تا روزگار من و پسره سیاه بشه، اگر مادرش می اومد جلو مامانم که با بدترین شیوه بنده ی خدا رو دک میکرد.

«علیرضا خسته و درمونده نشست رو مبل و آرنجاشو گذاشت رو پاهاشو خم شد سمت پایین و سرشو جوری که صورتو ببینه بالا آورد و از پایین نگاه کرد»

بعد که دلیل میخواستی، یکی سنش کمه یکی زیاد یکی چون دانشجو یکی شغلش شغل نیس! یکی قدش کوتاهه یکی خیلی بلند درازا عقل ندارن...!!! بابا مگه من نباید انتخاب کنم؟! نباید تصمیم بگیرم؟! علیرضا منو نمیبینن، من میخوام خودم برای زندگیم تصمیم بگیرم، خودم، خودم، خودم... من باید بگم. مامانم خیال میکنه خودش میخواد شوهر کنه میره پسره رو میبینه حرف میزنن جواب رد هم میده بعد دو سه ماه که میگذره تازه میگه یکی اومده بود اینطوری بود گفتیم نه!!!!

از اینکه منو نمیبینن پر از کینه ام و حرص، انگار من حقى تو زندگى ندارم، من حق خودمو میخوام، باشه ازدواج نمیکنم اصلاً داغشو به دل همشون میذارم ولی خودم انتخاب میکنم با کی باشم

از اینکه دیگران برای آینده ام تصمیم گرفتن و من حرص خوردم خسته ام، بذار تمومش کنم تا وقتی به یکی میگن نه خوشحال باشم.

علیرضا بلند شده بود و حین حرف زدنم دور و برم قدم میزد، رفت روی لبه ی تخت نشست و آرام درحالی که سر به زیر بود گفت:

-قسمت نبوده

با حرص گفتیم:

-قسمتو جواب خونوادم تعیین میکنه

توجیه گرانه گفت:

-حتما به صلاحته نبودن

به علیرضا با یہ حالت خاص که یعنی همون خر خودتی نگاه کردم و گفتم:

علیرضا من نوزده سلامه فقط دوبار وقتی که بابام زنده بود خواستگار داشتم مابقیشون توسط خونوادم از میدون اوت شدن. وقتی میشنوم دوستانم از خواستگرای مختلفشون حرف میزنن و آخر میگن: «نگار؟! تو چرا خواستگار نداری?!» انگار تیر میره تو قلبم، برای تو که پسری این حرفا معنی نداره واسه اون دختری هم که آزاد و بیخیال امر و نهی دین و ایمون هم این حرفا معنی نداره، برای دختری عین من که تو چهارچوبِ مثل من رویا پرداز بوده، مثل من دعا و ثنا کرده این حرفا یعنی معنی....

علیرضا پاکت سیگار خارجی و مشهور و گرون قیمت Dunhill ش رو از رو گل میز کنار تخت برداشت و رفت کنار پنجره و یکیش رو روشن کرد و برگشت بمن نگاه کرد که گفتم:

-سیگار نکش؛ تو مثلاً یہ پزشکی، داری دو دقیقه از عمر تو کم میکنی.

با صدای بم و آروم مردونه ش گفت:

-علمتو برا خودت نگه دار، این همه درس خوندی عقلت قد بچگی هاتم نمیرسه، حداقل بچه که بودی یہ حرفیو که بهت میزدیم تو سرت میرفت اونقدر احمقی که این قضا یا باعث شده هم کور باشی هم کر

-دوست هرمانی دیگه، مثل اون فکر میکنی..

علیرضا برگشت نیم نگاهی بهم کرد و پوز خندی زد و گفت:

-هر کی عاقلانه فکر کنه از نظر تو بی منطق

با حرص روی تخت به طرفش که هنوز پشت پنجره ایستاده بود نیم خیز شدم و گفتم:

-چرا همش سعی میکنی منو از تصمیم منصرف کنی؟!

با حرص به طرف من دو سه قدمی رو برداشت و نیم خیز شد و گفت:

-چون میگم تو از فردا خبر نداری، بی گذار به آب زن، به مولا بعدا مثل سگ پشیمون میشی

با لحن قبلی ولی شمرده گفتم:

-من از دواج نمیکنم

کمرشو صاف کرد و آروم تر ولی با یہ خشم درونی که مهارش میکرد گفت:

-مادرت اینا فقط یه کم وسواس دارن، من از امیرعلی شنیده بودم که چه نظری نسبت به ازدواجت دارن ولی اینو هر کس میفهمه و میدونه که این فقط یه وسواس مادرانه و برادرانه نسبت به دختر عزیز خونوادس با لحن عاصی و عصبی ولی با صدای کنترل شده و آروم گفتیم:

-علیرضا هرمان بهم گفته حق نداری ازدواج کنی چون مامان تنها میشه، بهزاد که اصلا دور تفکرات و مسؤولیت نسبت به خونوادشو خط کشیده و تمام زندگیش شده زن و بچش.. نینا هم که حرف هرمانو میزنه و میگه: «بهزاد که هیچی، هرمان چند روز میتونه مامانو ببره پیش خودش ولی خب صدای زنش درمیا داونم آدمه ها، نمیخواه با مادرشوهر زندگی کنه، منم ببرم خونم صدای سیروس درمیا دیدی که آب مامان و سیروس توی یه جوب نمیره، پُر پُر یه روز همدیگه رو تحمل میکنن، مامان تنها میشه! این همه شوهر نکردن تو هم روش، مگه دیوونه ای میخوای شوهر کنی؟!؟! فکر کردی من خوشحالم بشور، بساب، بپز، بچه داری، خونه داری کنم آخرش هم دوقور تومین آقا رو بشنوم؟! فکر کردی مردا آدمن؟! انه جونم.. عین گربه بی صفت، عین بوقلمون هفت رنگ، هر سال یه رنگشون رو میشه، عین خروس پای هر مرغی که وسط بیاد چشمشون دور اون یکی میگرده، از خدام بود جای تو بودم، مجرد.. بیکار.. بدون دردسر.. درستو بخون و زندگی کن، حقوق بابا رو هم که میگیری، مگه دیوونه ای بیفتی تو دست این مردای امروزی؟! وای وای خدا به دور کنه، قریبون سیروس که یه جو معرفت داره فکر کردی پسرای الان میشن شوهر؟! خودشون شوهر میخوان»

علیرضا که داشت سیگارشو توی جاسیگاری له میکرد هونجوری که چشماش روی سیگار که داشت دودای آخرشو میداد، بود، متفکرانه گفت:

-اگه بفهمن چی؟!!

-میگم گفتین شوهر نکن باشه من که تا ابد با بغوش میشم لااقل ناکام نباشم گناهی هم تو کار نبوده، چیکارم میخوان بکنن؟! بززن منو؟! بززن، مرگ یه بار شیون یه بار، میخوان ازم رو برگردونن؟! نمیتونن چون به من محتاجن

-تو که اینقدر بابا بابا میکنی، بابات راضیه همچین کاری بکنی؟!!

با عصبانیت و صدایی که خود به خود بالا میرفت گفتیم:

-تو چرا شدی وجدان من؟! تو که باید از خدات باشه، ازت یه خواهشی کردم چرا اینقدر صغری کبری میچینی؟!!

علیرضا با عصبانیت و حرص تو صورتم داد زد:

-من اونی نیستم که تو فکر میکنی من...

با حرص پریدم تو حرفشو تو چشماش با لجاجت نگاه کردم و گفتیم:

-میخواهی بهت ثابت کنم که تو یه مردی؟!!

شروع کردم به درآوردن لباسام... «ترم قبل یه استادی داشتم روانشناس بود؛ میگفت مردا غریزشونه.. گناهی ندارن نمیتونن دربرابر زیبائی هایی که قبلا پوشیده بوده و حالا از شی حجاب برداشتن و مقابلشونه ایستادگی کنن، اگر حالشون باشه که دیگه اصلا اگر دوتا ترمزدستی بنام عزت نفس یا نفس لوامه و وجدان مقابلشون بود اگر دین و ایمان جلوشون می ایستاد به کام حلال بودن دیگه ترمزدستی ای که وجود نداره هیچ همون دین و ایمان به جلو سوقشون میده»

عرق رو پیشونی علیرضا نشسته بود با صدای لرزون درحالی که نگاهش به پائین بود گفت:

-نگار بس کن

مشتش کنار پاش گره شده بود و میلرزید، سر شونه هاش به وضوح میلرزید، گوشاش سرخ شده بود، رگهای کنار گردنش و کنار شقیقه ش متورم شده بودن

-تنت میلرزه علیرضا

بلوزمو که پرت کردم روی سینه اش تو چنگش گرفته بود، صداش ملتمسانه تو فضا پیچید:

-نگار با من اینطوری نکن نامرؤت!

به جلو رفتم و آروم گفتم:

-من زنتم حالاتم

دیگه علیرضا رفیق بچگی تا بزرگی و کنونی هرمان نبود، همونی که سر و تهشو میزدن با داداشش امیرعلی خونه ی ما بود، همون علیرضایی که تمام دوران مدرسه م هرمان با اون می اومد دنبالم، تمام جاهای تفریحی ای که خواهرها و برادرا میخواستیم بریم اون و برادرش پایه ما و جمعمون بودن.. دیگه اون علیرضایی که هجده نوزده ساله بود و به من هفت هشت ساله دیکته میگفت و تیکه کلامش این بود که «نگار سر به هوا نباش، حواستو جمع کن دختر» به من نگار هفت هشت ساله دیکته میگفت و هی حرص میخورد و میگفت «نگار دقت کن، چرا اینقدر سر به هوایی؟! من گفتم "کوکب" نه "کوتب"! نکنه من لهجه دارم هان؟! من هم با تموم بچگی میخندیدمو میگفتم «آره تو لهجه داری» امیرعلی و هرمان هم همیشه میگفتن «علیرضا چه حوصله ای داری تو دیگه.. سر و کله زدن با نگار.. نه چ نچ» علیرضا هم رو به هرمان میگفت «تو هم اگه خواهر نداشتی و آرزو داشتی یه نگار کوچولو داشته باشی الان باهاش سر و کله میزدی»

علیرضای بیچاره ای که شب کنکورم تا صبح بیدارش نگه داشتم تا تست ریاضیات گسسته و هندسه ی تحلیلی و جبر خطی باهام کار کنه، حالا... حالا من برانش این حال و روزو ساختم.. گریشو درآوردم.. با زاری گفت:

-نگار هم با خودت بد کردی هم با من.

«من راضی بودم چون از اول هم همینو میخواستم»

نگام کرد و گفت:

-نکن نگار، تو نگار کوچولوی رفیقمی

-ولی همین چند دقیقه پیش نگار تو شدم.

اشکاش رو صورت خودم میریخت، تا حالا مردی به با وجدانی علیرضا ندیده بودم..توی قلبم انگار آتیش روشن کرده

بودن، انگار تمام جراحتهاش به واسطه ی علیرضا مرهم میخورد،...حس تازه ای داشتم..یه حس پیروزی بالآخره

تصمیمی بزرگ برای زندگیم گرفتم اونم با علیرضا بودن..همیشه اینو میخواستم..تو تمام رویاهام علیرضا بود، خواسته و

ناخواسته تموم فکر و ذکرم خواه ناخواه به سمت اون سوق میخورد....از روم بلند شد و منو تو بغلش کشید و سریع

دستمو تو موهایش بردم و نوازشش کردم، تو چشمام خیره بود ..گفت:

-نگار تو خراب کردی و من آتیش زدم، لعنت به من لعنت به تو نگار

-شب منو خراب نکن، امشب عروسیمه حتی اگه جشنی نباشه، اگه کسی برام آرزوی خوشبختی نکه، اگه منو از زیر قرآن

رد نکنن یا پشت سرم آب نریزن و آرزوهای قشنگی بدرقه م نکنن....بذار..بذار این دو روز رو اندازه ی بیست سال

زندگی کنم، مامان اینا فکر میکنن با دوستای دانشگاهم رفتم مشهد، خیالشون راحت، خیال من راحت تر از هر لحظه ی

زندگیمه، کنار توئم..تو تندیزی از اون هیستی که من میخواستم و میخوام..دارم نفس راحت میکشم عذابم نده، کار از

کار گذشته پس حداقل آزار نده

-وجدانم داره میکشتم

-میخواونم وجدانتو

وقتی صبح شده بودبارون دیشب هم بند اومده بود، صدای پرنده ها به گوش میرسید، خوابم سبک بود، تا صدای پرنده ها

رو شنیدم بیدار شدم؛ اولین چیزی که به یادم اومد علیرضام بود، خواب خواب بود، فقط نگاش کردم، میخواستم با اون

قیافه ش کنار خودم با شرايطی که داشتیم تو ذهنم حکش کنم، موهای مشکی، ابروهای بلند و مرتب که خیلی پهن

نبودن ولی نه پهن بودن!! پوست سفید گندمی، چشماش که قربونشون برم الان زیر پلکشن و بسته وی درشتن و

مشکی..حالت چشماش فقط با رنگ و طرز نگاهش لعاب میگرفت، بینیش عملی بود! چقد هرمان مسخرش

میکرد، علیرضا هم با حرص میگفت «انحراف بینی داشتیم هرمان نفهم، دکتره گفت اینهمه خرج میکنی خب ریختشم

درست کن وگرنه عمل نمیکردم» به هر حال به زیبائیش افزوده بود، نگاهم روی لبهایش موند یادمه از یکی تو

دانشگاهمون خوشم اومده بود که دوستم هستی ازم پرسید :

-چرا ازش خوشت میاد؟! آنقدرها هم آدم باحالی نیست که !

با یه شعف و ذوقی خاص گفتم :

-آخه مدل لب و دهنش منو یاد علیرضا میندازه

هستی عاصی نگاهم کرد و زد به بازومو گفت :

-کاش بجای اینکه دنبال مشابه علیرضا باشی آستین بالا بزنب و بری زن خود علیرضاخان بشی .

افسوس وار گفتم :

-علیرضا منو نمیخواهد، هرگز نمیداد جلو چون رفیق صمیمی هرمان؛ میدونه هرمان چه تعصبی روی من داره، از هرمان شنیدم رفته خواستگاری... بعد بی اختیار چشمم پر اشک شد و گفتم «خوشبحال دختره علی خیلی آقااست ..» دلم میخواست به هستی بگم دو روزه زنش، دو روز خدایا این دو روز رو اندازه ی صد سال طول بده قد هزار سال، قد عمر حضرت نوح، قد بلندی آسمونات ...

انگار روی احساسی که نسبت به علیرضا داشتم نفت ریختن تا گُر بگیره از دیشب تا حالا اینطوری شدم، از کنارش بودن غرقِ یه حالی شدم که توصیف ناشدنی، قلبم انگار هی آب میشه و از نو ساخته میشه هربار با یه آغاز کارش شدت و سرعت بیشتری میگیره وقتی که میبوسیدمش انگار زمان می ایسته، حتی صدای پرنده ها هم به گوش نمیرسه، حتی نفس کشیدن هم سخت میشه و یادم میره.. و تمام من و تمام احساس و ادراکم در اون لحظه خلاصه میشه، ازش دور نشدم ولی انگاری دلتنگ تر از لحظه ی قبل میشم اینو قبلا با هیچکس حس نکرد بودم، چطوری اینطوری شدم؟!

چون میدونم چهل و هشت ساعت دیگه از دستش میدم؟! حالا ثانیه ها هم برام ارزشمند شدن، هر ثانیه شماری که یه دونه حرکت رو به جلو میکنه انگار یه سال از عمر منو کم میکنن.. به انگشتانش نگاه کردم حتی دلم میخواست با کسی ازدواج کنم که مدل ناخون های علیرضا رو داشته باشه، تا این حد؟؟ !

از جا بلند شدم، یکی از لباس هایی که گذاشته بودم تا تو خونه ی آینده م برا شوهرم بپوشم رو با خودم آورده بودم، پوشیدمش.. با یکم رسیدگی بیشتر از حد معمول چقدر قیافم عوض شده آرایش کردم اونقدری که همیشه دوست داشتم ولی ترس از بقیه نمیداشت.. به حدی تأثیر داشت که به جرئت میتونم بگم زیبایی منو دو برابر کرد.. کمالات شبیه یه زن شده بودم، همون صندل های سرخابی و قشنگی که با تموم سلیقه م خریده بودم رو هم پا کردم

توی ویلائی ای که کرایه کرده بودم همه چیز بود، تمام پس انداز من خرج این دو روز کرده بودم تا این دو روز استثنائی واسم همه چی تموم باشه، تمام پولی که بابت ارث پدری پدرم به من رسیده بود چیزی حدود دوسه میلیون تومان بود.. از توی اینترنت پیداش کرده بودم.. یه معامله ی تمیز تلفنی و نتنی که بابت هرشب اونم توی آذرماه سیصد چهارصد تومنی پیاده شده بودم تا شبیه خونه ی رویاهام باشه ...

سفره ی صبحونه رو همونطور که دوست داشتم، با همون تدارکاتی که میخواستم فراهم کرده بودم، بوی کیک تاوه ای شهیددار فضای خونه رو پر کرده بود.. بوی نون تست داغ بوی شیر داغ.. مربای بهار نارنج. علیرضا توی راهروی اتاق ها که روبروی آشپز خونه بود ایستاده بود بی اختیار زیر لب برایش خندم «ماشاءالله ماشاءالله لا حول ولا قوه الا بالله العظیم»

قدبلند، چهارشونه.. هیکلش نقص نداشت انگار خدا قالب زده بود.. از نظر من اندامش تک بود .. -سلام

-نگار ....!!!!

هاج و واج نگاهم میکرد، تا حالا فقط با حجاب و بدون آرایش و پوشیده منو دیده بود، جز دیشب! البته نه با این لباس و قیافه که به زیبایی هر کسی می افروخت .

با ذوق گفتم :

-بیا صبحونه بخور

رفتم جلو که با خودم ببرمش سر میز که دستمو کشید طرف خودش و صورتمو موشکافانه نگاه کرد و آهسته گفت :

-نگار چقدر عوض شدی؟! یه لحظه..یه لحظه نشناختم دختر !!!

-واسه خاطر همسرم واسه خدا هیچ چیز زیباتر از این نیست

دستشو گرفتم و به طرف میز هدایتش کردم، به میز نگاه کرد و با دهن باز گفت :

-نگار چه خبره؟! !

-امروز اولین روز متأهلیمه، میخوامم هر روز این کار رو بکنم هر روز من توی این زندگی بیست سال میگذره .

براش توی فنجان چای ریختم، هنوز خیره به سفره بود، نشوندمش رو صندلی و خودمم روی پاش نشستم، با تعجب

نگاهم کرد براش یه لقمه کره و مربا گرفتم که گفت :

-خودم میخورم، تو غذا تو بخور

-من میخوام برات لقمه بگیرم

دیگه درک کرده بود، لقمه رو ازم گرفت، دست انداختم دور گردنش ولی خودمو بهش نزدیک تر نکردم و خیره نگاهش

کردم که گفت :

-تو هم بخور دیگه !

-وقتی تو رو میبینم سیر میشم

جرعه ای از چای خورد و گفت :

-چقدر خوش طعم !

-با خودم بهار نارنج آورده بودم، اینو غائم کرده بودم که کسی تو خونمون مصرف نکنه! برای تو کنار گذاشته

بودم..میدونستم بهار نارنج خیلی دوست داری! پات درد نگرفته؟! !

علیرضا آهسته گفت :

نه

تا لقمه ی آخر صبحونشو خودم گرفتم، توی چشمم نگاه کرد و گفت :

-مرسی

لبخندی زدمو گفتم :

-نوش جونت، میخوای یه چای دیگه برات بریزم؟! !

-میخوام برم یه دوش بگیرم

گفت :

-چقدر موهات بلنده! آخرین بار که دیدم خیلی کوتاه بود !

-اون وقت نه سلام بود، الان نوزده بیست سلامه ها!!

-موهای قشنگی داری

-پیشکش عزیزم

علیرضا توی چشمم با کمی جاخوردگی نگاه کرد ولی بعد نگاهش آروم و نرم شد

از جا بلند شدم و گفتم :

-صدام کن تا حوله برات بیارم

علیرضا سری تگون داد و هنوز قدم برنداشته بود که گفت :

-نگار! «رنگش پریده بود قلبم هری ریخت» نگار! وای نگار

-چیشده؟! !

-نگار من چرا یادم رفت؟! وای خدایا ..

رفتم جلو مستأصل گفتم :

-چیشده علیرضا؟! !

-نگار حامله... «این حرفو که زد نفسش تو سینه ش موند »

با آسودگی گفتم :

-نترس قرص خوردم

کمی مکث کرد و انگار دوباره یه لامپ بالا سرش روشن شده باشه گفت :

-از کی؟! !

-سه ماهه

وا رفته توی چشمم نگاه کرد و گفت :

-نگار !!

-بهت که گفتم این تصمیم امروز و دیروز نیست، تموم که شد صدام کن حوله برات بیارم، ناهار چی میخوای برات

درست کنم؟! هر چی بخوای بلدم، قیمه، قرمه سبزی، فسنجون، کشک بادمجون، لوبیاپلو، استامبولی

پلو، ماکارونی... مراعاتمو نکنی ها من یه پا استادم !!..

علیرضا هنوز همونطور وارفته نگاهم میکرد با غم گفتم :

-علی !

-غذا از بیرون ...

-همونطور که شروع میکردم برا اینکه وسایلو از کابینت و یخچال بیرون بیارم گفتم :

-نه اصلا! میخوام خودم برات درست کنم، تو عاشق لوبیاپلوئی از تهران لوبیا آوردی جون میدونستم دوس داری؛ همون

مدلی که دوس داری لوبیاهاشو ریز ریز کردم، هویج هاشم همینطور، میدونم که با گوشت گوسفند دوس داری، دیروز قبل

اینکه بیای رفتم خریدم، تو لوبیاپلو رو با سالاد شیراز دوس داری، سالادی که با آبغوره ...

-نگار !

نمیدونم حس و حالش چی بود؛ یکه خورده، ترحم، غم، یا حسی ناشناخته بهر حال نمیتونستم نگاهشو حالتشو

بفهمم..آهسته گفت :

-نگار من حتی خودم هم نمیدونم چی رو جطوری دوس دارم تو مگه چقدر به من توجه میکردی که تا اینجا هم میدونی که من با چه سالادی و چه مدلیش این غذا رو دوس دارم!!

خودم از کارم موندم!!!علیرضا راست میگفت!چطوری اینقدر دقت کردم؟!سر به زیر انداختم و گفتم :

-نمیدونم علیرضا..نمیدونم !

علیرضا بخورده نگام کرد و بعد بدون هیچ حرفی رفت و من ناهار درست کردم اونم با یه حالی که نظیر نداشت!میگفتن اگه غذا رو با عشق درست کنی خیلی خوشمزه میشه،با عشق آشپزی کردم که هرگز علیرضا دست پختمو یادش نره..چقدر دیر کرده بود!رفتم توی اتاق..صدای آب می اومد در زدم و گفتم :

-علیرضا

-بله؟ !

-علی عزیزم نگران شدم چرا نمیای بیرون؟ !

-تمومه کم کم

-پس بیا حولتو بگیر

-من که حوله نیاوردم

-من آوردم

در حموم رو باز کرد و به حوله نگاه کرد و گفت :

-این حوله که نو !

-آره میدونم،حوله ای که برای همسر آینده م خریده بودم!الآن دیگه مال تو

حوله ی سورمه ای رو پوشید و دمپائی هایی هم رنگ حوله ی تنشو جلوی پاش دم در حموم جفت کردم و علیرضا گفت :

تو با چقدر اثاث اومدی؟ !!

-با هرچی که برا ی زندگیم کنار گذاشته بودم چند روز قبل مامانم چند ساعتی رو رفت خونه ی دوستش منم اثاثا رو بردم گذاشتم تو ماشین

علیرضا روی صندلی جلوی میز توالت نشست و کلاه حوله ایش رو روی سرش کشیدم تا موهایش خشک بشه و کیف لوازم بعد از اصلاح و حمومش رو آوردم،آنقدر تا حالا تعجب کرده بود که کارام برایش عادی شده بود،افترشو به صورتش زدم و گفتم :

-از بوش خوشت میاد؟!این بو رو خیلی دوس دارم

علیرضا فقط نگاهم میکرد و گفتم :

-ادکلن هرمان هم همین بو رو میده،خوشت نیومده که داری اینطوری نگام میکنی؟ !

-نه«افسوس وار گفت»تا کجا رو فکر کردی نگار؟ !

-تا روزی که بمیرم

موهاشو سشوآر کردم و گفت :

-موهامو خشک نمیکردم

-برا همین همیشه سینوزیت داری دیگه آقای دکتر،لباساتو گذاشتم روی تخت برم برات آب میوه بریزم،پوش بیا

علیرضا به لباسا نگاه کرد و گفت :

-لباس آورد...

-اونا رو بذار واسه بعد اینا رو تازه خریدم اونم با سلیقه ی خودم

براش آب میوه ریختم توی یه لیوان بلند و استوانه ای،بعدش هم غذامو دم کردم و علیرضا هم اومد،لباسایی که گفتمو

تنش کرده بود،آبی خیلی بهش میومد خندیدمو گفتم:

-همشون اندازت بودن؟!!

سری تکون داد و گفت :

-دستت درد نکنه

-خواهش میکنم آقا،بیا آب آلبالو همونطور که دوس داری،با خودم دو تا فیلم آوردم که با هم ببینیم یکی درام یک

اکشن!دومی رو بخاطر تو آوردم که حوصله ت سر نره عزیزم ولی اول باید درامه رو ببینیم !!

-موضوعش چیه؟

-قصه ی هزار و یک شب ولی از نگاهی دیگه،این بار قصه ی خود شهرزاد قصه گوئه نه قصه هاش،نمیگم به چه دلیل

که مزه ش نره ولی پادشاه میخواد تمام دخترا رو بکشه،شهرزاد به پادشاه میگه قبل اینکه کشته بشم بذارید یه قصه

براتون بگم بعد منو بکشید پادشاه هم قبول میکنه هر شبی که قصه میگفته آخر قصه رو تعریف نمیکرده و میگفته فردا

شب میگم؛به همین منوال قصه های دنباله دار تا هزار و یک شب طول میکشه،شب هزار و یکم شهرزاد پسر پادشاه رو

به دنیا میاره و پادشاه وقتی میبینه که مادر پسرش اونو نمیکشه

علیرضا باز توی چشمام با غم و غصه و افسوس وار ولی آروم نگاه میکرد وقتی نگام میکرد انگار توی چشمام

مینشست،آروم گفت :

-نکنه تو هم شهرزادی؟!!

-هزار و یک شب من دو شب،حتی توی این دو شب نمیتونم برات یه بچه به دنیا بیارم تازه این تو نیستی که منو

میخوای بکشی خونواده ی شهرزاد هستن که قلبشو میشکنن و میکشنش !

علیرضا بدون اینکه چشم ازم بگیره گفت :

-پادشاه عاشق شهرزاد شده بود؟

لبمو زیر دندون کشیدم و گفتم :

-نمیدونم،ندیدم

-پس چه جوری تا اینجا داستان رو میدونستی؟!!

-چون..چون شنیده بودم! و ... و حس میکردم من هم شهرزادم ولی قصه بلد نیستم تا قلبمو نجات بدم..

...

علیرضا بهم نگاه کرد و گفت :

-آفرین واقعا لوییاپلو به این خوشمزگی تا حالا نخورده بودم !!

سر بلند کردم تو شهر چشمات نگاه کردم و گفتم :

-واقعا؟! یا برا دل خوشکنکم میگی؟! !

-وقتی برا تحصیل رفته بودم خارج از کشور امیرعلی بیشتر خونتون میومد، اون دست پختتو خورده بود، زیاد هم تعریفشو

میکرد ولی سعادتشو نداشتم

-علی؟! به سمانه چی گفتی؟

علیرضا نگام کرد، انگار تازه یادش افتاد و گفت :

-گفتم دارم میرم مالزی سمینار، تنها کسی که میدون ایرانم امیرعلیه

-نیومد باهات فرودگاه؟! !

نه اونطوری نیست

-چطور دلش آروم و قرار میگیره؟! !

علیرضا نگام کرد و گفت :

-بهتر که نیومد وگرنه میفهمید با ماشینم اومدم شمال

-اگر من جای سمانه بودم تا وقتی هواپیما از جا بلند نمیشد تا وقتی به گوشم نمیرسید که سلام رسیدی عین مرغ

سرکنده میشدم و خدا رو با ثنا و دعا عاصی میکردم

علیرضا لبخندی زد و لقمشو قورت داد و گفت :

-تو همیشه خیلی نگرانی

...

بعد از ناهار به علیرضا گفتم :

-میخوام برات چنتا شعر بخونم، حوصله داری؟

علیرضا خندید و گفت :

-نکنه خودت گفتی؟! !

با جدیت دفترمو تو دستام سفت گرفتم و گفتم :

-معلومه علی

علیرضا یکه خورده گفت :

-مگه تو شعر میگی؟! !

-میشه نگم؟! من رویا پرداز و احساسی و عاشق پیشه

علیرضا لبخندی زد و گفت :

-بخون ببینم

علیرضا لبخندی پر رنگ زد و دراز کشید..بالاسرش نشستم..خوندم :

نمیتروسم از عشق

اگه این دل رسوا شه

اگر قراره قلبم فدای چشمای تو شه

نمیتروسم از اینکه

قصه ی عشقم مثل فرهاد شه

به عشقت راه خدا رفتم

به سمت کعبه دل

به هر جا که خدا دیدم

تو رو از خدا خواستم

یه بند سبز از سوز

به ضریح دلم بستم

به نیت رسیدن به تو

خودمو نذر خدا کردم

برای به تو رسیدن عشقم

هر دم خداخدا کردم

شاید به عشق تو بود

که من زندگی کردم

علیرضا چشم از چشمام برنمیداشت،دست رو سرش کشیدم و گفتم :

-مثل سعدی و حافظ که شعر نمیگم،درپشته ولی شعر نو

-خیلی هم خوب بود،واسه من بود یا معشوق خیالیت؟ !

-از دیشب فقط تو هستی عزیزم،برای من دیگه مردی جز تو نیست

-نگار از بعد از اتمام این سفر میتروسم،تو ساده ای و لطیف،پر از احساس

-گفتم که قلبمو خاک میکنم،تو از من نترس،عادی رفتار کن،هر چی پیش میاد رو توی این خونه و این شهر به جا

میداریم

-نگار کاش زمان به عقب برمیگشت

-کاش دیگه حرکت نکنه،کاش وقتی زمان صیغه تموم میشه،عمر منم به سر بیاد

-نگار !

جدی و محکم صدام زد،چشمای خیسمو باز کردم و اخماشو دیدم،اخماشو باز کرد و گفتم :

-علیرضا وقتی هفت سال دعا کنی و خدا فقط دو روز فقط دو روز بهت حاجت بده چی باید بگی؟!آخه به خدا نباید گلایه

کرد؟! باید بگم خدا رو شکر؟

علیرضا با غم نگام کرد و گفت :

-مگه نگفتی شبیه آرزوتم؟! !

-تو تمام آرزوم شدی

علیرضا جا خورده گفت :

-نگار !

-نترس پس فردا میشی علیرضا دوست هرمان، میشی هم محلمون؛ نترس تو خیابون که بینمت فقط ازت

میپرسم» خوبی؟ ماما! اینا خوبن؟ سمانه جون خوبه؟ سلام برسون «!

چشمام پر اشک شد و گفتم :

-نمیگم علیرضا منو تو خاطرت یاد میکنی؟ نمیگم علی امروز ماه گرد صیغه ی دو روزمونه یا امروز شد یکسال؛ وقتی

بینمت و تو حواست نباشه از یه راه دیگه میرم «اشکام فرو ریخت اونم روی علیرضا» شب محرم یا قدر اگه تو کوچه

دیدمت فقط نذری رو دستت میدم و از قصد از سمانه میپرسم که بدونی یادمه من تو رو از سمانه قرض گرفتم ..

آشکارا زدم زیر گریه علیرضا بلند شد و صدام زد :

-نگار! نگار؟!.. بسه نگار

همیشه بهش بی اجازه فکر میکردم و میگفتم مثل علیرضا قد بلند مثل علیرضا پزشک حالا نشد مهندس، مثل علیرضا

اینطوری مثل علیرضا اونطوری خب لامصب اینها که همه یعنی علیرضا! مثل مثل مثل یعنی خودخودخودش که! این

عشق من، چیکار کنم که فردا آخرین روز و این عشق میمیره ...

-نگار من از این میترسیدم

-نترس تو زندگی لحظه های خنده و عشق و غصه و گریه زیاد هست

-نگار تو خوب فکر اتو نکردی من میدونم، این سن تو اوج عواطف و احساساته، نگار به زودی عاقل میشی و منطقی

تر؛ اون موقع هس که میفهمی چه اشتباه مهیبی کردی، نگار هر عشقی طول عمرش دو ساله بعد اون به احساس منطقی

نگاه میکنی

-علی، عشق تو، تو، اسمت، وجودت... برام از پس فردا میشه تابو، میدونی تابو چیه؟ یعنی خطا یعنی ممنوع اگر صورت

بگیره مجازات میشم از طرف نیروهای نامرئی این یه جور آیین ....

خیالت جمع من به کسی نمیگم که نگام کردی

خیالت جمع نمیگم که به دلم سری زدی و

خیلی زود وداع کردی

وقتی با یارت زیر نور مهتاب قدم میزنی

از پشت پنجره نگات نمیکنم عشقم

که یادت بیفته که یه روز با من

روی جاده ی خیالم قدم زدی

نمیذارم دیگه مرغ عشق روی پنجره م لونه کنه
یه وقت دوباره عشق تو توی سینه خونه کنه
من میسوزم تک و تنها
با یه باری پر از غم و دردام
اون شب تا صبح بیدار بودم و بیداربودنم نمیذاشت علیرضا هم بخوابه

علیرضا-بگیر بخواب

-تو بخواب

-تو که بیداری منم نمیتونم بخوابم

-چرا؟! حالت خوش نیست؟

-بعد فردا میتونم سال ها بخوابم، فقط امشبو فرداشب بیدارم، دارم با قلبم احیاء میگیرم

علیرضا نیم خیز شد و به آرنجش تکیه زد و با یکه خوردگی گفت:

-نگار!!

دست رو سرش کشیدم و گفتم:

-علیرضا، با من کاری نداشته باش فقط تحمل کن

علیرضا تو چشمام عمیق نگاه کرد و گفت:

-نگار مریض میشی

-نمیشم تو نمیدونی من چه عشقی میکنم تو که مثل من نیستی، تو ساعتو نگاه میکنی که کی زمان میگذره من نگاه

میکنم که چقدر دیگه تو رو دارم!

عاصی شده و نگران گفت:

-نگار دیوونه میشی من میدونم، چه غلطی کردم...

بی تاب و بیقرار نگاهش کردم؛ نگار خوب ببینش میخوای یه عمر با این چشمای خیالی زندگی کنی ها! چرا نفهمیده

بودم این عشق تو وجودم که همه رو مثل اون میخواستم، علیرضا؟! الان تنها زمانی که حلال من، سر بلند کردم و با

چشمای عاشقم عشقمو نگاه کردم، نگرانش کم شده بود..چشمم که به چشماش افتاد تازه یادم اومد که بعد از فردا

امروز صبح هوا آفتابی تر بود، به علیرضا گفتم که بریم توی ساحل صبحونه بخوریم؛ زیرانداز رو توی ساحل پهن کردم و بساط صبحونه رو چیدم و دوربینم رو آوردم که علیرضا گفت:

-عکس؟؟؟! نگار میخوای سرتو به باد بدی؟!!

-نمیفهمه کسی، یه کمد دارم که قفل داره توی اتاقم طبقه بالاست، کسی هم نمیره سروقتش، نترس عزیزم

تلفنم زنگ خورد دیدم مامانمه و گفتم:

-مامانمه، الان صدای آب رو میشنوه

علیرضا از این طرز تفکرم با تعجب نگاهی به موج های دریا کرد و برگشت بهم گفت:

-خب برو توی ویلا حرف بزن!

تا برسم به ویلا قطع شد و شمارشو دوباره گرفتم و مامانم جواب داد:

-الو نگار جان چرا تلفنتو جواب نمیدی؟!!

-ببخشید تا اومدم بردارم قطع شد، سلام

لباس علیرضا رو برداشتم و مامان گفت:

-مشهد خوش میگذره؟!!

-تا حالا اینجوری خوش نگذشته بود!

-خوب زیارت کردی؟

-اونطور که سیر بشم نه

-خب هنوز امروز رو وقت داری، شب هم میری حرم؟

-حرم؟ آره میخوام تا صبح توی حرم بیدار باشم و نگاش کنم و هی طوافش کنم و قربون صدقه ی آقا برم

مامان خندید و گفت:

-خیله خوب انقدر سوسو به ما نده، بازار نرفتید؟

-نه هنوز شاید هم نریم

-آره نمیخواد چیزی بخری ها!

-باشه، کی پیشته؟

-مریم و اکرم

-حالا چرا هردو اونجان

-خب من تنها نباشم دیگه،دوتا پسرا گفتن تو نیستی بیان اینجا

پوزخندی زدم و گفتم:

-چرا نینا نیومد؟

-نینا اینا هم تا دیشب بودند

-اگر می دونستم نبودنم دورت آنقدر شلوغ می کنند زودتر می رفتم

-نه دیگه بهت استراحت دادن

-که اینطور!

لباس علی رو به بینیم چسبوندم و گفتم:

-می خواستم بیشتر بمونم

-نه دیگه بسته زیادیت میشه، بیا بچه ها دیگه چند روز موندن خسته شدن و می خوان برن خونشون

-دو روز نمی تونند جای منو پر کنند خوبه همه ی کارا رو خودت میکنی و رو پایی مادر شوهر پیر و دور از جون ذلیل ندارن؟!

-خوب دیگه،همه که تو نمیشن دلم تنگ شده

-پس یاد دلتنگی هم افتادی؟!

-یعنی چی؟چرا اینطور حرف میزنی؟

نفسی کشیدم و گفتم:

-هیچی کاری نداری؟

-نه فردا کی حرکت میکنی؟

-ساعت پنج شش

-صبح راه بیفت تا شب برسی، خطرناکه جاده!

-نترس علاوه بر من سه تا راننده ی دیگه هم هستند

-مامان ساعت 9 صبح راه بیفت

-خیله خب خداحافظ

-خداحافظ

از پنجره به علیرضا نگاه کردم روی زیرانداز نشسته بود و به دریا خیره شده بود

به علیرضا گفتم که برای ناهار توی رستورانی معروف جا رزرو کردم

یادمه اون روز یه مانتوی گلپه‌ی ساتن پوشیدم که خودم طراحی کرده بودم با یه شلوار سفید و شالی گلپه‌ی که روش با مروارید و نگین طراحی شده بود سر کردم مدل لبنانی بستم و چادر عربی برای اولین بار سرم گذاشتم وقتی علیرضا منو با اون لباسا دید لحظه ای فقط و فقط خیره نگاهم میکرد، آنقدر که خنده ام گرفت، تحسین وار و برازنده، عمودی و افقی وارسی گرایانه نگاهم کرد و گفت:

-نگار! چقدر با چادر خوشگل میشی! دنبال هر واژه ای گشتم پیدا نکردم جز این جمله! خیلی بهت میاد انگار یه زن

لبنانی زیبایی!!!! هرگز با چادر ندیده بودمت حالا چرا چادر سر کردی؟!

-خواستم اولین باری که با هم بیرون میریم یه تیپ خاص داشته باشم

علیرضا لبخندی زد و گفت:

-خیلی این رنگ بهت میاد!

-این لباسا رو طراحی کرده بودم و دوخته بودم واسه عقدکنونم که توی محضر بیوشم، روی تمام این شالو خودم مروارید دوختم و نگین چسبوندم؛ وقتی دو سال پیش اولین بار یان لباس رو دوختم یه برق عجیبی از چشمای بابام رد شد و زیر لب فقط قربون صدقه م میرفت، علی خویه پوشیدم که برای یکبار هم که شده منو توی این لباس ببینه و فکر کنه این لباس عقدکنومه ولی حالا که از اون بالا منو میبینه حتما غصمو میخوره نه علیرضا؟!

علیرضا لبخند غمگینی زد و اشکامو پاک کردم و گفتم:

-از این به بعد چون تو دوس داری چادر سرم میکنم، اینطوری واسه همیشه فکر میکنم به خاطر عشقم اینطوری میپوشم

علیرضا دوباره لبخندی زد و گفت:

-بریم، می ترسم دیر بشه نباید زمان بگذره و هدر بره

انگار تمام زندگی منو رو دور تند گذاشتند با ماشین تو بریم می خوام ببینم وقتی همسر کسی مثل تو باشم و کنارت توی ماشینت نشسته باشم چه حسی میشه داشت

از ویلا اومدیم بیرون و گفتیم:

-آروم تر راه بریم تا به ماشین برسیم، فاصلمون تا ماشین علیرضا یه کم زیاد بود تو حیاط قدم زنان رفتیم و گفتیم:

-علیرضا اگر یه بچه داشتی اسمشو چی می ذاری؟

علیرضا دیگه سوالی واسه سوالم نپرسید، تعجب نکرد، نگاه ابهام انگیز نداشت و فقط جوابمو داد و گفت:

-سام

لبخندی زد و گفت:

-پس تو پسر دوست داری؟

علیرضا خندید و گفت:

-آره فکر کنم برمیگرده به نژادم

-من اسم پسر دو اسمم دوست دارم مثل علیرضا، امیرعباس و..... دوست دارم

تنگ هر اسم پسری یه امیر یا محمد بچسبونم

-ولی اسم من که نه محمد داره نه امیر

-چون اگر من قرار بود پسری داشته باشم اون پسر از تویی بود که اسمت علیرضاست من اسم بچه هامو انتخاب کردم نه اسم آقامو

علیرضا عمیق نگاهم کرد وقتی عمیق بهم چشم می دوخت انگار ته دلش برام می سوخت بهش گفتم:

-علیرضا اگر با سمانه یه پسر داشتید اسمشو میذارى محمد سورن؟ اگر سمانه نداشت به زور بذار، اینطوری اگه یه وقت با پسر ت اومدی خونمون میتونم بغلش کنم و توی خلوت ترین جای قلبم بگم می تونست پسر من و علیرضا باشه
علیرضا سری تکون داد وگفت:

-نگار، اگر برات یه شرایطی پیش بیاد که ازدواج کنی چیکار میکنی؟
-وقتی چهل سلام میشه فقط میتونم زن یه مرد شصت هفتاد ساله بشم که یا زنش مرده یا طلاقش داده، اونوقت اگر ایرادی ازم بگیره میگم اگر قرار بود دوشیزه نگار فرخنده
می بودم زن تو نمى شدم، تو همون بیست سال قبل شوهر می کردم خندیدم و گفتم:

-کی مرده کی زنده؟ من با کسی زیر هیچ سقفی نمیرم، خدا یکی یار یکی
سوار ماشین که شدیم از کیفم یه سی دی درآوردم و علیرضا گفت:

-سی دی هم زدی؟

بهش نگاه کردم و گفتم:

-می خواستم این آهنگ رو باهات گوش بدم...

اولین آهنگو که پلی کردم گفتم:

-همشو به خاطر مفهومش رایت کردم

می خوام در بزنم ببینی باز منو منو می خوام بهت بگم جا گذاشتم دلمو دلمو

می خوام سرزنش کنم دنیا رو می خوام تمديد کنم فردامو بذار همه بدونن غممو غممو.....

بذار پروانه شم دورت بگردم عزیزم عشقم برات بترسم از روزی که منو ندارىو

ببخش از چیزایی که که من نداشتمو تو عشق واسه تو کم نگذاشتمو.....

آخه لحظه های من پر غم بود بودنم با تو خیلی کم بود

کاش می شد دنیا مال من بود زمین و آسمون مال من قدرت خدا مال من بود و که نریو نریو

یا برمىگردى و دست تو مىگیرم یا خدا میشم و دنیا تو مىگیرم.....

امیرعباس گلاب

ماشین پشت چراغ قرمز ایستاد و بارون نم نم می بارید

علیرضا فقط همون نگاه عمیق و پر از مفهومشو به چشمام دوخته بود، آهنگ عوض شد و زمزمه وار با خواننده خنددم:

عزیزم بدون منتظر تم تولد عشقو تنها دارم جشن میگیرم هر جا هستی عزیزم

علیرضا بهم نگاه کرد زیر لب زمزمه می کردم و گفتم:

-هر روز این آهنگ میشه کار شب و روزم علی

و راه میرم اونجایی که چشام تو رو دید دلت اومد کلید این قلبمو دزدید

میرم که شاید بتونم آروم بگیرم دلم خوشم می یای تو رو اونجا میبینم

علیرضا حرکت کرد نمی دونم چرا عصبانی شده بود وقتی دستش روی دنده بود دستمو روی دستش گذاشتم و با صدای دور که گفت:

-نگار! تو باری رو روی دوشم گذاشتی که هرگز برداشته نمیشه

-فقط چند ساعت دیگه تحمل کن

-من دارم الان هم میبینم که تو از بین میری

-علیرضا غصه منو نخور من رمانمو قبلا نوشتم راهتو برو و آروم باش

رسیدم به رستوران، بهترین نقطه رستورانو رزرو کرده بودم غذا هم قبلا سفارش داده بود، ماهی با تمام مخلفاتش

-علیرضا بذار من برات درست کنم ظرفشو جلو کشیدم ماهیشو براش درست کردم و علی گفت:

-نگار همه دارن نگاهمون میکنند حتما میگن چقدر بی عرضه ام که که تو داری ماهیمو درست میکنی بده به خودم

-میگن چقدر لوسش می کنند حتما خیلی دوشش داره ها، تازه عروس دامادند واسه همین دختره ناز شوهرشو

میخوره، دخترا هم میگن کوفتش بشه چه شوهری، پسرا هم میگن اگر زن ما بود ما باید براش درست می کردم

علیرضا خندید و گفتم:

-نوش جان غذات یخ کرد

-نترس همین که کنار توام لذیذترین غذا رو می خورم

وقتی که غذا می خوردیم گفتیم:

-علیرضا کی فهمیدی عاشق سمانه ای؟

-عاشق نیستم، یعنی.....منظورم اینکه عاشقت نشدم.....

-چطور طی سه سال نفهمیدی که به دختر خالت علاقه داری؟

-چون همیشه سمانه دختر خاله ام بوده چیزی فراتر، مادرم گفت: دختر خوبیه..... نگار چرا میپرسی؟

-سمانه عاشقته؟!

علیرضا نگام کرد و گفتیم:

-بههم بگو وقتی بزنه به سرم یاد حرفات میفتم و آروم میگیرم من جسور و خودخواه نیستم که بگم: علیرضا اول مال من بود، حق منه، من اول زنش شدم حتی دو روز علیرضا من ساده و تو سری خورم و گرنه این کار رو نمی کردم جلوی همه خونواده می ایستادم و می گفتم: من میخوام شوهر کنم، این حق منه؛ من اول زنش شدم حتی دو روز! علیرضا من ساده و توسری خورم و گرنه اینکار رو نمیکردم جلوی همه ی خونواده می ایستادم و میگفتم: من میخوام شوهر کنم، این حق منه ماما هم این ترسو بازی هاشو میذاره کنار زندگیشو میکنه، نه زبونم لال مریض نه پیر این همه آدم تنها زندگی میکنن ماما ما هم روش، والا، خودش ازدواج کرده بچه دار شده زندگیش رو کرده حالا به هوای اینکه تنهام و میترسم وای اگه یه شب حالم بد بشه و ال و بل داره منو از زندگی میندازه، این نهایت مسخره بازیه.. مگه از اول نمیدونست همه یه روز تنها میشن؟! من الان کنارشم صدسال دیگه دور از جون زبونم لال خودش رفت چی؟! من اونموقع تنها باشم اشکلا نداره؟! من آدم نیستم؟! وقتی پیر و ذلیل بشم دیگه اونی که من میخوام سراغم نیما، کی یه پیرزن رو میخواد؟! اونوقت باید نامزد عزرائل بشم..

علیرضا خندید و گفت:

-استغفر لاله

با ابروهای تو هم رفته و دست به سینه گفتم:

-والله علیرضا من پیش روانشناس رفتم «گفته که با خودم لج کردم، گفت کارم جز یه لج بازی ساده نیست، یه انتقام از خونوادم! میخوام پنهانی ثابت کنم که باید تو وقتی که خودم صلاح میدونم ازدواج کنم، میخوام حرف خودم سبز بشم من فقط حماقت به خرج میدم» خودم میدونم علی به خدای احد و واحد میدونم

به علیرضا چشم دوختم و گفتم:

-ولی این زندگی منه، میخواستم حتی یک روز هم که شده کنار تو باشم

علیرضا وارفته گفت:

-نگار!!

-من یه ماه قبل تمام جهیزیمو که جمع کرده بودیمو شیکوندم، میدونی چرا؟! چون مامانم از پولی که بخاطر میراث پدر بزرگم بهمون رسیده بود فقط دو میلیونشو به خودم داده بود و بقیشو مثلا برام تو بانک گذاشته بود تا با سودش برام کل جهیزیمو بخره ولی میدونی چیکار کرده؟! رفت برای خودش یخچال فریزر و دستگاه ظرفشویی و گاز نو و مایکروویو و چی و چی خرید خرید!!! انگار عروس، علی من خر نیستم میفهمم قصد و غرضشون چیه.. بهم گفته بود که اون پول رو میذاره بانک و دوبار بشو وام میگیره و پیش قصد جهیزیه م رو میده بعد رفت همه ش رو برا خودش خرید کرد وقتی هم گفتم چرا اینکارو کردی میگه «حالا کو شوهر؟! کو تا تو شوهر کنی؟! هروقت خواستی شوهر کنی ماشینتو میفروشی!!!!»

علی من با پنج شیش میلیون اون پراید درب و داغون میتونم شوهر کنم؟! من گاکولم یا شاسکول گیرم آوردن؟ تازه هنوز نصف پول قصد ابوطیارمو ندادیم اونوقت میخوان با یه پراید فکسنی قصدی به من جهیزیه بدن؟! -علی من با پنج شیش میلیون اون پراید درب و داغون میتونم شوهر کنم؟! من گاکولم یا شاسکول گیرم آوردن؟ تازه هنوز نصف پول قصد ابوطیارمو ندادیم اونوقت میخوان با یه پراید فکسنی قصدی به من جهیزیه بدن؟! یه دختردایی داشتیم که تا سی و هفت سالگی شوهر نکرد، هرمان میگفت: «دیدي یاد بگیر بخاطر زن دای سی و هفت سال شوهر نکرد بعد تو راست برو چپ برو بیا بگو ازدواج حق مسلم منه! کی گفته حقته؟! مامان پس چی؟ گناه نداره؟ نمیبینی تنهائی میترسه؟ نمیبینی سنش رفته بالا؟...»

«(علیرضا حسین کیانی رو میشناسی؟ همون که با دختر عمه ش ازدواج کرد؟ مادرش هم دوست مادر منه هم مادر تو...»

-خب؟! از دوستای منو هرمان

-مثل تو بود، چون مثل تو بود ازش خوشم می اومد، اونم از من خوشش می اومد؛ مامان فهمید و گذاشت کف دست هرمان!! این مادر پسر کاری با این حسین بدبخت کردن که یه هفته ای رفت دختر عمه ش رو گرفت و عقد و کرد و.... صدبار هم همه جا اعلام کرد که من .. خوردم که نگار رو خواستگاری کردم مامانم هر جا که میشینه میگه: «از خدا خواستم یه داماد خوب نصیبم کنه!» علی نمیدونی با پا چه پسی میزنه و با دست چه پیشی میکشه، آدم و عالم از نظرش در حد من نیستن...! حتی اگه بابام هم زنده بود مامان و هرمان نمیداشتن من ازدواج کنم، من عقده ای شتم، مهم نیست واسه خیلی ها مهم نیست.. هر کی بشنوه میگه اووه تحفه ست شوهر شوهر؟!؟! آقا بالاسر میخواست چون معنی عشق رو نمیفهمند، چون ساخته نشدن که زندگی کنند، خدا با این عظمتش نمیتونست بگه «من از هر چیز یکی آفریدم» همه رو

یه جنس بیافره، تازه توصیه کنه ازدواج جز مکروهاته، نمیتونست توی این قلب و حس دادن و این حال غریب و عزیز نداره، عقل انسان بیشتر از خدا میرسه

هرمان چرا زن گرفت؟! چرا عذب اقلی نموند؟! به گناه می افتاد؟! من به گناه نمی افتم علی؟! هرمان انسانه من معصوم؟! یا شاید خدا احساسات منو فاکتور گرفته؟! علی مسخره حرف میزنم مگه نه؟! میدونی چون باورم قوی وقتی جدت همه جا گفته: «از من نیستن کسانی که تارک دنیا هست» وقتی گفتن «دین منو وقتی کامل میکنن که ازدواج کنن» وقتی گفتن «نماز یه آدم متأهل چقدر با ارزش تر از نماز یه آدم مجرد».... من ایمان آوردم و با جون و خون پذیرفتم چون علی این همه آدم دورم بود ولی هیچکسی نتونست، اجازه ندادم به من نزدیک بشه، تو میدونی که فقط سه مرد تو زندگی من بودن «بابام، هرمان، بهزاد».. علیرضا تو تا حالا نگاهمو توی چشمت دیده بودی؟! نه

-تا حالا شده بود این همه خونمون میای این همه با هم صمیمی هستیم بیش از حد معمول باهات حرف بزنم؟! تنها وقتی که طولانی باهات حرف زدم شب کنکورم بود که تمام حواس منو داغون کرده بودی چون قانون هام بهم اجازه نمیدادن باهات راحت باشم.. علیرضا برای دختری مثل من که دربند روابط هس ازدواج نکردن یعنی گناه، نینا و مامانمو هرمان باعث شدن من یه زن صیغه ای باشم!

بهم نخند، ازم ایراد بگیر، بهم توهین نکن، علیرضا تو خیلی مرد خوبی هستی واسه همین که انتخابت کردم، چون پر از تو بودم و لبرز از انکارهای خونوادم

علیرضا با حسی ناخوش گفت:

-غذات یخ کرد

-چه فکری درموردم میکنی؟!

-که تو بچگی کردی و من یه لحظه لغزیدم و زندگی و آیندتو گرفت

-علیرضا درکم کن

-تو چرا درکم نکردی؟!

-تو نارو نمیزدی وگرنه اگر نمیترسیدم میرفتم سراغ یکی دیگه

عصبی و با صدای آرام گفت:

-تمومش کن من از فردای تو میترسم

بعد از غذا یه جعبه از تو کیفم درآوردم و گذاشتم روی میز و گفتم:

-بردار برای تو!

-هدیه برای چی؟!

-چون آرزمو برآورده کردی

علیرضا با حرص و ناخشنودی با دستمال دور دهنشو پاک کرد و گفت:

-نگار تو رو بخاطر خدا! هدیه خریدی که آتیش زدم و زندگیتو نابود کردم؟!

کادوشو بز کردم، یه ساعت سه زمانه ی استیل سفید از مارک FOCE بود، توی دستش انداختم و گفتم:

-علیرضا از دستت درنیار، فقط همین یکار رو ادامه بده

علیرضا توی چشمام وارفته نگاه کرد و گفت:

-این خیلی گرونه، بهترین مارک جهانیه!!

اخمی کردم و گفتم:

-تو چیکار داری؟ جای تموم وقت هایی که میخواستم هدیه بخرم و نشد، بلندشو بریم میخوام بریم مرداب، میخوام

عکس بگیریم

به مرداب رفتیم بارون عین ابره ی آب ریز و نرم روی صورت میریخت، دستای علیرضا رو گرفته بوتم هرچی تستای من

سرد بود دستای علی گرم گرم بود کاش میشد همیشه این دستا توی دستام میموندن...

علیرضا-سردته؟

-فقط یه کم

منو توی آغوش کشید و آسوده گفتم:

-علی، فردا دیگه توی توی دنیا مال هم نیستیم ولی قول میدی اون دنیا که رفتیم یادت باشه که به خدا بگی فقط یه

دوروز دیگه با هم باشیم؟! تو اولاد پیغمبری، خدا رو تو زمین نمیندازه

-نگار یه لحظه آروم باش، اینجوری پیش بری که تا فردا هم دووم نمیاری

-من با یادآوری خاطره ی این دو روز هفتادسال دووم میارم چون از تو یه توهم میسازم و کنار خودم قرارت میدم، من

بچه هم که بودم یه گردان دوست خیالی داشتم، عادت دارم به خیال بافی، خدا خودش میدونست که تقدیر چه شکلیه

که یه کلاف بزرگ خیال بهم داده که هرچی دلم میخواد ببافم و تموم نشه!

علی به این گل نگاه کن توی این فصل گل کمی توی مرداب هست ولی این یه گل هنوز زنده ست! این مرداب به عشق همین یه گل برپاست؛ تو هم توی دل من مثل همین گلی!

برگشتمو دوربینو به قایقران دادمو گفتم:

-ببخشید آقا میشه یه عکس از ما بگیرید!؟

-اومدید ماه عسل؟!

یه نگاه با عشق و علاقه به علیرضا که بغل دستم بود انداختم و گفتم:

-بله

-خوشبخت بشید ایشالاله، خیلی بهم میاید، داشتن زن و شوهری مثل شما که همدیگرو دارن توی این دوره زمونه نعمته، ایشالاله به پای هم پیرشین...

آهسته زیر لب گفتم: «من به عشقت علیرضا پیر میشم وقتی که تو منو فراموش کردی»

بعد از یه قایق سواریِ موندگار اونم درحالی که دستام همش تو دتای گرم علیرضا بود دیگه هیچی از خدا نمیخواستم.. اوج خوشبختیم بود.. علیرضا از یه دستفروش چنتا صدف قشنگ خرید، دو سه تاشو خودش برداشت و دوسه تاشو هم من..

بعدشم از یه دکه دوتا ساندویچ فلافل داغ خریدیمو کنار بولوار دریا خوردیم

از علیرضا خواستم برام یه هدیه بخره که گفت:

-پس هرچی خریدم هیچی نگو!

بعدشم از یه دکه دوتا ساندویچ فلافل داغ خریدیمو کنار بولوار دریا خوردیم

از علیرضا خواستم برام یه هدیه بخره که گفت:

-پس هرچی خریدم هیچی نگو!

جلوی یه طلا فروشی ماشینو نگه داشت؛ یه انگشتر با یه نگین شش ضلعی با سطحی صاف به رنگ سبز خرید و به انگشتم انداخت و گفت:

-نمیخوام کسی بفهمه چه معنی ای داره، بگو از مشهد خریدیش!

از انگشتم درآوردم و به طلافروش گفتم:

-میشه پشتش برام یه تاریخ و اسم حک کنید؟!

طلافروش-یکم طول میکشها!چی بنویسم حالا؟!

-علیرضا!ولی اسمشو جدا بنویسید،تاریخ امروز رو هم بزنین لطفا

علیرضا-میفهمن!!

-میگم اسم امام رضا(ع)،علیرضا هر زنی اومد تو زندگیت مدل این انگشتر رو براش نخر!فقط واسه ی من...

علیرضا لبخندی کمرنگ زد و گفت:

-فقط واسه ی تو...

میدونستم خیلی از کارا و رفتارایی که علیرضا میکنه یا از سرِ ترجمه یا از سر عذاب وجدانش،حتی وقتی یک لحظه به حال خودش رهانش میکردم سخت میرفت توی فکر و قیافه ش داغونِ داغون میشد مثل سربازِ شکست خورده ای که تازه از خطِ مقدم برگشته!..

دوربینو بردیم به یه عکاسی و گفتم:

-تا فردا ساعت پنج میخوام عکسا حاضر بشه،هرچقد هم بخاطر عجله ای بودنش پول بیشتر بگیرید مهم نیست!

عکاس-فردا چهار و نیم بعدازظهر حاضر و آماده سی

سوار ماشین که شدیم دید علیرضا باز هم تو فکره،چرخیدم سمتشو گفتم:

-بریم ویلا؟

علیرضا با حرص و خشم کنترل شده برگشت نگام کرد و گفت:

-دوس نداری جای دیگه ای بریم؟!کار دیگه ای بکنی؟!یا به بدبخت کردن خودت اضافه کنی؟!

دستم روی دست علیرضا که روی دنده بود گذاشتمو به آرومی گفتم:

-حرص نخور علی جون من خوبم و خوشحالم من خودم راضی بودم خودم ازت خواستم

-با همین دو جمله خودمو توجیه میکنم ولی میدونم که تقصیر منه اگر جلوی خودمو گرفته بودم اگر برگردونده بودمت اگر...«نفس عمیقی کشید و گفت»حضرت یوسف هم تو همین امتحان قرار گرفته بود اون از اتاق رفت بیرون و من موندم و به خواست زلیخا رفتار کردم

-زلیخا مادرخونده بود نه زنش!من و تو محرم بودیم علی!!

-تو به من شاید به شرع عرف و قانون حلال بودی ولی هر دومون میدونیم که درست نبود

با حرص جیغ زدم و گفتم:

-درست بود،هیچ چیز هرگز به این درستی نبوده و نمیداد

علیرضا هم با همون لحن من داد زد:

-نگار تو همیشه خواهر کوچولوی من بودی!

با حرص و خشم و اخم گفتم:

دیگه اینطوری صدام نکن،راه بیفت بریم

رفتیم ویلا ولی اون شب علاوه بر اینکه من نخوابیدم علیرضا هم نخوابید،تا صبح عین مار دور عصا دور علیرضا میچرخیدمو میبوسیدمش،این دو روز مثل یه رویا بود برام!همون ماه عسلی که بخاطر شیرینیش به عسل تشبیه کرده بودنش؛اینکه رویام تعبیر شده بود حتی در طی دو روز برام کافی بود،آهسته آهسته آفتاب خودنمایی کرد و بعد خیلی سریع ساعت ها گذشتن و مهلت رویام به سر رسید درست مثل جادو بود،همون جادویی که یه کنیز رو برای یک شب سیندرلا کرد و با سر اومدن یه تایم خاصی جادوش به سر میاد و دوباره میشه همون کنیز تنها و بی کسی!

علی رو بغل کردم و گفتم:

-کاش از اول نبودی تا این دل من عاشق نمیشد!

دیگه هرگز این روزا برنمیگرده،علیرضائی که واسه من بود میمیره و تبدیل میشه به نامزد سمانه،دخترخاله ش و من درست مثل یه عروس بیوه میشم که در مدت کوتاهی عشقشو از دست میده؛برای آخرین بار بوسیدمش،دستم دور گردنش حلقه کرده بودم و روی نوک پنجه م ایستاده بودم و با تموم وجود بوسیدمش،یه جوری که طعم لبهانش تا مغز استخوونم نفوذ کنه یه جوری که قلبم تا مدت ها با این طعم بوسه خوب نبض بزنه،علیرضا کمرمو گرفت و منو به طرف بالا کشید...وقتی همراهیم کرد حس کردم توی اون لحظه از من خوشبخت تر نیست..لبمو از رو لبش برداشتم و عمیق ترین نگاهشو به چشمام ریخت و دستامون از هم جدا شد و موهامو بستم و روسریمو سرم کردم،لباس مشکی پوشیدم و چادر سیاه سرم کردم و سوئیچمو برداشتم که علیرضا گفت:

-میرم کلید ویلا رو پس میدم

سوئیچ ماشین خودش رو هم داد دستمو و گفت:

-ماشین منم ببر بیرون

سوئیچو گرفتم، هر قدمی که ازش جدا میشدم انگار قلبمو میکندن و ذره ذره شدشو کف دستم میذاشتن!

سوار ماشین که شدم بوی علیرضا به مشام رسید و مثل مایه ی مست کننده عمل میکرد و قلبمو چنگ مینداخت، نمیفهمیدم ولی صورتم خیس از اشک های داغ بود سرمو روی فرمون گذاشتم و های های گریه کردم.. علیرضا تموم شد.. کاش میشد باهاش فرار کرد، کاش سمانه رو پس میزد و می اومد دنبال من! کاش الآن واقعا من جای سمانه بودم و به من برمیگشت... هزار و یک خیال بافتم و حسرت خوردم و اشک ریختم و اشک ریختم و ریختم.. ناله کردم، دیگه یه وقتی شد که زار میزدم... سر از روی فرمون که بلند کردم با چشمای تارم دیدم که علیرضا بغل در ماشین وایساده و نگام میکنه؛ بی توان و زاران از ماشین پیاده شدم و علیرضا همینجوری که با قدمای سنگین روی ریگ های حیاط میومد سمت در راننده با حرص و خشم و صدای خش دار گفت:

-از این به بعد همینطوری هستی دیگه؟!

بدون اینکه نگاش کنم چادرمو مرتب کردم و صورتمو با دستمال پاک کردم و گفتم:

-خدا حافظ

-پشت سرت دارم میام، میتونی رانندگی کنی؟!

سری تکون دادم و رفتم پشت فرمون ماشین خودم نشستم درست عین یه مرغ پرشکسته شده بودم، اول عکسا رو گرفتم و اصلا نگاهشون نکردم با همون پاکت گذاشتم توی کیفم و به سمت ماشین برگشتم، جوری تو فکر بودم که یه خانمه بهم تنه زد و من اصلا نفهمیدم کی خوردم زمین! بلند شدم بدون هیچ حرفی درحالی که خانمه میگفت «مگه کوری؟! جلو چشتو نیگا کن عاشق!» برگشتمو به علیرضا که توی در ماشینش پشت ماشین من وایساده بود و با ترحم نگام میکرد نگاه کردم زیر لب و بی صدا گفتم «عاشق.. عشق.. علیرضا»!! رفتم و سوار ماشین شدم و... تمام خاطرات این دو روز توی سرم پر سه زنان سوسو میداد و چشمامو خیس میکرد، چنان گریه میکردم که انگاری واقعا علیرضا مرده، صدای بوق های ماشین هایی که از جلوشون توی جاده سبقت میگرفتم گوش جاده رو کر کرده بود، صدای موبایلم تو فضای ماشین موزیک متن صدای گریه هام شده بود.. ماشین علیرضا جلوی ماشینم اومد و فلاشر خطرشو زده بود و با دست اشاره کرد نگه دارم همین که نگه داشتم اونم بغل زد و عصبانی از ماشین پیاده شد اونقدر که حتی در ماشین رو هم نبست، در ماشینمو باز کرد و داد زد:

-دیوونه شدی؟! از خط ممتد اونم توی این جاده ی خیس داری سبقت میگیری؟!
زده به سرت؟! رفتیم که خل و چل تر بشی؟! این اوضاع فکر بکری بود که کرده بودی؟! نگار! به من نگاه کن، با توأم..

آهسته و کوتاه نالیدم:

-باشه آرام رانندگی میکنم

با عصبانیت گفت:

-نمیشنوم

بلندتر با صدای گرفته گفتم:

-باشه

-سرعتت از صدتا بالاتر نمیره فهمیدی یا نه؟!
سر تکون دادم و رفت پشت رول نشست و اشاره کرد که راه بیفتیم، راه افتادم علیرضا پشت سرم بود، اونم خیلی عصبی و داغون بود، دلم میخواست جاده رو دور بزنم و برگردم ویلا ولی فقط به مسیر برگشت حرکت میکردم، انگار آسمون دلش به حال من سوخته بود که اینطوری میباید و نعره میزد!!

وقتی رسیدم تهران ساعت ده شب بود، علیرضا تا سر کوچمون اومد و تا وقتی که داخل خونه نرفته بودم همون جا بود...

مامان و هرمان و اکرم، بهزاد و مریم اومدند به استقبالم و بغلم کردن و کلی سر به سرم گذاشتن که امید نداشتن منو ببینن، چون رانندگی افتضاحمو باید تو کتاب گینس ثبت کنن و دیگه ازین ببعد مشهدی نگار صدام میکنن و....

مامان-نگار چرا حالت اینقدر گرفته است؟!

اکرم-تو راه هم انگاری دست از سر امام رضا برنداشته بوده و گریه میکردی!

مریم-آره چشمات چقدر سرخ و متورم!!؟

مامان-همش تو پشت فرمون بودی؟

-آره واسه خستگی!

مامان-هستی و فروزان اینا چیکاره بودن؟

-خودم رانندگی میکردم خیالم راحت تر بود

هرمان-نکه "مایکل شوماخری" واسه همین!

مامان-دیدي که تا مشهدم رفت و اومد

هرمان-آره ديگه همینطوري پیش بره تا تابستون سر از دبی درمیاره، ماشینه رو گرفته اینور اونور...

مامان پری تو حرفشو گفت:

-چرا که نه؟! من که اطمینان دارم!!

هرمان-تا وقتی که تو پشتشی انتظار دیگه ای هم نباید داشت

بهزاد-حالا ول کنین این حرفارو، خوش گذشت؟ ماها رو هم دعا کردی؟

-جای شما خالی..آره

مامان-ایشالاه عید دسته جمعی میریم

مریم-ایشالاه ایشالاه

بهزاد-من که با ماشین نگار میام بینم رانندگی چطوره

اکرم-مگه از جونمون سیر شدیم؟! من که میگم ما با ماشین خودمون میایم هوز از جوونیم و مادری بچه م سیر نشدم

مامان-کسی هم تو رو نمیبیره تو با ماشین شوهرت بیا

اکرم پشت چشمی نازک کرد و توی جاش جابجا شد و اومد حرف بزنه که تلفن به صدا دراومد و مامان گفت:

-حتما نینا، از صبح ده بار زنگ زده

اکرم قری به گرنش داد و گفت:

-خوبه مکه نرفته!

مامان همونجوری که میرفت به سمت میز تلفن گفت:

-اونجا هم میره ایشالاه

هرمان با اکرم پیچ پیچی کرد و مریم گفت:

-بریم سفره رو بندازیم شام بخوریم

اومدم از جام بلند بشم که مبین پسر بهزاد و مریم اومد و گفت:

-عمه برام چی خریدی؟!

«رفته بودیم امامزاده ای که اون اطراف بود چندتا مهر و تسبیح و جانماز خریده بودم و برای هرکی یه بسته زعفران و زرشک و نبات هم از بازار تهران خریده بودم»!

-عمه جان سوغاتی ها به درد تو نمیخوره همش برای ماما و باباته

-یعنی به یاد من نبود؟!

«به یاد هیچکس نبودم تو که ریز و کوچیکشونی»

مریم-مگه عمه رفته بوه برای تو سوغاتی بیاره؟! هفعه آخرت باشه که هرکی از سفر میاد ازش سوغاتی میخوایا!

بهزاد-خیله خب مریم بچه که حرفی نزد

مریم-بچه باید تو بچگی باید تربیت بشه، اکرم جون شما نمیای کمک؟!

اکرم بالآخره از روی مبل کنده شد و با قر و قمیش رفت تو آشپزخونه

هرمان-ماشینو که به جایی نکوبوندی؟! اگه مالیدی یا طوری شده بگوها

-نه

بهزاد-فدای سرت ماشین واسه تصادفه دیگه (یعنی این تفکرش منو کشته ها)!

هرمان-ولی همینطوری به در و دیوار بزنی کم کم دیگه صدتومن هم نمیخرنش

بهزاد-حالا مگه میخواد بفروشه؟!

هرمان-نه گفتم اگر بخواییم بفروشیم، شاید بفروشیم براش 206 بخریم

-من هنوز قسطای اینو ندادم 206 پیش کش

مامان-نگار بیا نینا

اکرم-خوبه از صبح ده بار زنگ زده اینقدر درد و دل داشتی ماما؟!

مامان-مادرم دیگه صدبار هم زنگ بزندن کمه

اکرم-پس همینطوری پول قبضتون پنجاه شصت میاد

عاصی شده به بهزاد نگاه کردم دیدم بدتر از من عاصی شده به اکرم نگاه میکنه» به همه چیز کار داشت کدخدای خونه بود عفریته»

گوشی رو برداشتم و نینا گفت:

-سلام مشهدی نگار، خوبی فدات شم؟

-سلام ممنون

نین-زیارت قبول، راحت اومدی؟

-آره شکر خدا

نینا-سیروس هم بهت "زیارت قبول" میگه

-ممنون خدا قسمت شما کنه

نینا-خسته ای؟

-آره خیلی

نینا-معلومه از صدات برو خواهر برو بخواب مزاحمت نشم سلام برسون به همه

-سلامت باشی آنیسا رو هم ببوس، خداحافظ از جا بلند شدم و مامان گفت: بیا شام

-نمیخورم میرم دوش بگیرم

اکرم- بیا ببینیم انگشتر تو خانوم!!؟

اکرم- بیا اینجا ببینم انگشتر تو..؟!

دستمو بردم جلو و نگاش کرد و همونجوری که یه تیکه کوچولو کاهو میذاشت دهنش گفت:

-طلاست؟!

هرمان-طلا خریدی؟!

بهزاد-ببینم..مبارکه..چه قشنگه!

مریم-سنگش چیه؟ زمرد؟!

اکرم-نه بابا زمرد خیلی گرونه..از این شیشه هاست

هرمان-شیشه؟!رو طلا شیشه میندازن؟!

بهزاد-اتمی بابا

اکرم-مگه اتمی رنگی داریم؟!دریبار ببینم

-اندازه دستت نمیشه

اکرم-نترس نمیخورمش

انگشترمو درآوردم و ز تو دستم قاپید و انداخت تو انگشتشو گفت:

اکرم-آره حیف!..

بهزاد-مثلا اندازت بود ازش میگرفتی؟!

اکرم مثلا با شیطنت گفت:

اکرم-حالا چی میشد مگه؟!زن داداشش نیستم؟!

مامان-بدید منم ببینم

مریم-مبارکت باشه ایشالاله حلقه ی عروسیتو بندازی

هرمان-حلقه ی عروسی چیه؟!بیا همینو بنداز تو دست

حلقه رو با حرص گذاشت تو دستم و وقتی داشت از کنارم رد میشد شاکی تر گفت:

-حلقه عروسی!

مامان-بذار عینکمو بزنم..آره چه خوشگله نگار..چند گرفتی؟!

-یه مقدار پس انداز داشتم بقیه ش هم هدیه دوستان..

اکرم با تصنعی ناباورانه گفت:

اکرم-دوستان پول گذاشتن انگشتر بخری؟!!

-واسه خاطر تولدم

مریم-آره تولدشم نزدیکه

بهزاد-چقدر هم به دستت میاد..ایشالاله به خوشی بکنی دست

مامان-همینو خریدی؟

هرمان از اونور این با یه خنده ی مسخره گفت:

نه یه سرویس طلا هم خریده..مگه بانک زده بود؟!

-شب بخیر

رفتم به اتاقم..دیروز این موقع پیش علیرضا بودم..الآن کجاست؟!

بگذریم که چقدر زیر دوش گریه کردم..چقدر موقع خوابیدن!..

روانشناس-پس باید بگم این یه لج بازی کودکانه بود-من از کاری که کردم پشیمون نیستم

روانشناس-میدونی نگار قسمتی از کار تو بخاطر این بود که علیرضا با سمانه دخترخاله ش نامزد کرده و تو علیرضا رو

عاشقونه دوس داری و میخواستی این تجربه رو با اون داشته باشی نه مرد دیگه ای و از سوی دیگه هم میخواستی

حتی غیرعقلانی همه چیز همونطوری بشه که تو خودت میخواستی! ازدواج تو این سن اونم با علیرضا که مرد ایده

آلت،انتقام از مادر و برادرت که تمام این سال ها جای تو تصمیم میگرفتن و کیس های تو رو رد کردن یه جور عقده ی

درونی تو وجوت ریشه دوونده و اینطوری نتیجه داد ولی کارت عاقلانه نبود یه تصمیم آنی و بچگونه یه عکس العمل...

-من مدت ها به این موضوع فکر میکردم

-چندوقت؟!

-چهارماه

-علیرضا کی نامزد کرد؟

به خانوم روانشناس نگاه کردم و گفتم:

-من حسود نیستم

-حسادت نبوده عزیزم تو میخواستی زودتر از نامزد علیرضا اونو تصاحب کنی تو نسبت به علیرضا حس مالکیت داری...

-اینطوری نیست

-برای تو زندگی یعنی بودن در کنار علیرضا و این حس اونقدر قویه که حتی برای یک روز یک ساعت یک دقیقه علیرضا برای تو باشه

-من میخوام که دیگه ازدواج نکنم

-این فکر اشتباهیه.. همه ی آدما به داشتن یه شریکی در کنار خودشون نیازمندن.. ما انسانها ذاتا اینطوری زندگی رو دوست داریم، آرامش یعنی در کنار یه جنس مخالف زندگی کردن، تو که دختر مومنی هستی حتما قرآن هم میخونی و میدونی که خدا گفته که از جنس خودتون برای شما...

-من فقط وقتی آرامش دارم که اون کسی که کنارمه علیرضا باشه

-روانشناس-دقیقا کار تو از همین حرفت نشأت میگیره

-من هرگز نمیتونم ازدواج کنم چون مادر و برادرم نمیدارن...

-نگار، تو اینو فراموش کردی که هرچی خدا بخواد و قسمت باشه کسی نمیتونه جلوشو بگیره حتی مادرت یا برادرت و چه بزرگتر از اونا!

تو ناخواسته و عجولانه ازشون انتقام گرفتی ولی تیغه ی شمشیر انتقامت طرف خودت بوده، اگر آرومی و حس پشیمونی نداری بخاطر اینکه با علیرضا بودی کسی که خیلی دوشش داری

-قبل از صیغه آنقدر بهش علاقه نداشتم

روانشناس-داشتی! تو وقتی اومده بودی اینجا و از زندگیت و مشکلاتتو رفتار اعضای خنوادت و اطرافیان گفتی از میون هر حرفت چندبار اسم علیرضا رو می آوردی وقتی درمورد مرد ایده آلت ازت پرسیدم تو هر مردی رو با اون مقایسه میکردی از نظرت مردی مناسب بود که ویژگی های علیرضا رو داشته باشه، تو حتی وقتی از پسرای که خودشون پیشت اومدند و بهت ابراز علاقه میکردند برخورد سختی داشتی چون خودتو ناخواسته تحت تعهد علیرضا قرار داده بودی، مثل الآن که چادر سرت کردی چون علیرضا بهت گفته خیلی بهت میاد خیلی خوشگل شدی... نگار علیرضا نامزد داره، تو با استفاده از ناتوانی علیرضا دربرابرت اونو وادار به برقراری رابطه کردی ولی دیگه نباید اینکار تکرار بشه چون درست نیست.. علیرضا اونقدر توی این چند هفته خودشو بازخواست کرده که طرف تو نیاد چون با تعریفی که تو ازش کردی مرد متعهد و مقیدیه

-من دیگه طرفش نمیروم

-پس این عشقو برای خودت حل کن

-حل نمیکنم من با عشق اون زنده م

-نگار داری خودتو عذاب میدی

-با عشق اون حالم خوبه

-تو خوب نیستی وقتی هم علیرضا عروسی کنه بدتر میشی، چون امیدتو از دست میدی

-من چهل روز سیاه پوشیدم هنوزم از تنم درنیاوردم، من بیوه ی به عشق دوطرفه م

-نگار زندگی ادامه داره، همونطور که برای خیلی ها ادامه داشته و داره.. خیلی ها تو زندگی به آدم میان و ممکنه عشق ها بدتر از تو هم رخ بده ولی میرن و دیگری جاشون میاد تو فقط نوزده بیست سالته.. تو به دختر زیبا و تحصیل کرده و نجیب و خانواده داری خیلی از علیرضا بهترها میان سراغت...

-از علیرضا بهتری وجود نداره، من دیگه به دختر سلام نیستم شناسنامه ام به دروغ بزرگه

-خیلی راه ها هست که مشکل تو حل با اونا حل میشه

-من، روحم، جسمم، قلبم تعلق به به نفر داره شاید صیغه اونقدر مهم نبودیم ولی الان هستم و هرگز زندگیگشم بهم نمیزنم چون قول دادم

-تو با زندگی خودتو علیرضا بازی کردی نگار!

از جا بلند شدم و روانشناسه گفتم:

-قبل از اینکه دیر بشه به خودت کمک کن، زندگی جریان داره.. بدون علیرضا.. با علیرضا.. پ-با علیرضا نه بدونش

-اگر تو رو میخواست برات میجنگید، می اومد جلو، جای سمانه تو همسرش بودی

-سمانه همسرش نیست، نامزدشه!! علیرضا قبل صیغه منو خواهر کوچیکترش میدیده

روانشناس سر تکون داد و گفت:

روانشناس-نگار من وقتی میتونم بهت کمک کنم که خودت بخوای

-خدا حافظ

***

هستی از جا بلند شد و گفت:

-چیشد؟!

-میگه زندگی جریان داره علیرضا رو فراموش کن

-باید با یکی دیگه شروع کنی

-نمیتونم

-از بس که خری، اصلا توی این یک ماه ونیم اومده بییتت؟!

-هستی!! من مثل تو نیستم مثل بقیه دخترا نیستم من..

-یه خر به تموم عیار هستی

، به قیافه ت نگاه کردی، ابروهای پر، لباس سیاه...

رفتیم سوار ماشین هستی شدیم و هستی گفت:

-کلاس یه ربع شروع شده

-نترس به کلاس راهمون میده..

سر کلاس نشسته بودم به استاد هم خیره بودم و میدونستم هیچ چیز نمیشنیدم جز زمزمه هایی که درمقابل حرفای

روانشناس و هستی مقابله میکرد..

تا کلاس تموم بشه من در خاطرات و رویاهام سفر میکردم تا جایی که هستی گفت:

-رسیدن بخیر، زیارت علیرضا قبول!

-هستی مسخره نکن سرت میادا

هستی- خدانکنه مثل تو خل و چل بشم تو رو باید برد یه دور شوک روانی داد، میدونی با برق که بهت شوک بدن مغز

فندقیت تکنوی به خودش میده و عقلت میاد سر جاش

به هستی نگاه کردم و گفتم:

-بلد نیستی مثل آدمیزاد صحبت کنی؟!

فروزان اومد نزدیکمونو گفت:

فروزان-معلومه کجا بودین وسط کلاس رسیدین؟!

هست تا اومد بگه پیش دکتر دیوونه ها، یه سلقمه زدمو حرفشو خورد.. گفتم:

-من خواب موندم تا حاضر بشم دیر شد

فروزان-نگار امسال هم مثل پارسال خونشون واسه تولد امام جواد مولودی؟!

-چه خوب یادته، آره

هستی-پس منم میام کی هست؟!

فروزان-پس فردا، پس با هم میریم

هستی-تو نمیای فروزان؟! منو نگار دیرمون شد..

فروزان مقنعشو درست کرد و گفت:

-نه میان دنبالم

هستی قیافشو به حالت چندشی درآورد و گفت:

-خدا شانس بده

فروزان خندید و گفت:

-میخوای دست راستمو بکشم رو سرت؟!

هستی با یه قیافه ای داغون تر از اون همراه با حرص گفت:

-لازم نکرده رو سر داداش عذب اوقلیت بکش اون تو اولویته!

بعدم دست منو گرفت و با چشم و ابرو نازک کردن گفت:

-خدا حافظ

فروزان-نگار چندقته حال خرابه..چیزی شده؟!

هستی-تازه فهمیدی؟!

فروزان-خواستم بپرسم ولی یادم میرفت چیشده مامانت خوبه؟

-الحمد....

فروزان-رنگ و روت خیلی پریده ست و لاغر شدی؟ رژیم گرفتی؟

هستی با حرص گفت:

-خاک..خاک..خاک بر سرت فروزان

فروزان جاخورده گفت:

-چرا؟؟!

هستی-به نظرت این لاغری بخاطر رژیمه؟!

فروزان-نه فکر کردم شاید...

هستی-تو اصلا فکر هم میکنی؟!خداحافظ

فروزان-عه،خب چیشده؟!

هستی-بیوه شده از غصه اینطوری شده!!!

هستی-بیوه شده از غصه اینطوری شده خداحافظ

دست منو گرفت و کشید و گفتم:

-چرا بهش گفتم؟!

-اون که از ماجرا خبر نداره خنگولی خانوم،واسه من کلاس میذاره میان دنبالم!حالا هرکی ندونه میگن کی داره میاد با

چی هم داره میاد دنبال خانوم؟!

-هستی؟میشه بریم بهشت زهرا(س)؟

-سر خاک بابات؟!«یکم نگاهم کرد»باشه بریم عزیزم...

به مامان زنگ زدم گفتم کیریک بهشت زهرا و دیرتر میریم خونه...توی راه هستی گفت:

-واسه سفره اونا هم دعوتند؟!

-مامان و نامزدش آره

-چیکار میکنی؟

-مثل همیشه

-همیشه زنش نشده بودی..باهاش نبودی..ولی الآن قضیه فرق میکنه

-چیکار کنم هستی؟برم جلو بگم شوهرت یک ماه و نیم قبل به اصرار و التماس و قسم و تهدید صیغه ام کرد بعد با نامردی من وادارش کردم کاری کنه که من میخواستم و اون ازش بیزار بود

-بیزار بود؟!از خداهش بود

-علیرضا اینطوری نیست

-اون تو دلش عروسی عروسی بوده که همچین پیشنهادهای بهش دادی..نگار تو عفت و ارزش زندگیتو قربونیش کردی ولی فکر میکنی که الآن اون به صرافت افتاده؟!نه خواهر من مردا اینطوری نیستن

با بغض گفتم:

-نه علیرضا اونجوری که...

هستی پرید وسط حرفمو با عصبانیت گفت:

-علیرضا کیه؟!استغفرلله نعوذ بلاله خداس؟!علیرضا رو برای خودت کردی بت؟گل بی عیب؟!

زدم زیر گریه و با صدای نامفهومی گفتم:

-فکر میکردم آروم میشم هستی ولی داغونم داغون

هستی با حرص گفت:

-بهت گفتم که اگه محرمش بشی اگه رابطه ای ایجاد بشه عشقت به علیرضا ملموس و چندبرابر میشه

-چطوری چندسال دیگه زندگی کنم هستی؟فقط یکماه و نیم گذشته؟!

هستی آروم تر گفت:

-مادرت اینا فهمیدن؟نه اینکه با علی بودی از حال و روز خرابتو میگم،چیزی فهمیدن؟

-مامانم چندبار باهام دعوا کرده که چرا اینطوری شدم،چرا حرف نمیزنم؟چرا همش تو اتاقم گریه میکنم؟یه بار هم به زور بردتم پیش روان شناس از اول تا آخر جلوی چشم یارو گریه کردم...

هستی یه خورده نگام کرد و سری تکون داد و دوباره به روبرو نگاه کرد و گفت:

-خدا اون موقع که عقل تقسیم میکرد تو توی صف عشق و عاشقی بودی،عقل و عشق یه جا قرار نمیگیرن عزیزدلم

-هستی وقتی کنارم قرار میگرفت حس قدرت داشتم الآن حس میکنم حتی نای راه رفتن هم ندارم، حتی نفس ها با منت میان و میرن وقتی حتی به عکسش نگاه میکنم و یادش می افتم قلبم هری میریزه صدام که میکرد قلبم با شدت می کوبید،هیجانی دارم که توصیف نشدنی،باید جای من بود تا فهمید انگار تموم دنیا جلوی چشمت حقیرون و فقط اون در کنارت عظیم و قابل روئت،حس میکردم دوره ی شاهزادگی که با فوت بابا به سر اومده بود با علیرضا دوره ی ملکه شدنم آغاز شده!...هستی باورت میشه حتی فریاد زندشو،عصبانی شدنشو دوست دارم،حس ارزشمندی داشتم وقتی کنارش تو خیابون قدم میزد و دستمو دور بازوش حلقه میکردم،هستی یعنی اونم یاد اون روزا میفته؟!

هستی-کافیه سمانه جونش کنارش باشه تا تو از یادش بری!

-یعنی برای اون اینقدر آسونه؟!

-نگار،علیرضا مرده یه دختر ساده ی عاشق پیشه ی لوس که وانش میمیره نیست علی تو نیست که احساسات تو رو داشته باشه،بفهم!من از پونزده سالگی با پسرا دوست شدم ریز و درشت،پولدار و فقیر،زشت و زیبا،قوی و قدرتمند حقیر و ضعیف...!همشون سر تا پا یه کرباسن ولی تو رو خدا نگو علیرضا نه و اینطوری نیست و ال و بل!

با چشمای خیس به هستی نگاه کردم و گفتم:

-پر از علیرضام

هستی با حرص و دلسوزی و حالتی که سعی در قانع کردن من داشت گفت:

-پس خاک تو سرت،عجب نفهمی هستیا!روانشناس اون دفعه قبل از اینکه بری شمال بهت گفته بود«تو اینکارو میکنی تا خودتو به رضایت برسونی»راست میگفت بنده خدا،تو نه با خونودات لج کردی نه اتمام حجت با متأهلی کردی نه انتقام گرفتی؛تو فقط میخواستی خودتو قربونی علیرضا بکنی چون عشقت بهت فشار آورده بود همین و بس!

-هستی!

رفتم سر خاک بابا...عین روز خاکسپاری خودمو انداخته بودم روی قبرش و ضجه میزدم اینبار نه بخاطر مرگ بابا بخاطر حس بدی که داشتم...راهی که رفته بودم و جای بازدهی مثبت به دردام افزوده شده بود...

***

مبین و رادین پسرای بهزاد و هرمان و دختر نینا از سر و کولم بالا میرفتن و من فقط به یه نقطه خیره شده بودم،توی یه دستم آجیل مشکل گشا بود و توی یه دستم ربانی که باید سر بسته های آجیل میبستم،سه تا بچه ها دم گوشم جیغ میزدن و میخندیدن و بازی میکردن ولی من ... قطعا دیوونه شده بودم

اکرم مریمو صدا کرد مریم هم نینا رو...سه تایی هاج و واج وایساده بودن و منو نگاه میکردن،نینا اومد صدام کرد:

نینا-نگار!نگار؟!خاک بر سرم نگار!!!

نگاهش کردم و گفت:

نینا-مگه دیوونه شدی؟!چرا هی به یه گوشه زل میزنی؟!از این دنیا میری بیرون و!...

به مریم و اکرم که موشکافانه نگام میکردن نگاه کردم و نینا ادامه داد:

نینا-حافل اگه موبایل به دست بودی و دقه به ثانیه میرفتی بیرون..میگفتیم عاشق شدی و...آخه تو که هیچی هم سرت نیست حداقل بگو چاره ای کنیم

بدون هجی کردن کلمه ای شروع کردم به بسته بندی آجیل ها...نینا روبروم نشست و دستاشو گذاشت رو زانوهایش و گفت:

نینا-آبجی چیشده؟!اتفاقی افتاده?!

به نینا با موهای بلوندش نگاه کردم،چرا اون باید با همون مردی که میخواد با 18سال تفاوت سنی ازدواج کنه،بچه داشته باشه،شاهد بزرگ شدن ثمر زندگیش باشه،جوونیشو بکنه،خونوادشو داشته باشه ولی من محروم باشم؟!مگه ما هر دو زن نیستیم؟!هردو دخترای یه پدر مادر نیستی؟!چرا اون این همه حق داره ولی من حقی ندارم؟!چون بچه ی آخرم و مادرم بیوه هست و تنهاس?!

نینا-نگار!ای وای تو چه مرگته دختر?!

مامان از در خونه سبزی به دست اومد تو و به ما یه نگاه کرد و گفت:

مامان-چرا همه وسط خونه نشستین همدیگه رو نگاه میکنین؟!کلی کار داریم!..

اکرم-داشتیم به دیوونه بازیای نگار نگاه میکردیم

مامان-این چه حرفیه?!

اکرم-دیوونه شده دیگه

مامان با اخم به اکرم نگاه کرد و مریم گفت:

مریم-خب آدم بعضی اوقات به تنهایی نیاز داره

-درسته،حالا میشه دست از سرم بردارین؟!این یه حق رو که بهم میدین دیگه؟!میدارید حداقل با خودم کنار پیام یا برای اونم باید هرمان و مامان برام تصمیم بگیرن?!?!

اکرم-هرمانو چیکار داری؟هرمان تو چه کار تو دخالت کرده؟جز اینکه همیشه خوشبختی تو رو فراهم کرده؛بیا و خوبی کن،برادرای مردم تره هم برای آدم خرد نمیکن بعد هرمان بدبخت...

-اکرم میشی بس کنی؟!

میشه اونقدر جواب منو ندی؟فهمیدیم که عاشق سینه چاک هرمانی

اکرم-معلومه که هستم از خواهر...

-واااای..واااای..

از جا بلند شدم که برم تو اتاقم که اکرم گفت:

اکرم-دیوونه شده دیوونگیشم به پای هرمان میذاره

مامان-چیه تو دهنه افتاده هی میگی دیوونه دیوونه؟!اون به تو توهین میکنه که تو هرچی از دهنه درمیاد بهش میگی؟!

اکرم-نه که خیلی بزرگتر کوچیکتری سرش میشه؟ادب داره؟بعدشم من که اینکارارو نمیکنم دوساعت زل بزنم یه گوشه نگاه کنم و چت بشم،آدم سلام اینکارو نمیکنه دیوونه ها...

در اتاقو بستم،دلم میخواست از این خونه فرار کنم،از این اکرم پررو بی ادب فضول،از دقل بازیای نینا که حرف از زبونم میکشید و تحویل مامان و هرمان میداد،از اینکه همه برام تصمیمی میگرفن،از این همه فکر و خیال خسته ام از گریه از بی تابی،چه غلطی کردم!علیرضا از جلو چشمم نمیره دارم دیوونه میشم چیکار کنم؟!نه راه پس دارم نه راه پیش!

عکسامونو از کتو درآوردیم و تو بغلم گرفتیم و گفتیم:

-خدایا یه بار دیگه فقط یه بار دیگه...بعد منو راحت کن خلاصم کن نمیتونم

بعدازظهر که سفره رو انداختن و همسایه ها اومدن چشمم به در بود مه فرخ خانوم(مادر علیرضا) و سمانه بیان،از خودم میترسیدم!..

یکی از همسایه هامون گفت:

زن

همسایه-نگار جان؟چرا شب تولدی سیاه پوشیدی؟!

-همینطوری!!

هستی آروم دم گوشم گفت:

هستی-بیا بریم یه دستی روی صورتت بکشیم اینطوری عین عزادارا شدی،الآن مادر و نامزد علیرضا میان حداقل از دختره سر باش

زن

همسایه-کسی از آشناها فوت کرده عزیزم!؟

وقتی من جواب ندادم هستی گفت:

هستی-آره دوستش

زن(فضول)همسایه-پس واسه همین نگار اینقد دماغه،مرگ حقه دیگه پیر و...

اومدن..از جا بلند شدم..هستی و فروزان یکه خورده نگاهم کردن..قلبم به شدت میکوبید...سمانه..کاش عاشق یکی دیگه بشی و بری..علی منو ترک کنی،من دارم از دوریش میمیرم،سمانه دستاشو نگیر،کنارش قرار نگیر،نشین باهاش غذا نخور...

هستی سلقمه ی اول رو زد و گفت:

هستی-خاک به سرت گریه نکن

-الآن بوی علی رو میده

هستی-هییس

فروزان-کیه هستی؟

هستی-دوست نزدیکشون

سمانه پوست سبزه داشت،چشمای ریز و کشیده ی سیاه،بینی عقابی،دندونای مرتب ولی لبهای قیقونی،گونه های برجسته،موهای لخت،قد بلند و لاغر عین اسکلت...

هستی با حرص گفت:

هستی-خاک بر سرت با این زن انتخاب کردنت!..

دست هستی رو گرفتم و هستی گفت:

-دستت یخ کرده!

فرخ خانوم با مامان روبوسی کرد و مامان خندید و گفت:

مامان-به به عروس خانوم صفا آوردی قدم خونه...

-هستی به مامانم بگو اینارو بهش نگه

هستی-حیف علیرضا،میگن زشتا شانس دارنا!..

زیر لب گفتم:

-قربون فاطمه زهرا(س)برم چی میشد واسه همه نماز میخوند

اکرم با سمانه روبوسی کرد و گفت:

اکرم-ایشلاله مبارکون باشه،من همسر هرمان دوست صمیمی آقا علیرضا

سمانه-بله آقا هرمانو میشناسم مشتاق دیدار

اکرم-منم خیلی دوست داشتم شما رو ببینم...

آرنج هستی رو گرفتم که نیفتم،هستی منو نگه داشت و گفت:

هستی-نگار عرق کردی!

-اون خونه ی ماست

هستی-اینطوری نکن الان همه میفهمن،رنگت پریده

مامان-نگار؟بیا نامزد علیرضاست

هستی-الهی برات بمیرم

انگار به پام آجر وصل شده بود هر قدم هزار کیلو بود،اون تو جایگاه من ایستاده،چرا باید علیرضا رو اون داشته باشه؟تا برسم بهشون فاصله ی زیادی نبود ولی انگار هزاران کیلومتر رو داشتم طی میکردم،علیرضا رو کنارش میدیدم و انگار سطل آب سرد روی سرم خالی میکردن صدایی تو مایه های نالیدن بلند شد...

-سلام

فرخ خانوم-وا!!!!نگار مریضی؟؟؟چرا رنگ و روت و سر و قیافه ت اینطوریه؟!

اکرم با خنده گفت:

اکرم-تارک دنیا شده

مامان به اکرم چشم غره رفت و گفت:

مامان-با دوستاش سه روز رفتن مشهد اومدن من نمیدونم اونجا چیشده،چه اتفاقی افتاده که وقتی برگشت از این رو به اون رو شده

هستی آرنجمو کشید که بریم،رومو که برگردوندم فرخ خانوم گفت:

فرخ خانوم-ببرش بیمارستان علیرضا،اونجا بیمارستان تخصصی...

اکرم-بیماری جسمی نیست...

مامان-تو تشخیص دادی؟!

اکرم-سر و مُر و گنده چشمه؟معلومه که جسم مریض نیست

سمانه با لحنی که سعی داشت مثلاً شوخی بکنه گفت:

سمانه-شاید عاشق شده!!

من و هستی به هم نگاه کردیم و نینا گفت:

نینا-نه عزیزم خواهر من کلاهش پشم نداره

اکرم با خنده گفت:

اکرم-عاشق کی خرزوخان؟!

-هستی دلم میخواد بکشمش

هستی-حاضرم باهات شریک جرم بشم تا بلکه این دلم خنک بشه

مولودی که شروع شد به هستی گفتیم:

-بیا بریم تو اتاق وگرنه الآن کلاف بدبختیام جلو چشمم بافته میشه و اشکام عین سیل جاری...

هستی-فرزانو چیکار کنیم؟

تلفن فروزان زنگ خورد و از جا بلند شد..نگاهم به سماه افتاد..چقدر خوشحاله،توی چهره ش هیچ نگرانی و غصه ای نیست،میشد آرامش درونشو فهمید و حس کرد،چرا باید این همه خوشبخت باشه؟واقعا اون لیاقت علیرضا رو داره؟مگه اون چیکار کرده که من نکردم؟...

هستی بهم سلقمه زد و با عجله گفت:

هستی-پاک کن اون اشکای وامونده رو!مادر علیرضا داره نگاهت میکنه،الآن خیال میکنه چیشده که تو زل زدی به سماه و داری اشک میریزی...

به هستی نگاه کردم و گفتم:

-هستی حال اونو با من مقایسه کن،هر دو در مقابل علیرضائیم؛علیرضا میگفت«عاشقش نیستم،مادرم برام انتخاب کرده و دختر خوبی بود منم قبول کردم»

هستی-نه نگار،نگار به خودت وعده ی الکی نده که حالت بدتر از این میشه

-میگن امام جواد حاجت دنیایی رو زود میده

هستی-آره حتما حاجت اینه که برات شوهر مردمو تور بزنه؟!

-اون با من ازدواج کرد،اول شوهر من شد

هستی سری تگون داد و نهچ نچی کرد...چشمم به انگشترم افتاد،از دستم درآوردمش،داخلش نوشته بود «علی رضا آذر91»صدای خودم تو گوشم پیچید«به هیچکس انگشتری شبیه این نده..»صدای علیرضا تو گوشم پیچید وقتی که خیلی کوچیک بودم و علیرضا با هرمان منو از مدرسه می آوردن هرمان منو از کولش پایین آورد و گفت:
نگار خسته شدم دیگه.گریه کردم و گفتم:یا کولم میکنی یا نمیام؛علیرضا چمباتمه زد و گفت:بیا رو کول من فسقلی...حالا که چهارده سیزده سال میگذره حالا علیرضا بار روی قلب من شد کاش هیچوقت بزرگ نمیشدم که هیچکس نتونه منو از بغل علیرضا بگیره...

آخرین نفراتی که هوز خونمون بودن فرخ خانوم و سماه بودن..هرمان به سماه گفت:

هرمان-علیرضا چیکار میکنه خبری ازش نیست!!؟

سمانه-ولاله اگه شما ببینیدش منم میبینم، یه شیف دیگه هم کار گرفته فقط جمعه ها یه روز کامل خونه ست، کم مونده که جای امیرعلی هم اون بره بیمارستان!

مامان-ماشاءلله مگه کم و کسری داره اون دیگه چرا!!

فرخ خانوم-ولاله نمیدونم فعلا بهونه ش هزینه ی جشن عروسیه

نینا-ای بابا، علیرضا دیگه چرا!! اون که دیگه دکتربه فکر هزینه هاست ما هم که قشر کارگریم به فکر هزینه ها پسچه فرقی بین ماست؟!

اکرم-خداکنه همه ی کارگرا مثل شما باشن، نیناجون کدوم کارگری جواهرفروشه؟! شما از قشر تاجرید عزیزم

هرمان-به علیرضا بگو وقت کرد یه سر هم به ما بزنه، متاهل شده سنگین شده...

سمانه خندید و گفت:

سمانه-چشم حتما

فرخ خانوم با همه روبوسی کرد و به من رسید و گفت:

-دختر حیفه این چشمای قشنگتو به این روز میندازی هیچ چیزی ارزش سلامتیتو نداره

لبخندی تلخ زد و تو دلم گفتم:

-ای بابا فرخ خانوم اگه بدونی درد من چیه که برام دلسوزی نمیکردی

فرخ خانوم-ولی لیلاجون «مامانمو میگفت» یه اسپند براش دود کن نمیدونم چرا با این قیافه ی رنگ پریده و ضعف رو ولی تغییری کرده که باعث خوشگلتر شدنش شده! قیافه ت عوض شده دخترم «قلبم هری ریخت» نمیدونم چه تغییری کردی ولی انگار قیافه ت جافتاده!

با تردید به مامان نگاه کردم که با تعجب منو نگاه میکرد

سمانه-من هم با اینکه فقط چندبار دیده بودمت ولی منم همین فکر رو میکنم

فرخ خانوم خندید و گفت:

-چندروز پیشا با امیرعلی داشتیم از بانک برمیگشتیم تو راه نگار رو دیدیم، من نشناختمش با چا رعربی و چاقچوری که کره بود اصلا اون نگاری نبود که من میشناختم، امیرعلی گفت «عه عه مامان نگاره! چقدر قیافه ش عوض شده!» باز اون

شناخت من که قبلش تو دلم داشتم میگفتم «این دختر چقدر این مدل پوشش بهش میاد!» نه که امیرعلی بیشتر شماهارو میبینم سریع نگارو شناخت...

لبخندی تلخ زدم و سمانه گفت:

سمانه-چرا چادر گذاشتی؟! البته ببخشید میپرسم!

-همینطوری! «چون علیرضا خوشش میاد»

فرخ خانوم-بریم تا صدای حسن آقا در نیومده «شوهرشو میگفت» با اجازه؛ ایشالا حاجت روا بشین نذرتون هم قبول حق باشه...

فرخ خانوم اینا که رفتن مامانم گفت:

مامان-دختره چه شانسی داره، علیرضا به اون خوشکلی و با کمالاتی گیر این سیاه سوخته افتاده

هرمان-چه ربطی داره! میخوای من صدتا دختر خوشکل نشونت بدم که عین یه سیب خوش آب و رنگن ولی از درون کرم خورده و خرابن؟! (آقا هرمان هم دستش تو کاره ها! امان از تجربه!!)

نینا-از قدیم گفتن خوشگلی به یه تب بنده

اکرم-دختره خیلی مهربونه من که خیلی ازش خوشم اومد (باز این حرف زد! خدااااا)

امرمو وارفته نگاه کردم، همیشه آینه ی دق منه این زن..ااه

مریم-انشاءالله خوشبخت بشن ظاهر که مهم نیست

نینا-چیکاره ست؟

هرمان-حسابداره

اکرم شاکی برگشت سمت هرمان و با صدایی که کنترلش داشت از دست میرفت گفت:

اکرم-تو از کجا میدونی؟!

هرمان یکه خورده در حالیکه سیب تو دهنش رو در می آورد گفت:

-علی گفته دیگه! پس فکر کردی کمر همت بستم و رفتم زاغ سیاشو چوب زدم؟!

مریم و نینا خندیدند و هرمان که از کنارم رد میشد تا بره بشینه پای تلویزیون گفت:

هرمان-هنوز بغلته؟!

-کی؟!؟!

هرمان-زانوهای غمت؟

اکرم-باید بری پیش روانشناس!

هرمان-آا روانشناس!من خودم یه پا روانشناسم،نگار هیچیش نیس فقط دو چهارش میزنه اونم بخاطر ته تغاری
بودنش...

صدای زنگ اومد و نینا سریع روسریو سرش و کرد و گفت:

نینا-سیروسه مامان من رفتم

مامان-خب چرا نمید تو؟!میترسه گازش بگیریم؟!

نینا-نه خسته ست،آنیسا بدو بابایی اومده

نینا با ما روبوسی کرد و آنیسا رو بغل کرد و رفت..مامان با حرص گفت:

مامان-مردک چهل و شیش سالشه شعور بچه ی شش ساله رو نداره تا دم درمید تو نمید!

هرمان-ای بابا،مامان ول کن ها..نیاد مگه نون و آیمونو میده؟!بهزاد چرا نیومد مریم؟!

مریم-رفته سیم کشی یه مجتمعی کرش خیلی طول میکشه انگاری..

اکرم لباس پوشیده از اتاق اومد بیرون گفت:

-هرمان بریم

هرمان هاج و واج اکرمو نگاه کرد و گفت:

هرمان-چرا یهو قیام میکنی؟!قبلش یه آمادگی بده خب!

مامان-چرا یهو شال و کلاه کردی؟

اکرم-بریم دیگه رادین فردا باید بره مهد منم کلی کار دارم پاشو هرمان

هرمان-حالا بعد شام میریم خونمون کوچه بالایی ها!

اکرم با حرص گفت:

اکرم-میگم بریم، بدو پسر

مامان با حرص اکرمو نگاه کرد و هرمان گفت:

هرمان-مرغت یه پا داره دیگه هان؟! میریم یه جائی...

اکرم-که چی؟ نه که تو اینکارارو نمیکنی برای همین داری تهدید میکنی؟ میریم خونه ی مامانم اینانگار آتیش زیرت روشن میکنن..بریم بریم..من خوابم میاد..فوتبال شروع شده بابات اخبار میبینی..

مامان-پس داری تلافی میکنی؟

اکرم با چشم و ابرو گفت:

اکرم-نه بریم کلی کار دارم..

هرمان-خیله خب خيله خب، مامان ما رفتیم، خداحافظ

تا از خونه رفتن بیرون مامان با حرص رو به مریم گفت:

مامان-عین مار می مونه، تا یکی باهانش یه رفتاری میکنه که میلش نیس تا نیششو نزن ول نمیکنه

مریم-شاید واقعا کار داشته!..

مامان-چه کاری؟ مگه کاری هم میکنه؟! دست به سیاه و سفیدم نمیزنه، خانوم هفته ای یبار کارگر داره! پولای بچه ی منو اینطوری به باد میده، خیال کردی مدیر اجرایی یه شرکت کم درآمدشه؟! کو دمبه هرمان؟ همه رو همین سلیطه خانوم به باد میده

مبین-عمه با من بازی میکنی؟

به مبین نگاه کردم و جوابشو ندادم که گفت:

مبین-عمه ازین بازی ها نه من بلد نیستم

-کدوم بازی؟! !!!

مبین-همین که نگاه میکنی من باید حدس بزنم منظورت چیه دیگه!

مامان-بیا بچه هم فهمید تو یه مرگیت هس

-دستت درد نكنه مامان جون

مريم-مبين! برو کارتون نگاه كن چيكار عمه دارى؟ مگه همسن تو؟!

مبين-آخه آنيسا و رادين رفتن من حوصله م سرميره

مامان و مريم رفتن آشپزخونه و من هم با افكارم تنها موندم بعد چند دقيقه مبين گفت:

مبين-عمه ميگن تو ديوونه شدى راسته؟!

لبخندى بهش زدمو گفتم:

-تو فكر ميكنى راسته؟

مبين-نه آخه ديوونه ها گاز ميگيرن ما تو كوچمون يه ديوونه داشتيم همه ي بچه ها رو گاز ميگرفت ولى تو فقط نگاه ميكنى...

مريم كه تو چهارچوب در ماتش زده بود داد زد:

مريم-مبين!!! بى ادب

مبين-آخه زن عمو ميگفت!!

-چى ميگفت؟!

مريم دست مبين رو گرفت و از جلوى من بلندش كرد و مبين هم با لجاجت گفت:

مبين-مامانى، مامانى تقصير تو ديگه!

مامان-چى مامان جان؟!

مبين-عمه مو دعوا كردى، گريه ميكنه.. زن عمو هم بدجنسه ميگه عمه ديوونه شده كه همش گريه ميكنه؛ آدم كه بى

دليل گريه نميكنه، بابام ميگه حتما يه غصه اينجا «دلشو نشون داد» داره ديگه!

اين بچه با اين سن كمش فهميده و صدا تا آدم بزرگ دورم نفهميدن

مامان-نگار خانوم شما چه غصه اى دارى؟ چه كمبودى دارى؟ خونه.. حقوق.. ماشين.. دانشگاه و تحصيلات.. رفت و آمد با

دوستان.. مسافرت... چى ميخواى كه ندارى؟!

-وقتى همسن من بودى چى داشتى كه حالا منو ازش محروم ميكنى؟

مامان-ولاله هیچکدوم ازینایی که تو داری رو نداشتیم

-میدونی چرا چشمای تو مثل مال من خیس نیستن؟ چون وقتی برمیگردی و پشت سر تو نگاه میکنی میبینی زندگی کردی اونطوری که فطرت قبول میکنه ولی من که برمیگردم (دوران لاک زدن و بچگیت رو میبینی! مگه چندسال سن داری دختره ی فسقلی؟! پشت سرمو نگاه میکنم میبینم همش سرکوب شدم یا چیزایی که حقم بود رو ازم گرفتن) از بس که هولی.. تو مشکلات اینه که برمیگردی عقب رو نگاه میکنی، گذشته رو باید پشت سر گذاشت و آینده و جلوت رو ببینی، ولالا!!)

از جا بلند شدم و مامان گفت:

مامان-خوشی زده زیر دلت وگرنه هیچیت نیست...

من دارم از تب تو میسوزم

من، به تو حس دارم

که تو حتی تو خواب هم نمیبینی چه عشقی من به تو دارم

دارم از تب تلخ تو میسوزم

تو به من میلی نداری میدونم

که تو واسه با من نبودن خیلی بهونه ها داری

من که از تو چیزی نخواستم

جز یه قاب خالی

که عکستو توش بذارم و حس کنم شاید تو هم منو دوس داری.

هرچی به برگه ی امتحانم نگاه میکردم هیچی بلد نبودم، هستی آروم گفت:

هستی-بنویس دیگه

-بلد نیستم خو!

هستی-خاک بر سرت مگه نخوندی؟!

-خوندم ولی بلد نیستم!

ترسیده بوم.. هول کرده بوم.. چرا هیچی یام نمیاد؟! ای خدا... استادمون اومد بالا سرم و بعد از یکی دو ثانیه نگاه کردن به برگه م گفت:

استاد-فرخنده چرا چیزی نمی نویسی باباجان؟!

با گریه و مستأصل گفتم:

-استاد بدم.. خوندم.. ولی بخدا یادم نمیاد...

استاد-چندبار خوندی؟

-پنج بار.. ده بار.. صدبار.. یادم نمیاد

استاد-تو دانشجوی خوبی بودی من دو ترم قبل هم فعالیتاتو دیدم، چرا این ترم اینطوری شدی؟!

سرمو با گریه به زیر انداختم و استاد بعد چند ثانیه با صدای آرومتری گفت:

استاد-تا میتونی برگه رو پر کن شاید بتونم از توی نوشته هات نمره ی قبولی بدم!

سری به تأیید حرفش تکون دادم، دستام می لرزید عین میت شده بودم؛

بعد از صیغه نه اینکه از غذا افتاده بودم ضعف اعصابم پیدا کرده بودم دیگه حافظه م خوب کار نمی کرد، از دوری علیرضا هر جور بلایی که میشناختم سرم اومده بود در صورتی که فقط سه ماه گذشته بود.. نه از من به این برگه چیزی نمی رسه از جا بلند شدم و برگه م رو به مراقب دادم استاد صدام کرد «نگار!!»

-نمی تونم بنویسم استاد ببخشید

با گریه از پله ها اومدم پائین.. خدایا کاش پام میشکست و به اون ویلای لعنتی نمیرفتم.. من شاگرد اول یا دوم دانشکده بودم حالا حتی نمیتونم یکساعت بشینم درست حسابی درس بخونم...

؟-نگار!

قلبم هری ریخت سربلند کردم دیدمش همونجا رو پله ها پام شل شد و افتادم.. با ترس اومد طرفم، نفهمیدم اصلا خوردم زمین، فقط یکه خورده بهش نگاه می کردم، قلبم داشت می ایستاد، چشمام میخواستن از شدت شوق دیدنش منفجر بشن لال شده بودم نفسم بالا نمی اومد، دهنمو باز میکردم اسمشو بگم ولی صدام در نمی اومد علیرضا-نگار! «عین یه درخت پژمرده شده بود، انگار اونم عزا به خودش گرفته بود، مثل همیشه صورتش شیش تیغه نبود، موهای مرتب نبود، خستگی از چشماش میریخت»

-علیرضا!

-علی..او مدی که نفس آخرمم بگیری؟!

علیرضا-نگار می خواستم نیام نشد..نگار منو داغون کردی..از زندگی افتادم نگام کن..نگار لعنت به تو من تو رو برادرانه دوست داشتمولی گند زدی به محبتم،ببین چه به روزم آوردی؟!

خواستم دست رو صورتش که جلوم زانو زده بود بکشم اما دست ازش کشیدم و هیچ چیز جز صدا کردنش و جز نگاه کردنش به ذهنم نمیرسید..

علیرضا-گفتم از سرت افتادم اگر من داغونم تو رو به پریشونی نندازم ولی نشد نگار تو منو وارد این بازی کردی

-من هرگز فراموشت نمیکنم

با صدای خفه گفت:

علیرضا-چرا با زندگیمون اینطوری کردی؟!«با بغض و صدای خفه شمرده شمرده ادامه داد»لامصب من نامزد داشتمولی الدن هر طرفن نگاه میکنم تو رو میبینم،از سمانه خجالت میکشم چون تو رو جای اون میبینم..همش تو ذهنم دارم خیانت میکنم

علی ساکت شد و فقط بغض کرد منم با حق حق گفتم:

-علی جونم گریه نکن فدات بشم

علی زد رو پیشونیش سه بار،پنج بار،ده بار...دستشو گرفتم و گفتم:

-علی نکن علی خودتو نزن

صورتمو تو احاطه ی دستش درآورد و تو چشمام بی قرار نگاه کرد و گفت:

علیرضا-من بهت وابسته شدم..عاشقت شدم..میفهمی؟چطوری حالا این حس و حالی رو که قبلا نداشتم رو بذارم کنار؟!

با بغض و گریه ی بیشتر نگاهش کردم و گفتم:

علیرضا-اینطوری گریه نکن دیوونه میشم

-علیرضا قلبم داره وایمیسته!..

دستمو گرفت و دنبال خودش کشوند... نفهمیدم کی بلند شدیم و کی راه افتادیم... کی دوباره صیغه هم شدیم فقط درست عین ماهی ای بودم که مدتها تو خشکی بوده و حالا به آب رسیده و تشنگیش برطرف شده... وقتی تو ماشین نشسته بودیم تمام مدت دستامون تو هم قفل بود، مغزم به هیچ چیز جز علیرضا فرمان نمی داد، انگار یه ربات برنامه ریزی شده برای لحظه هایی که بودم که کنار علیرضا قرار می گرفتم...

توی یه کوچه ماشینو نگه داشت و گفت:

علیرضا-خونه ی مجردی یکی از دوستانه ازش کلید گرفتم...

به علیرضا نگاه کردم تو چشمام چنان اعتمادی تزریق کرد که بی برو برگشت دنبالش راه افتادم، در خونه رو باز کرد، دست انداخت دور کمرم و منو به خودش نزدیک کرد، دستمو انداخت دور گردنش، چادرمو از سرم برداشت و به زمین انداخت، در رو بست... بیقرار و بی تحمل با ولع بوسیدتم... بوسیدمش... مقنعه رو از سرم برداشت، کمرمو به بالا کشید و منم پاهامو دور کمرش حلقه کردم و گردنمو بوسید... یه بازدم بلند... چشمامو بستم و چنگمو تو موهای پشت سرش فرو کردم، قلبم جلاء گرفته بود... جون تازه گرفته بودم... خون تو وجودم جریان گرفته بود... قلبم به تپش افتاده بود...

بردتم تو اتاق رو تخت گذاشتمو و اومد روم خیمه زد... تو چشمام نگاه کرد و یه بوسه ی کوتاه سربلند کرد... بیقرارتر بوسه ی دوم... سوم... چهارم... دکمه های مانتومو با حرارت و شوق خاصی باز میکرد و قربون صدقه م میرفت... مانتومو از قسمت سینه تو دستام جمع کرد و خودمو عقب کشیدمو و گفتم:

-علی... علی..؟

بی معطلی سر تکون داد و گفت:

علیرضا-جان؟ جان؟

-نامحرمیم

علیرضا-تکرار کن باهام...

و انگار تکرار کلمات زیباترین کلمات زندگیم بود چون علیرضا رو به من می بخشید... ولی... ولی... ولی وقتی مدت زمان صیغه رو 12 ساعت گفت یه آن قلبم ایستاد... اما بوسه و نوازش علی نداشت که بیشتر به قضیه فکر کنم...

نفسم بالا اومد مهم نبود که موبایل منو علیرضا مدام زنگ میخوردن... مهم نبود که هر کدوم به نحوی مسئولیت و تعهد کاری رو داشتیم مهم اون لحظه ای بود که هر دو با وجود هم آروم گرفتیم...

به بالای تخت تکیه داده بود و منم سرمو رو سینه ش گذاشته بودم و دست میکشدم رو بدنش و نازش میکردم و اونم داشت به سیگارش پک میزد و موهامو ناز میکرد و به یه نقطه ی مبهم خیره شده بود...
به بالای تخت تکیه داده بود و منم سرمو رو سینه ش گذاشته بودم و دست میکشدم رو بدنش و نازش میکردم و اونم داشت به سیگارش پک میزد و موهامو ناز میکرد و به یه نقطه ی مبهم خیره شده بود...

-علی سیگار نکش

علیرضا سرمو بوسید و گفت:

علیرضا-نگار چیکار کنیم؟! عقلم به جایی نمیرسه، نمیتونم سمانه رو پس بدم

،فامیلیم، مادرم نمیداره، آبرومون به خطر می افته، مادرت اینا هم که این جریان رو ببینن تو رو به من نمیدن، هیچ چیز سر جاش نیس 4- فکر میکردم فراموشم کردی

علیرضا-چطوری؟ طی دو روز اونقدر به جونم عشقتو نثار کردی که وقتی رفتی روانی شدم» نگران نگاهم کرد و گفت» چرا اینقدر لاغر شدی؟!

-غصه ی دوری تو داغونم کرد

منو بیشتر تو آغوشش کشید و گفت:

-نگار سه ماه در برابر یه عمر ناچیز، سه ماه هم نتونستیم دور باشیم

-علی بذار همینطور بمونیم..

-نگار! چی میگی؟!

از بغلش دراومدم و ملافه رو روی خودم کشیدم و روبروش نشستیم و گفتیم:

-علی هیچ چیزی نمیخوام.. همین کافیه برام!..

-دو ماه دیگه عروسیمه

نگار میفهمی؟! سمانه زنم میشه

با بغض علیرضا رو نگاه کردم و گفت:

-تو الان هم نمیتونی تحمل بکنی چه برسه که سمانه زنم بشه

-دعوا راه بنداز بهونه بیار

کلافه گفت:

-نگار!!؟

با گریه گفتم:

-منو از خودت جدا نکن علی بستمه

-من چرا خام حرفات شدم! عین خر تو گل گیر کردم..نگار حاله اصلا خوب نیست،هیچ چیز سر جاش نیست ای کاش
زمان به عقب بر می گشت...

به علیرضا نگاه کردم و گفتم:

-علی بیا همه چیزو بذاریم و بریم

علیرضا-«با لبخند ملیحی که دیوونه م میکرد گفت»فکر بدی هم نیستا!

-تو هم موافقی؟

علیرضا-آخه کجا بریم دختر خوب؟

-هرجایی جز اینجا

-نگار چرا اینقدر کارتونی فکر میکنی؟! من یه بار با طناب بچه بازی های تو توی چاه افتادم میخوای که همه بفهمن
قطعا بین من و تو چیزی بوده؟!؟!!

-بعد چند وقت که آب ها از آسیاب افتاد همه سعی میکنن ما رو بپذیرن..چون چه بخوان چه نخوان ما با همیم و...

-نگار،من نامزد دارم خیر سرم..که دخترخاله ام هم هس! من مسئولیت دارم،دو تا بیمارستان روی تعهدات من حساب
باز کردن

با حرص و خشم گفتم:

-اونقدر یادم نیار که یکی توی زندگیت هست

-چون هست و تو نمیبینی!

سیگار دیگه ای روشن کرد و پک سنگین و عمیقی زد و گفت:

علیرضا- تو خونواده ی ما همه همینطورن همه با فامیل ازدواج میکنن چه بخوایم چه نخوایم!!

-بدون عشق و دوست داشتن؟!

-تو رو خدا حرفای امیرعلی رو تحویل من نده که حفظ حفظم..خونواده ها تصمیم میگیرن نه جوونا همونطور که من نتونستم مقابلشون بایستم

بلند شدم باز با استیصال نشستم و با عصبانیت گفتم:

-تو نمیخوای که مقابلشون بایستی،من حق توأم و تو نمیخوای از حقت دفاع کنی دست رو دست گذاشتی تا خواسته هامون دود بشه بره هوا

علیرضا-چه حقی نگار؟!حق دستبرد؟درست درازی به دختر مردم؟!

-دختر مردم؟!من زنتم

علیرضا از جا بلند شد و خاکستر سیگارشو تکوند و به میز کنار تخت تکیه زد و حین پک زدن گفت:

-انگار تو خارج از باغی،انگار نه انگار که نصف قضیه خونواده ی توه!

-من حاضرم به خاطر تو خانوادمو ترک کنم

علیرضا با چهره ای وارفته ای منو نگاه کرد و گفت:

-نگار!

-از خونمون،از زندانم بیزارم،یه زندانی حاضره هرکاری بکنه و هر نقشه ای بکشه ت از زندانش فرار کنه،نمیخوام محدود بشم نمیخوام دیگه مورد تمسخر واقع بشم یا کسی برام تصمیم بگیره و آیندمو دیگران رقم بزنن و من فقط یه فرمانبردار یا تماشاچی باشم!این راه منه،علیرضا کسی تو زندگیم با من دوست نبوده هرکی بود یه جوری خواسته منو زیر سلطه ببره و بر من حکمرانی کنه،علی من نمیتونم دوری از تو رو تحمل کنم مگه نه که تو هم منو میخوای پس چرا یه عمر ذلت وار میخوای زندگی کنی؟!مگه ما چندسال زنده ایم؟!توی این مدت کوتاه باید از زندگی لذت برد،تمام تون دو سه روز چی به ما گذت این سه ماه چی؟!

علیرضا- تو فقط یه هدف داری اونم رسیدن به من ولی من وضعیتم فرق میکنه نگار.. چرا نمیفهمی؟!

عصبی و با گریه گفتم:

-پس وقتی بی تاب من میشی که بهم احتیاج داشته باشی، وقتی که آرومت کردم میشم زن زاپاسیت، هان؟! من دارم از عشق میگم تو از مسئولیت و تعهد و سمانه جونت حرف میزنی؟؟ ای کاش میمردم ولی هرگز چشمم تو رو نمی دید علیرضا که به این حال و روز دریام، که ذلیل و حقیر تو بشم

لباسامو جمع کردم و از اتاق رفتم بیرون و هق هق گریه سر دادم.. علیرضا اومد و گفت:

علیرضا- نگار صبر کن

شونه هامو گرفت و متوقفم کرد

هاله ی اشکائی که جلوی دیدمو گرفته بود رو پاک کردم و گفتم:

-وقتی داشتی صیغه رو میخوندی و پشت سرت تکرار میکردم به تعیین زمان که رسیدی با خودم گفتم «اگر اونقدر بی تاب منم اگر مثل منم اگر اون هم عاشق شده چرا پس مدتشو اونقدر محدود و کم میذاره؟!» چقدر من احمقم که نفهمیدم..

علیرضا عصبانی منو روبروی خودش گرفت و گفت:

علیرضا- اینطوری نیست، چرا برای خودت میبری و میدوزی؟!

-پس چطوری؟ بگو منم بفهمم بهم ثابت کن که مثل مردای دیگه نیستی، مثل بقیه ی اطرافیانم نیستی و ازم سوءاستفاده نمیکنی؟ من به چشم تو چی میام یه وسیله برای حفظ آرامش تا سمانه رو بدست بیاری؟

علیرضا انگشت اشارشو به نشانه ی تهدید بالا آورد و مقابلم گرفت و عصبانی تر از من داد زد:

علیرضا- نگار حرف دهنتو بفهم

با گریه گفتم:

-من عاشقت بودم، عاشقت هستم و میمونم ولی علیرضا تو حتی جزء ناچیزی از این عشق رو نفهمیدی

از در زدم بیرون و علیرضا هم نیومد دنبالم، به همین سادگی...

روزگار سیاهم سیاه تر شد کی فکرشو میکرد به اینجا برسم کوچکترین امیدم هم از بین رفت همه چیز خاکستر شد از این بدتر ممکن نبود بشه حالا چی میشه وای من هنوز براش میمیرم چطوری این رنج رو تحمل کنم؟ بلایی به سرم

اومد که این کنایه که می‌گن مرغای آسمون به حالش گریه کردن حکایت من شده.. شاید این تعبیر کاری بود که من کرده بودم تا اینطوری تقاص پس بدم، علیرضا حتی یکبار دیگه هم بعد از اون روز نیومد! من موندم و یه عشق یه طرفه و دنیای سیاهی که پیش رومه، مامان و نینا از غصه یمن داشتن دیوونه میشدن، لال لال شده بودم فقط گریه میکردم حتی یه بار همرمانی که هرگز باهام دعوا نمی کرد کتکم زد نه زد و خورد بلکه در حدی که دیر حین هشیاری هشیارترم کنه شاید به خودم بیام ولی همه چیز بدتر شد، اونقدر بد که به تجویز روانپزشک قرص های ضدافسردگی مصرف می کردم ولی خیلی زود خودم دز قرصامو برای آرامش بیشتر بالا بردم و خیلی زودتر دیگه این قرصا جواب نمیدادن و بایستی سراغ دارویی جدیدتر و قوی تر می رفتم یادمه دقیقا پنجاه روز بعد از ارتباط دومون بود که هستی اومد خونمون دیدنم و وقتی دید حالم بدتر شده یه قرصی بهم داد و گفت:

هستی- من هم بعد از جریان ازدواج بابام و اون دختره از این قرصا مصرف می کنم فقط نگار دزشو بالا نبری ها اعتیادآور.. از ریخت و قیافه می افتی

،اگه منو می بینی الان دو ساله با یه قرص در روز خودمو نگه داشتیم اینم بدون که کار خیلی ها به اعتیاد شدید و مصرف داروهای ثقیل تر رسیده.. من خیلی کنترل شده مصرف می کنم

-فکرشو از سرم میندازه؟

هستی-آره من داشتیم سر زن بابام دیوونه می شدم ولی همین قرص نجاتم داد

قوطی قرص رو سریع از دست هستی قاپیدم و بازش کردم و یکی برداشتم خوردم و گفتم:

-اگر حالم بهتر شد می گم بازم برام بخری، از داروخونه که می خری باید نسخه هم داشته باشی؟

هستی-داروخونه؟! مگه دکتر تجویز کرده..؟!

-پس کی تجویز کرده؟

هستی-اینا دست سازه

-یعنی گیاهیه؟!

هستی-گیاهی؟ نمی دونم...!!

با خوردن چنتا قرصی که هستی برام گذاشته بود حالم خیلی بهتر شده بود ولی وقتی اثرش می رفت دیگه اون حال اول رو نداشتم، بعد از اون روز چند بار دیگه از هستی خواستم بره برام از اون قرصا بگیره و بیاره.. وقتی خونواده میدیدند حالم بهتره فکر میکردن قرصای روانپزشکمو می خورم و... نمیدونستن که اینا همه اثرات قرصای هستی

اونقدر نرفته بودم دانشگاه که از طرف آموزش دانشکده و آموزش کل احضارم کرده بودن پیام و تکلیفمو روشن کنم.. هستی اومد دنبالم و با هم راهی دانشگاه شدیم، توی راه هستی خواست بنزین بزنه.. توی پمپ بنزین نگه داشته بود و منتظر بودیم تا نوبتمون بشه که دیدم یه ماشین مشابه ماشین علیرضا تو یه ردیف دیگه تو صف وایساده به هستی گفتیم:

-اون علیرضاست؟

هستی به طرفی که اشاره کرده بودم نگاه کرد و گفت:

-مگه هرکی از این ماشین داشته باشه علیرضاست؟! بعدشم این ماشین عروسه

-علیرضا بهم گفته بود قراره دو ماه دیگه عروسی کنه الان هم دوماه از اون موقع گذشته

-لابد فک میکنی اینم ماشین عروسیشه؟!

-نمیدونم ولی اگه عروسیش بود ما رو هم دعوت می کرد!

-بویژه تو رو نه؟

هستی یه سیگار MORE آتیش زد و گفت:

هستی-عاشق پیشه پسره با کمالات تو ازت سوءاستفاده کرده رفته با دختر فامیلشون عشق و حال.. از سرت بیرون کن فکر و خیالشو

-تقویم داری تو ماشین؟!

هست در داشبورد رو باز کرد و از تو خرت و پرتا یه تقویم کوچولو برداشت داد دستم تا اومدم نگاه کنم هستی با تعجب گفت:

-نگار!! واقعا علیرضاست!!!

تقویم از دستم افتاد، کت و شلوار دامادی تنش بود، صورت شیش تیغ کرده و مرتب.. چقدر خوشگل شده! یعنی عروسیشه؟! وای خدای من داره واقعا عروسی میکنه! قلبم داشت می ایستاد چطوری داره با غیر من ازدواج می کنه؟! یعنی فراموشم کرده؟! آنقدر براش بی ارزش بودم؟ حس کردم گردش خون تو تنم کم شده و خون به مغزم نمیرسه، پشتم می سوخت انگار دارن هزاران هزار سوزن رو به پشتم فرو میکنن از ماشین خواستم پیاده شم که هستی آرنجمو گرفت و گفت:

هستی-بازم میخوای بری منت کشی؟
-عروسیشه!

هستی-نگار احمق نباش

صورت تم خیس از اشک شد و گفتم:

-هستی من از غم دوریش دیوونه شدم اون پی تدارکات عروسیش بوده

هستی-پس چی؟اگر قرار بود اونم مثل تو باشه که الان خوش و خرم در کنار همدیگه بودین!

آرنجمو از دستش کشیدم بیرون و هستی صدام کرد ولی اعتنایی نکردم و رفتم سمت علیرضا..صداش کردم برگشت
رنگش پرید،درست مثل اون روز توی دانشگاه نگاهم می کرد با گریه گفتم:

-پست فطرت

علیرضا-نگار..!نگار..من...

با جیغ و صدای دور که گفتم:

-تو چی؟!تو چی؟می دونی به من چی گذشت؟می دونی کارم به کجا رسید؟به جایی رسیدم که با قرص زنده م بعد
تو داری عروسی می کنی؟!چطووور؟!میتونی اونقدر خجسته باشی که...

آروم گفت:

علیرضا-فکر کردی حال من خوبه؟

با حرص و دندون قروچه گفتم:

-از سر و قیافه ت که خوبی می باره!اون که بازی رو باخته منم..من احمق

علیرضا با حرص و صدایی که سعی به خفه کردنش داشت گفت:

علیرضا-مگه من ازت خواستم؟من اودم دنبالت؟من خواستم این راهو انتخاب کنی؟تو گفتی مسئولیتش همه جوړه
گردن خودم،تو گفتی از زندگیم میری بیرون و فراموشم میکنی،مگه اینا حرفای تو نیست،حالا منم به روز سیاه نشوندی
طلبکاری من تاوون کاری که باهام کردی رو از کی بگیرم؟!

-از عرضه ای که نداشتی،تو اون دختره ی ایکبیری رو به من ترجیح دادی این کاریه که کردی توجیه نکن،تو هم قدر
من این وسط مقصری

علیرضا- بهت که گفتم من نامزد دارم.. من زندگی...

با گریه پریدم تو حرفش و گفتم:

-ظس چرا دوباره اومدی دنبالم لعنتی؟ که ذره ی آخرِ جونمم بگیری؟ که بری دنبال هوست؟ من عشقمو بهت دادم تمام مهر و محبتمو نثارت کردم.. تو نامردی.. نامرد.. ای کاش که یه روز به حال من بیفتی علی، کاش اون روز منم کنارم یکی مثل تو رو داشته باشم و تو از عشق من آتیش بگیری مثل حالی که الان من دارم

چشمای علیرضا پر از اشک شد و سرخ و با صدای بلند ادامه دادم:

-کاش علی، سمانه هرگز بهت وفادار نباشه تا هر لحظه یاد من کنی و قلبت بسوزه

علیرضا تا اومد بهم دست بزنه جیغ زدم و یه قدم عقب رفتمو دستامو بالا آوردمو اشاره کردم جلو نیاد و دو سه قدم دیگه هم عقب رفتم.. وقتی ازش فاصله گرفتم گفتم:

-به من دست نزن رذل نتمرد، تو کثافت هم مثل بقیه ای، من نفهم خیال می کردم گل بی عیب منی

هستی اومد و جند قدم پشت سرم وایساد و گفت:

هستی-بریم

اعتنا نکردم و باز با خشم و حرص علیرضا رو نگاه کردم

هستی آرنجمو گرفت و کشید با همون حالت با صدای ضجه آور گفتم:

-خوشحالی از اینکه یه دختر نیستی و هزار بار دیگه هم میتونی به اسم مجردی ازدواج کنی؟!

علیرضا با عصبانیت داد زد:

-این سرنوشت رو خودت انتخاب کردی یادت رفته؟!

قلبمو انگار یه آن کندن، سینه م داغ ش؛ مثل اینکه آب جوش رو سینه م ریخته باشن، چشمام تار شده بودن از شدت اشکی که تو کاسه ی چشمم جمع شده بود زانو هام خم شدن و به هستی تکیه کردم..

آروم و با حق حق گفتم:

تو از عشق هیچی نمیفهمی

هستی-نگار بیا بریم همه دارن نگاهمون میکنن

انگشتی که برام خریده بود رو درآوردم پرت کردم جلوش و چادرمو هم از سرم درآوردم انداختم تو سینه ش و گفتم:

-تقاص پس میدی علیرضا..تقاص اینکه هرکی بیاد تو زندگیت و نمیتونی جا من قرارش بدی از قیاسش با من دیوونه میشی

هستی منو کشون کشون به سمت ماشین کشید و با ضجه ای بلند برای آخرین بار برگشتم و به علیرضا نگاه کردم و گفتم:

-علی..علی هیچکس قدر من نمیتونه دوست داشته باشه با هیچکس قدر من خوشبخت نمیشی..علیرضا...

هستی هولم داد تو ماشین و با عصبانیت گفت:

هستی-نمیبینی که فقط نگاهت میکنه؟اگر دوست داشت امشب تو کنارش بودی..احمق کی چشماتو به روی واقعیت باز میکنی؟

پول یئزینی که مسوول پمپ برایش بنزین زده بود رو داد و سوار ماشینش شد..من چشم از ماشین علیرضا برنمی داشتم،علیرضا داخل ماشینش نشسته بود و حرکت نمکرد،هستی به سرعت راه افتاد با گریه گفتم:

-عروسیش..داره با اون دختره ازدواج میکنه..هستی؟چطوری منو گذاشت و رفت سراغ اون؟!چطوری میتونه اون لحظه ها رو فراموش کنه؟

هستی-هرچی باهات حرف می زنیم انگار تو گوش خر یاسین می خونیم

تو اولین تجربه ی عشقیت زندگیتو به باد دادی رفت..خیال کردی میشه شاهزاده سوار بر اسب سفید؟!

حالت تهوع شدیدی بهم دست داد

جلوی دهنمو گرفتم و اشاره کردم که بزنه بغل و نگه داره..یه گوشه ی خیابون نگه داشت و با حرص گفت:

هستی-فقط اینو کم داشتیم

کنار خیابون اونقدر عرق زام که چشمام سیاهی رفت آخر سر هستی از ماشین پیاده شد و کمکم کرد تو ماشین بشینم

بلند بلن دگریه می کردم حتی با همون حال بد اونقدر صدای گریه م بلند بود که هستی برای نشنیدن صدای گریه م صدای ضبط رو بلند کرد اونقدر صدایش رو بالا برد که پرده ی گوش آدم پاره میشد، به مسیر خونه برگشتیم هیچ کس خونمون نبود و من به راحتی ادامه ی داهمو پیش کشیدم

اونقدر گریه کرده بودم که دیگه از حال رفتم برای اینکه آروم بشم سه چهار تا کلونازپام خوردم و خوابیدم.. آنقدر دز دارو بالا رفته بود که هر چی صدام میکردن می شنیدم ولی نمی تونستم بیدار بشم توانایی باز کردن چشمام و حرکت رو نداشتم.. از ساعت یکی که دارو رو خوردم تا ساعت چهار خواب بودم.. بیدار که شدم اولین چیزی که به ذهنم رسید این بود که عروسی علیرضاست و مجددا اون حالت تهوع لعنتی.. انگار تا یاد علیرضا می افتادم معده م بهم می ریخت.. اونقدر عرق زده بودم که از بیحالی کف روشویی ولو شدم.. مدام تکرار می کردم «عروسی علیرضاست» این جمله عین تیر خلاصی به مغزم و آزاد کردن احساسم بود.. از قرصایی که هستی برام آورده بود دو تا خوردم و رفتم از آشپزخونه آب بیارم که دیدم کارت عروسی روی میز ناهارخوریه..! کارت رو برداشتم و نگاش کردم.. دستام می لرزید، قیافه ی علیرضا اومد جلوی چشمام و قلبم لعنتم کرد اگر باهاش هرگز نبودم حتما حالم خیلی بهتر از الانم بود.. من دار و ندارمو دادم بهش تا به من برگرده و اون... منو با خاطرات تنها گذاشته با بوی عطری که رو تنم جا گذاشته.. اسم علیرضا رو که کنار اسم سمانه دیدم انگار از نو اتفاق صبح تکرار شد

برای اینکه کسی معتاد باشه سیصد عامل هست که اگر اتفاق بیفتن، البته نه همه با هم ولی کافیه چند عامل همزمان با هم رخ بدن.. عواملی مثل عدم موفقیت در هر کاری، فقر، ناکامی عاطفی-عشقی، بیکاری، غنی بودن، عدم اعتقادات مذهبی، تربیت ناصحیح، طلاق... من دانشجو بودم و مثلا تحصیل کرده، خونواده داشتم، از نظر مالی هم اگه قوی نبودم در تنگنا هم نبودم ولی چند اتفاق تلخ و از همه مهمتر نداشتن مهارت مقابله با مشکلات که مهمترین عامل عدم اعتیاد به فرد سلامه؛ نداشتن اعتماد به نفس و عزت نفس که دومین عامل مهمه رو هر دو رو با هم نداشتم حالا که هفت ماه از ازدواج علیرضا می گذشت راه زندگی من به سمت و سوی کجی میرفت که هرگز درمورد خودم چنین فکری نمی کردم هر گامی در زندگی علیرضا برابر بود با یه پله سقوط من.. با مشکلی که برای زندگی خودم ساخته بودم تنها کاری که می کردم این بود که جای حل مسئله با استفاده از مواد مخدر ازش فرار کنم، به مرور طی هفت ماه آنقدر نواد مصرف کرده بودم که علاوه بر علیرضا تمام زندگی از ذهنم پاک شده بود آنقدر که حال بد مامان و گریه زاری نینا و دعوای بهزاد و کتک های هرمان هیچکدوم به نظرم نمی اومد نه حبس، نه نصیحت و مشاوره نه ترک و درمان.. هرچیک منو از مسیر ناجورم جدا نمی کرد...

وقتی کسی اعتیادی نسبت به مواد پیدا می کنه ذهنش فقط نسبت به همین موضوع فعالیت میکنه هر کاری میکنه که فقط قبل از خماری دوباره نشئه بشهو هیچ چیز و هیچکس براش مهمتر از مواد مخدرش مهم نیست هرچی دز مواد بالاتر میره فطرت انسانیت کمرنگ تر میشه و کم کم تبدیل میشه به یه برده ای که به دست خودش به بردگی گرفته شده توی این حالت حتی تحصیلات و پول و مقام هیچ کمکی نمی تونن به فرد بکنن الا یک چیز و اون برقراری یه رابطه ی عاطفی، این رابطه میتونه از یکی از اعضای خونواده شروع بشه همونطور که یکی از مهمترین اصل های ترک یه معتاد خانواده درمانی.. یعنی خونواده ی فرد معتاد تحت آموزش و مشاوره برای رفتار با بیمار قرار میگیره و خونواده

ی من جز نینا هیچکدوم به این نتیجه نرسیده بودند که هیچ بدتر رفتاری باهام میکردن که من برا هضم کاراشون بیشتر به مواد پناه می بردم...

یادمه طی هفت ماه سه بار ترک کردم؛ توی یکی از دوره های ترکم بود که طی یک دل درد خیلی شدید توی مرکز تی اس متوجه شدم باردار بودم و خیلی زود هم سقط جنین کردم و دقیقا برای بار دوم اعتیاد به خاطر همین موضوع دوباره شروع شد و هر سه بار کارشناس مددکاری و آسیب شناسی و پزشک درمانم به مامان و نینا که همیشه همراه بودن اینو یادآوری کردن که تا موقعی که خودش نخواد هزار بار هم بیارید ترک پس از اولین آزادی از حصار شما به سمت مواد میره، تا ازش حمایت نکنین به زندگی برنمیگرده، مامان در جوابشون می گفت:

مامان- ما همیشه از نگار حمایت کردیم نداشتیم خار به پاش بره، آنقدر ازش حمایت کردیم به این روز افتاد روان درمانم به نینا می گفت:

روان درمان- توجه داشته باشین که یکی از دلایل اعتیاد نگار طرز تفکر خونادشه

هیچکس برای خانواده درمانی نیومد جز نینا، برای همین هم رفتار نینا نسبت به قبل تغییر کرده بود باهام صمیمی تر شده بود و خودشو بهم نزدیک کرد و سعی میکرد در کم کنه حتی وقتی حرفی میزد که مخالف نظرش بود حداقل این فرصتو ایجاد می کرد که فکر کنه و به این نتیجه برسه که چرا من چنین نظری دارم یا چنین حرفی رو زدم، حالا دیگه جای دو روز در هفته هر روز در هفته، هر روز و یک روز در میون به خنمون می اومد تا کنارم باشه.. شاید نینا رفتارشو عوض کرد ولی خونواده م همچنان به شیوه ی غلطشون ادامه می دادند و حتی بدتر هم شده بودن؛ هرمان و زنش که همش تحقیرم میکردن، بهزاد هر چند وقت یه بار صبر می کرد صبر می کرد و یه حرفی می زد که صدبرابر حرفای هرمان تلخ و کشنده تر بود، مامان هم یا ناله و فغان می کرد یا بانی و باعثشو به زمین و آسمون حواله می داد و یا منو فحش می داد و خودشو منو به مرگ محکوم می کرد.. یه تصمیم خودخواهانه ش منو به تصمیم ناعاقلانه واداشت به راه کج کشوند و از تنها راه موفقیتیم که تحصیل بود ممانعت کرد و حالا همه رو مقصر می دونست الا خودشو این منو لجباز تر و جری تر می کرد.

کنار پنجره نشسته بودم و به حیاط خونه که رنگش زرد و نارنجی شده بود نگاه میکردم و سیگار می کشیدم و کودکیهامو با علیرضا توی حیاط می دیدم وقتی ترک می کردم دوباره افکارش بهم بر می گشت و آزارم می داد.. فکر اینکه اگه سقط جنین نمی کردم و شاید علیرضا برمی گشت احمقانه ترین آرزویی بود که داشتم...

مامان به ضرب در اتاقو باز کرد و گفت:

مامان- جز جیگر گرفته مگه این همه خرجت نکردم که این واموندهاتو ترک کنی باز داری سیگار میکشی؟!

به مامان نیم نگاهی انداختم و بعد دوباره سرمو روی زانوم گذاشتم و مامان با حرص گفت:

مامان-اگر می دونستم یه روز آینه ی دقم میشی هیچوقت به دنیات نمی آوردم

دیگه حرفاش برام مهم نبود پک عمیقی به سیگارم زدم..بازم آذرماه بود،پارسال این موقع منو
علیرضا...ویلا،شمال،عشق...

الان حتما بچمون به دنیا اومده بود!اگر می دونست حامله م نمی رفت،نمی رفت،نمی رفت..چرا رفت؟!

مامان-هی گریه کن هی سیگار بکش،مایه ی ننگ،کاش من جای بابات می مردم که این بی ابروئی رو نبینم،مردم چی
میگن هرکی منو میبینه پچ پچ میکنه اینه مزد زحمت و خون جیگری که برات خوردم؟!

-آه..برو دیگه خب چیکار کنم؟!

-آه و زهر مار،کوفت،سی و پنج سال با سربلندی توی محل زندگی کردیم یکی بهمون اوف نگفت ولی توی کثافت
بیشعوور منو تو محل سکه ی یه پول کردی

-عوضش تنها نیستی مگه اینو نمی خواستی؟می خواستی به هر قیمتی منو نگه داری که تنها نباشی،برات آینده ی من
مهم نبود فقط منو پیش خودت نگه داری

-ای کاش خبرت اولین کسی که می اومد می دادمت می رفتی

-الآن؟!می خواستی به اینجا برسم؟تو خوشبختی منو نمی خواستی تو منو به چشم سگ پاسبون خونه ت می دیدی
برات مهم نبود که من جوونم الآن تو طراوت و شادابیم و رو بورسم،به زودی با گذر زمان از سکه می افتم،هر کسی رو
از من گرفتی که منو به این روز بندازی

مامان جیغ زد و با حرص گفت:

-من تو رو به این روز انداختم یا اون دوست حرومزادت؟

-هستی هم ننه بابایی مثل من داشت منتها با شیوه ای متفاوت

مامان با مشت به سینه ش کوبید و گفت:

-داغش رو سینه ی مادرش بمونه

-چرا؟!چون سگ پاسبونتو از رنگ و لعاب اندخته و نمی تونی سوسو به دیگران بدی؟که آخر عمریخوبه یه دختر به دنیا
آوردی که کنارت باشه؟!مادر من تو خودت ازدواجتو کردی،عشق و صفاتو کردی،بچه هاتو به دنیا
آوردی،عروسیشونو..نوه هاتو..موفقیتهاشونو دیدی دیگه دیگران برات مهم نیستن،به فکر قلب من نبودى اصلا..تو منو
بدبخت کردی..تو

مامان با حرص و فریاد گفت: مرده شور اون قلبتو ببرن، واقعا به خاطر شوهر معتاد شدی؟! گمون نکنم!..

من به اسم شوهر سرکوب شدم، مثلاً خود تو اگه بابا رو نداشتی الان یه دختر مسن بودی که بالاسر هر نگاهی از طرف مردم به سمتت این بود که «چرا؟ ازدواج نکرد» اونوقت هر کسیو که همسن خودت بود رو می دیدی که زندگی رو تجربه کرده با دستای خودش ساخته از وجود خودش بچه ای رو داره که خودش بزرگ کرده... می فهمیدی که زندگی رو همیشه تنها ساخت ما فطرتا به شریک و جفت نیاز داریم

- خاک بر سرت مگه چند سالت بود که می بایستی شوهرت می دادم که تو رفتی معتاد شدی؟!

- من به شوهر نیازی نداشتم من به یه همدم نیاز داشتم که تو هنوز اینو نفهمیدی که این حرفا بهونه ست چون هرگز آزادی برای خودم نداشتم، نداشتی تصمیم بگیرم، رشد اجتماعی داشته باشم و مطرح بشم... به این روز و روزگار رسیدم چون هروقت خواستم توی یه جمعی نظری بدم همتون سرکوبم کردی.. توذهنی بهم زدین.. برای رشته ی تحصیلیم، برای لباسام، برای مدل ماشینم، برای... هرچی

من یه ربات تو دستای تو و پسر عزیزت بودم

نینا که تا حالا تو چارچوب در ساکت وایساده بود گفت:

نینا- مامان برو به غذار برس

مامان- جون بکن.. حرص و جوش بخور.. صبح تا شب بالا سرشون بیدار بمون.. آخر هم این بشه نتیجه ی کارت، من تو چی شانس داشتم از بچه شانس بیارم...

مامان که رفت نینا در اتاقو بست و اومد کنارم نشست و گفت:

نینا- نگار به من اعتماد کن من حرفای تو رو تو قلبم نگه می دارم...

- که چی؟!

- کسی تو زندگیت بوده؟

- میخوای بری دنبالش؟

- من خواهرتم نگار! حرفای دلتو به من بزن، می دونم با هم صمیمی نبودیم ولی من میخوام کمکت کنم چون از رفتار گذشته م پشیمونم

- تو هم میخوای سرکوبم کنی به جرم اینکه دلم برای کسی لرزیده؟!

-نه نگار دیگه نه، جای اینکه با سیگار کشیدن حرفاتو توی خودت بریزی با من درد و دل کن تا سبک بشی؛ من خوب می دونم علت اون همه گریه و سکوت و اعتیاد میتونه یه شکست عشقی بزرگ برای دختر جوون و حساسی مثل تو باشه

-الآن فهمیدی؟!

-می دونم دیر دیدمت ولی حالا که دیدم میخوام کمکت کنم

-به من کمکی نمیشه کرد، بال و پر شکسته ام ترمیم ناپذیره

به حیاط نگا کردم و ادامه دادم:

-دیگه مهم نیست که مثل گذشته به بقیه میگی یا نه، حالا دیگه نقشی تو زندگی همدیگه نداریم

نینا-از همکلاسیات بود؟

-از همسایه هامون!

نینا یکه خورده نگام کرد، رنگش پریده بود میدونستم شک کرده زیر لب گفت:

نینا-کی؟ امیرعلی؟ امیرعلی آره؟!!

-علیرضا

نینا-نگار!! علیرضا متأهل بود!!!

جریانو برای نینا تعریف کردم و نینا فقط شوکه نگاهم می کرد و اشکاش از چشماش سر می خورد به روی گونه ش فرو می ریخت وقتی حرفام تموم شد نینا غصه وار و پشیمون گفت:

نینا-چطور نفهمیدم! اون روز سر سفره به وضوح مشخص بود چطور نفهمیدم!

برگشت به من نگاه کرد و گفت:

نینا-فقط همین بود؟

به نینا نگاهی با تردید کردم که گفت:

نینا-نگو از ش حامله بودی که پس می افتم!!

-سقط شد چند هفته بعد از دومین قرارمون تا مدت ها نمی دونستم خونی که ازم جدا شد بچه م بوده که بخاطر مواد سقط شده،ولی تو تی سی که بودم دکتر تشخیص داد و بهم گفت

-چیکار کردی نگار؟! تو به یکباره تموم دنیاتو به آتیش کشیدی

-کارام هزار و یک دلیل داشتن که زیر یک دلیل که ممانعت شما با ازدواجم بود قایم شده بود تا من اینطوری گند بزنم به همه چیز..اولین دلیل هم عاشق علیرضا بودن بود که از قضا نامزد هم داشت،فکر می کردم با رابطه با من به سمتم میاد

-تو خیلی بچه ای نگار،علیرضا ککشم نگزیده،نه تنها به سراغت نیومد ازدواج کرد و یه مدت بعد عروسیش هم رفت کانادا که هرگز دستشو رو نکنی

وارفته نینا رو نگاه کردم و گفتم:

-علیرضا کانادا است؟!

-یکماه بعد عروسیش با زنش رفت،هرمان میگفت مدت ها بوده که کاراشونو کرده بودن..منتظر عروسی بودن

دنیا جلوی چشمم سیاه شد حتی قبل رابطمون؟!اون واقعا به خاطر اینکه موندنی نیست منو قبول کرده بود و شریک قتل دنیام شد؟!پس چرا دوباره به سمتم اومد؟که مطمئن بشه کامل بدبخت شدم یا نه؟پست فطرت..علیرضا اونی نبود که من فکر می کردم،اونی نبود که نشون می داد،چرا آنقدر درونش با برونش فرق داشت؟فکر می کردم بهتر از اون وجود نداره..نامرد نامرد عوضی..چطور تونست اینکارو با من بکنه!من فقط نوزده سلام بود اون موقع،ناتو خوردم به معنی واقعی کامل شد کوچکتین امیدم هم سوخت و خاکستر شد

تا نینا از در اتاق خارج شد با حرص به طرف تختم رفتم و تشکمو بلند کردم و تمام هروئینی که توی بسته بود رو با کارت اعتباریم روی میز مرتب کردم و همه رو استنشاق کردم،همه رو کشیدم تو بینیم تا اوردوز کنم،دیگه خسته شده بودم،دیگه نمیخوام زندگی کنم..به هیچ چیز جز اتمام دردهام فکر نمی کردم به بن بست زندگی خورده بودم و راهی جز پرواز برای گذر از این وضعیت نمی دیدم..روی تخت دراز کشیدم و چشامو بستم

بیب..بیب..بیب...

چقدر سرم سنگینه!چشامو باز کردم ولی انگار چیزی نمی دیدم،دوباره چشامو بستم،دهنم تلخ زهرمار بود،من کجام؟!...بیب..بیب..صدای چیه؟!چشامو سعی کردم دوباره باز کنم..به اطرافم نگاه کردم اتاقی با چند

تخت، سکوت محض.. فقط صدای بوق های پیوسته و پشت سر هم، عبور گذرگاهی پرستارا می تونست یک معنی رو داشته باشه اونم ICU بود!

ناله وار گفتم:

خانم.. خانم..؟

-هیس، بله؟ بله؟

چیشده؟ چرا من اینجام؟!

-یادت نمیداد؟ مواد مصرف کردی تشنج کردی حالت بد شد...

-نه!!! سرم درد میکنه

-خیله خب الآن دارو تو میارم، بزودی به بخش منتقل میشی

صدای مردی اومد که گفت:

هشیاره؟

-سلام دکتر بله تازه بیدار شده

اومد بالا سرم چشامو با زور باز کردم و دیدمش تمام خاطرات اومد توی سرم توی گوشم می پیچید

صداش! نگار.. نگار.. نگار کوچولو...

-امیرعلی!

همیشه همینطوری بود جدی و سرد نگاهم کرد، خیلی عصبی بود انتظار داشتم با مهربونی باهام حرف بزنه اما شاکی

گفت:

امیرعلی-بین چیکار کردی با خودت

چشمای سنگینمو بستم، به پرستار اسم دارویی گفت و اونم به سرم تزریق کرد

-سرم

امیرعلی-برات دارو زدم الآن بهتر میشی

-آخ.. حالت تهوع دارم..

امیرعلی معاینه م کرد ولی اونقدر حالم بد بود که نفهمیدم چیشد که دوباره به ناهشیاری و خواب رفتم بعد از اون بیداری پنج بار دیگه هم بیدار شدم ولی همچنان تو ICU بودم و برای بار ششم که چشم باز کردم توی یه اتاق دیگه بودم..ولی همچنان سردرد داشتم و صدای فین فیم یکی از کنارم می اومد چشم باز کردم دیدم نیناست ناله وار گفتم:

-نینا!

نینا-جان؟-نینا چیشده؟

نینا-هیچی ما رو جون بسر کردی

-علیرضا اومده؟

نینا-مرده شور علیرضا رو ببرن،خبر مرگش برسه که تو رو به این روز انداخته خواهر دست گلم،اونو میخوای چیکار؟!دیگه میخوای چیکارت کنه؟×فقط مونده راهی قبرستون بشی،نگار به ما رحم نمیکنی به خودت رحم کن،نگار دیگه طاقت نداریم تو رو توی این حال و روز ببینیم

-اومده بود بالا سرم...توی...توی اون اتاقه

نینا-اون امیرعلی بود،هرجا میریم سایشون هس

-مامان کو؟

نینا-تا یکی دو ساعت پیش اینجا بود حالش بد شد رفت

-برو،بچه ت تنهاست

نینا-خیله خب،حالا نمیخواد نگران بچه ی من باشی

-سلام..بیداره؟

بهزاد بود با یه عالمه آبمیوه و کمپوت اومده بود نینا با همون صدای گرفته از گریه گفت:

نینا-آره تازه بیدار شده،تو برو دیگه من هستم

بهزاد اومد بالا سرم و گفت:

بهزاد-بهتری؟

به بهزاد نگاه کردم، مغزم قفل کرده بود هی حافظه م قطع و وصل میشد یه آن بهزادو کامل میشناختم و بهش واقف بودم ولی یهو مغزم نسبت بهش پاک میشد بهزاد نگران گفت:

بهزاد- چرا اینطوری نگام میکنی نگار؟! بهزادم

-بهزاد

بهزاد- دکترو صدا بزنم؟

برگشتم نینا رو نگاه کردم و انگار مغزم پاک شد پرسیدم:

-الآن چه وقتیه؟

بهزاد- نزدیکای غروب دوشنبه

-بابا کجاست؟

نینا و بهزاد با تردید همدیگرو نگاه کردن و نینا گفت:

-نگار! بابا چیکار داری؟

-چرا اینجا نیست؟ میاد دنبالم میخوام برم خسته م

نینا- این چه حرفیه نگار؟! بس کن

نینا زد زیر گریه و بهزاد گفت:

بهزاد- نگار بابا مرده

به بهزاد با گیجی نگاه کردم و انگار خواب می دیدم گاهی در حال بودم گاهی در گذشته، بهش گفتم:

-می دونم

بهزاد با نگرانی به نینا نگاه کرد و گفت:

بهزاد- میرم امیرعلی رو پیدا کنم پاک قاط زده

-علیرضا...

نینا بلند زد زیر گریه و بهزاد با تردید نینا رو نگاه کرد و از اتاق رفت بیرون به نینا نگاه کردم و گفتم:

-گریه نکن، چشمت خراب میشن

نینا-نگار تو رو خدا اینطوری نکن من میترسم، چرا این حرفا رو میزنی؟ منو یادته؟ یادته چه اتفاقی افتاده؟

-نمی دونم، سرم درهم از یه عالمه حرف و صحنه و اتفاقه

نینا-یادت میاد الان تو چه ماهی هستیم؟

-آذر

نینا با خوشحالی تشویقم کردو آفرین بهم گفت

-با علیرضا توی این فصل از اواج کرام

نینا-هییس هییس نباید کسی بفهمه، نگار نباید به کسی بگی با علیرضا بودی

به نینا نگاه کردم و گفتم:

-مامان و هرمان میخواستن منو تو بیمارستان ببینن از اسارت لذت میبرن؟

نینا-وای نگار! نگار چی میگی؟!

بهزاد-امیرجون من نمیفهم چی میگه یه لحظه از گذشته حرف میزنه بعد از حال..! یه حرفای نامربوطی میگه...

امیرعلی اومد بالا سرم و گفت:

امیرعلی-نگار!..

با تردید نگاهش کردم؛ موهای قهوه ای تیره خیلی خیلی کوتاه و چشمای مشکی.. ریش داشت ولی قیافشو مومن و

محبوب نکرده بود بدتر انگار به مدرنی تیو قیافه ش افزوده بود، از علیرضا ریزجته تر بود ولی قدش بلند بود منو

معاینه کرد و گفت:

امیرعلی-نگار منی کی ام؟!

-برادر علیرضا

-اسمم چیه؟

-علی

-اسم کاملمو بگو

نگاهش کردم من علیرضا رو "علی" صدا می زدم چرا مادرش اسم هر دو پسراشو با ترکیبی از اسم علی گذاشته؟!

-علیرضا

امیرعلی-نگار من علیرضا نیستم، به من نگاه کن من کی هستم؟!

با بغض و ترسیده گفتم:

-نم دونم..

امیرعلی-خیله خب نترس، آروم باش یه کم فکر کن یادت میاد تو سطح هوشیاریت بالاست فقط یه کمترسیدی و تاثیر داروهات

نینا-نگار تو منو بهزاد رو میشناسی دیگه مگه نه؟

به نینا نگاه کردم ولی دیگه نمیشناختمش میدونستم خیلی دیدمش و باهاش صمیمی هستم ولی نمیتونستم بگم کیه!

بهزاد-امیرعلی چرا اینطوری شد؟!

امیرعلی نگران نگاهم کرد رنگش ظرید و از در اتاق بیرون زد و بهزاد هم دنبالش راه افتاد و نینا از ترس به گریه افتاده بود و گریه کنان بهزاد رو صدا میزد

چشمامو بستم و انگار مدت ها منتظر این خواب راحت بودم...

این بار که چشم باز کردم کسی دور و برم نبود تو اتاق تنها بودم، اتاق برام آشنا بود، سرم یه کم درد می کرد ولی حس بهتری نسبت به گذشته داشتم از جا بلند شدم سرم گیج می رفت بهم سرم وصل بود و به انگشتم یه کلیسه

زده بودن تا ضربان قلبمو بگیرن، به اطرافم نگاه کردم تا زنگ هشدار پرستاری رو پیدا کردم و زدم، بعد چندی پرستار اومد و گفت:

پرستار-بله؟

-خانوم میشه اینا رو از من جدا کنین؟!

پرستار-الآن بهیار تو صدا میکنم بیاد..

-خانوم من چندروزه بیمارستانم؟

-چیزی حدود دو هفته!

-میشه بگید چه اتفاقی برام افتاده؟

-پزشکت میاد برات توضیح میده

-پزشکم کیه؟

-دکتر رسالتی

قلبم هری ریخت و گفتم:

-علیرضا رسالتی؟!

پرستار-امیرعلی رسالتی

-امیرعلی؟!!!

تازه یادم اومد چند بار دیدمش مگه درسش تموم شده!

-مگه دوران رزیدنتیشون تموم شده؟!

پرستار-مریضی به این چیزا چیکار داری؟!الآن بهیار رو صدا میکنم بیاد

امیرعلی که تازه دوران رزیدنتیشو چهارسال قبل شروع کرده بود!یعنی الآن یه پا دکنتره متخصصه؟!

بهیار اومد و دستمو آزاد کرد..گفتم:

-شما دکتر رسالتی رو میشناسین؟

بهیار-بله،رزیدنت سال بالایی؟وردست دکتر شمس؟4-پس هنوز تخصص نگرفته؟

بهیار-نه ولی دست راست دکتر شمس،تمام مریضای دکتر شمس رو ویزیت میکنه

-سال بالایی یعنی سال آخری؟

بهیار-فکر کنم سال چهارم پنجمه هنوز دوسال دیگه دار مغز و اعصاب ها!

-امروز بیمارستانه؟

بهیار-نمیدونم، ولی فردا روز شیفتشه، دیدم میاد بالا سرت، فک و فامیلشی؟
-از دوستای خونوادگی ایم

بهیار-پس هموونه اونقدر بهت می رسید، روزی دو سه بار میاد بالا سرت شنیدم مواد مصرف کردی تشنج کردی، حیف
نیومد خوشگلیتو جوونیتو هدر بدی؟!
لبخندی شرمگین زدم و گفتم:

-چرا

بهیار-چندسالته؟

-اردیبهشت میرم توی بیست سال

بهیار-نچ نچ...تو توی اوج جوونی ای دختر نکن دخترم، عزیزم زندگی سلامو به این ترجیح میدی؟
با غم گفتم:

-از سر غصه ست

بهیار-با مصرف مواد غصه هات بیشتر میشن عزیزم، تو لیاقت بیشتر از این حرفاست، خانم دکتر شدن، یکی مثل دکتر
رسالتی

پوزخندی زدم و گفتم:

-حال و روز من هم بر اساس ارتباط با یه دکتر شروع شد!

صدای در اومد منو بهیار به طرف در نگاه کردیم امیرعلی بود لباس فرم تنش نبود حالا دیگه اصلا شبیه دکتر
نیست، کی میتونه حتی فکر کنه این پسره دکتر باشه! آدم فکر میکنه کسی که پزشک میشه حتما باید کت و شلوار
پیوشه و سنگین و ثقیل حرف بزنه یا موهاشو حتما باید کوتاه کنه و به طرف بالا بده ولی کسی فکر نمیکنه این پسره که
همش سی، سی و یک سال داره یه رزیدنت مغز و اعصاب باشه، اونم وقتی با اون شلوار جین و یه سوئشرت مشکی
ساده میگردد...!

بهیار-سلام دکتر رسالتی، ذکر خیر تون بود

سری تکون داد و گفت:

امیرعلی-نگار خوبی؟

-سلام دنبال روسری میگشتم سرم کنم، بهیار فهمید و روسریمو از بالا سرم رو سرم گذاشت و بعد رفت..امیرعلی بالا سرم ایستاد و گفت:

امیرعلی-حالت چطوره؟

-خیلی بهترم ممنون

امیرعلی-خواهر تو فرستادم بره، یه ربع دیگه مادرت میرسه

-مامانم؟!

امیرعلی پرونده پزشکیمو یه نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-چطوری به ذهنت رسید که اینکار احمقانه رو انجام بدی؟

از حرفش یکه خوردم چقدر بی رودروایی حرف میزنه!یه کم آهسته تر

امیرعلی-قبلا چقدر مصرف داشتی؟

-یادم نمیاد

امیرعلی-بگ نمیخواهی بگی من پزشکم نگار سر منو نمیتونی شیریه بمالی پس بهتره جوابمو بدی

به امیرعلی نگاه کردم و نفسی کشیدم و گفتم:

-که آبروم بیشتر بره؟

امیرعلی-تو اگه به فکر آبروت بودی چرا مصرف کردی؟!

به امیرعلی نگاه کردم و جوابشو ندادم که گفت:

امیرعلی-نمیشنوم

-دادگاه راه انداختی؟

امیرعلی-دادگاه نیست، یه سواله که ذهنمو داره میترکونه، چطوری تونستی به طرف مواد بری، فکر کردی...فکر کردی...

اصلا چه فکری کردی؟!

با بغض نگاش کردم و نگاهم کرد با همون اخم و جدیت و عصبانیت گفت:

امیرعلی-انگار نه انگار که خواهر هرمان و بهزادی..نگار این توئی؟!

اشکام فرو ریخت و رومو برگردوندم و گفتم:

امیرعلی-یه دلیل بیار که بفهمم که بخاطر اون به اینجا رسیدی یه دلیل

-از خونواده م بیزارم

امیرعلی-چرا؟!چون برات همه چیزو فراهم کردن؟

-تو هم مثل مادرم حرف میزنی،همه چیز رفاه مالی نیست

امیرعلی با حرص نگاهم کرد و گفتم:

-من یه اسیرم تو خونمون»با بغض و گریه ادامه دادم»تو درک نمیکنی

امیرعلی-بگو تادرک کنم

-چه فایده داره؟

امیرعلی-اینکه نظرمو نسبت به خودت عوض میکنی

با تردید گفتم:

-چه فکری درموردم میکنی؟که من یه عوضی آشغلام؟که بخاطر اعتیاد هرکاری میکردم؟

امیرعلی با حرص و لرزنده گفت:

امیرعلی-نکردی؟!

یکه خورده و وارفته به امیرعلی نگاه کردم،چی میدونه از من؟جریان علیرضا رو میدونه یا نینا یه چیزایی بهش گفته و

اینم برداشت غلط کرده؟از روش خجالت میکشیدم،یا گریه گفتم:

-امیرعلی...میشه از اتق بری بیرون نمیخواهم توضیحی بهت بدم

امیرعلی-چون فکر من درسته

محکم با گریه ولی ترس و لرز گفتم:

-نخیر

نگاه ترسیده ی خودمو به چشمای عصبانیش دوختم و از جا بلند شد و انگشت اشارشو روی شقیقه ش گذاشت و گفت:

امیرعلی- فکر نمی‌کردم تو این باشی برات متاسفم که پاکیتو ارزون فروختی

با گریه و حرص ضجه وار گفتم:

-تو هیچی نمی دونی

امیرعلی- کاش نمی دونستم تا...

فقط نگام کرد و ادامه نداد.. مامان از در اتاق اومد داخل و گفت:

مامان- امیرعالی جان...

امیرعلی- سلام لیلاخانوم

مامان- حالش چطوره؟

امیرعلی- اگر خودش خرابش نکنه فعلا خوبه.. با جازه

امیرعلی که رفت مامان با یه دنیا اعتراض و انتقاد و غر و نق بهم رسید، سرزنشی بود که می کرد و تحقیری بود که میشدم جای اینکه توی اون وضعیت منو به آرامش برسونه بدتر حالمو خراب می کرد به هزار تا چیز منو واگذار کرد و پس گرفت، تا خواست نفرین و فحش و ناسزا گفت و گفت تا از سکوت من خسته شد و ساکت روی صندلی نشست؛ دیگه نمیخواستم برگردم توی اون خونه، دلم میخواست فرار کنم برم به جایی که کمی آرامش داشته باشم به هرجایی جز خانه ی عذاب.. اینکه مامان و هرمان بخوان بدتر از قبل منو به اسارت دربیارن، دلم میخواست بمیرم چرا زنده مونده بودم مادرمو خیلی دوست داشتم ولی رفتار و کاراشو دو حس متضاد داشت قلبمو می ترکوند نمی تونستم تصمیم بگیرم که بعد ترخیص باید چیکار کنم...

روزها از پس هم میگذشتند و هیچ چیز تغییر نکرده بود جز رفتارهای زنده ی خونوادم.. دو شب مونده به ترخیص کسی نتونست بیاد مراقبم باشه و تنها بودم وقتی بهزاد زنگ زد و گفت اولین فکری که به سرم زد خلاصی از دست تحقیر و سرزنش و زندانی شدن بود، از جا بلند شدم به طرف خارج از اتاق رفتم توی سالن کسی نبود، رفتم لباسامو عوض کردم خیلی عادی از اتاق اومدم بیرون (یکی آهنگ فیلمای جیمزباند رو پخش کنه..! زوود باشین دیگه) بدون اینکه نظر پرستاری بهم جلب بشه انگار من یکی از همراهام، به طرف بیرون از ساختمون رفتم تا نگهبانی کلی راه بود، نمی تونستم که از در برم بیرون ولی شاید توی دل شب و تاریک بتونم از روی میله های حیاط بپریم.. حیاط بیمارستان بسیار بزرگ بود و متشکل از دو در شمالی و جنوبی بود و کنار میله هایی که دیوار حیاط محسوب می شدند پر از شمشاد بود نباید نه زیاد نزدیک در شمالی میشدم نه در جنوبی که هر دو نگهبانی ها منو نبینند پس مسافت حیاط رو طی کردم تا

به بهترین نقطه رسیدم، سرم گیج می رفت بدنم هنوز ضعیف بود.. به دیوار میله ای بلند نگاه کردم.. می تونم برم بالا؟! پامو روی سکوی سیمانی زیر میله ها گذاشتم... یکی گفت:

-کجا؟!

قلبم هری ریخت.. شیش تا رنگ عوض کردم گمونم.. لبمو گزیدم تا حالا که کسی نبود! برگشتم.. فکر کردم نگهبانه ولی امیرعلی بود با یکه خوردگی گفتم:

-امیرعلی!

امیرعلی-داری فرار می کنی؟!

با بغض نگاهش کردم و عصبی گفتم:

-واسه من بغض نکن جوابمو بده

-آره

شاکی گفتم:

-آجرپاره، کجا؟! معلومه تو چته؟

با حرص گفتم:

نمیخوام بمونم که برگردم خونمون

امیرعلی سرشار از خشم و تعصب عصبی و با لحن بدی گفتم:

-پس میخوای بری خونه ی کدوم نامردی که خونه ی باباتو به اونجا ترجیح میدی؟!

با گریه گفتم:

-با من اینطوری حرف نزن

اومد جلو و با خشم و جذبه نگام کرد و گفت:

-با تو چطوری حرف بزنم ققدیسه خانوم؟

با شدت گریه ی بیشتری گفتم:

-امیرعلی! تو هیچی نمیدونی پس آزارم نده

امیرعلی درحالی که سعی می کرد خودشو کنترل کنه گفت:

-بیا برگرد اتاقت

مج دستمو گرفت،مچمو از تو دستش پیچوندم و گفتم:

-نميام

امیرعلی نگاهم کرد و سری تگون داد و گفت:

-چرا نميای؟!

-برنمی گردم به زندانی که باعث شد برای فرار ازش بدبخت بشم میدونم که نینا چیزایی بهت گفته و برداشت های غلطی کردی ولی اگه منم خونواده ی آزاد و روشنفکری داشتیم اگه خودخواه نبودن و جلوی آینده و آرزومو نمیگرفتن الان منم مثل هر دختری سلام و شاد زندگی می کردم

-پس کارتو اینجوری توجیه میکنی؟ هر کس خونوادش بهش فشار بیاره میره اشتباه نابجا میکنه؟!میره آبروشو حراج میکنه؟وقتی هم فهمیده چه راه اشتباهی رفته میره معتاد میشه که خودشو بدبخت تر کنه؟!

روی سکو نشستیم و به امیرعلی نگاه کردم و ناامید گفتم:

-خونوادم درکی ازم نداشتن تو چرا باید درکم کنی؟! تو چرا باید نسبت بهم فکر مثبتی داشته باشی؟

جریان رو برای امیرعلی گفتم فقط چون میخواستم بذاره از بیمارستان برم،چون میخواستم حداقل یک نفر شاید درکم کنه،فکرشون نسبت به خودم تغییر بدم،خودمو پیشش توجیه کنم...به هزار دلیلی که دلم میخواست برای یه جنس مخالف درد و دل کنم،می دونستم پر از عقده های روانی ام عقده هایی که ناشی از محدودیت بود اینکه وقتی کوچک و نوجوون بودم آزاد بودم وقتی بزرگ و هشیار شدم محدود شدم و عقده کردم،می دونستم هرکاری که کردم از سر نیازم بود،نیازهایی که سرکوب شده بودن

برای امیرعلی جریا و طوری تعریف کردم که پی نبره طرف حساب من برادرش بوده نمیخواستم زندگی علیرضا بهم بخوره یا رابطه ی برادریشون تغییری پیدا کنه من فقط از طرف خودم حرف زدم شاید چون امیرعلی برادر عشق از دست رفته م بود

امیرعلی-میخوای کجا بری؟ خونه ی کی؟ خونه ی نینا؟ فکر میکنی تا کی شوهرش اجازه میده که تو اونجا باشی؟ یا وقتی هرمان و مادرت بفهمن نمایان دنبالت؟

احساس کردم آرومتر از قبل شده بهش نگاه کردم و گفتم:

-یه زمانی استادم می گفت «دختری که از خونه فرار میکنه یعنی خیابون رو امن تر از خونه ش میدونه» و من به این حرف می خندیدم وقتی اون موقع بابام رو کنارم داشتم و نیازهام پشت عشق پدریم پناه بود وقتی از دستش دادم بیشتر دنبال کسی می گشتم که جای بابامو برام پر کنه، من شخصیتیم ضعیفه، وابسته ست، آسیب پذیرم چون اینطوری بار اومدم برای رشد توی اون خونه منو محتاج دست دیگران بار آوردن، کسی که بهم برنامه بده و من اجرا کنم استقلال عمل ندارم برای همین وقتی سرکوب میشم نمی تونم جلوشون بایستم و مقابله کنم، امیرعلی من خسته م از اینکه مجری برنامه دارم

-حالا بیا بریم تو اتاق...

-من نمیخونم، امشب تنها شبیه که میتونم برم برای خودم

امیرعلی شاکی گفت:

-کجا؟ کجا بری؟ بری برای خودت چیکار؟ بیفتی تو خیابونا؟

به امیرعلی شوکه نگاه کردم چرا اینقدر بی رودروایی حرف میزنه؟!

-امیرعلی!

سرمو به زیر انداختم و بعد چند ثانیه سکوت گفت:

-پس چی؟ تو چرا اینطوری ای نگار؟! چرا کار عاقلانه ای انجام نمیدی؟!

با گریه گفتم:

-دو ساعت برات حرف زدم آخر هم داری حرف اولتو میزنی؟ من درست نمیشم.. به همه اعتماد می کنم تا چوب بیشتری بخورم

امیرعلی منو برد به اتاقم ولی کافی بود تا ساعت اندی بگذره تا کار نمیه تماممو انجام بدم و اینبار خیلی دقیق و بامحاسبه و حرفه ای با هدف اینکه برم خونه ی هستی...

وقتی زنگ خوشنونیو زدم با صدای گرفته جواب داد:

هستی-نگار توئی؟!!

-هستی در رو باز کن بیا پائین

-صبر کن الان میام

هستی اومد پائین و گفتم:

-پول ماشینو حساب میکنی؟من پول ندارم

-تو برو تو الان میام آقا،صبر کنید کیف پولمو بیارم..تو اینجا چیکار میکنی؟

-از بیمارستان فرار کردم

-فرار کردی؟از بیمارستان؟!!

-پس فردا مرخص میشدم نمیخواهم برگردم خونه

-مگه مادرت اینا همراهت نبودن؟اصلا برای چی بیمارستان بودی؟

-امشب کسی مراقبم نبود،حالا برات میگم

تا وارد خونه شدیم یکی گفت:

-هستی کی بود؟!!

یکه خورده به هستی نگاه کردم و گفتم:

-کیه؟!!!

هستی-بهرام

-بهرام کیه؟!!

هستی یکم نگاهم کرد و لبشو گزید و یه پسری از اتاق اومد بیرون و یکه خورده نگاهش کردم و اونم منو با دهن باز نگاه کرد و گفت:

بهرام-شما اینجا چیکار می کنید؟!!

هستی-مگه شما همدیگرو میشناسین؟!!

-فکر کمک..فکر کنم..شما رزیدنت دکتر شمسید آره؟!!

بهرام به من و هستی نگاه کرد و گفت:

بهرام-مگه دکتر شمس یا رسالتی شما رو ترخیص کردن؟!!

به هستی نگاهی انداختم و گفتم:

-می دونی چیه؟کسی که بخت ازش برگرده سوار شتر هم باشه سگ گازش میگیره

صدای آیفن اومد و هستی به مانیتور آیفن نگاه کرد و گفت:

هستی-آخ راننده ست..«آیفن رو برداشت»الآن میام

روی اوبین مبل وارفتم و بهرام دستشو به چونه ش کشید و گفت:

بهرام-غلط نکنم فرار کردی آره؟

-تو رو خدا آقای دکتر!

هستی تا بره و بیاد بهرام همینطور منو نگاه می کرد،سرم به شدت درد می کرد و گیج می رفت،مغزم کار نمی

کرد،خسته و درمونده شده بودم،هستی که اومد گفت:

هستی-نگار الان برات بالش و پتو میارم همینجا بخواب،کاناپه ش راحتته،کسی میدونه اومدی اینجا؟

بهرام-به نظرت چهار صبح با این سر و وضع به کسی هم اطلاع داده اومده مهمونی؟

به بهرام نگاه کردم و هستی گفت:

هستی-نگار جون قدمت رو چشم ولی من اصلا حوصله ی اون برادر بیشعور و مادر تو ندارما که تو هرکاری بکنی از

چشم من ببین

-هستی فقط چون جا نداشتم اومدم اینجا،کسی هم خبر نداره

هستی-گفتم که قدمت رو چشم، بیا اینم بالش و پتو

-دکتر به امیرعلی نمیگی من اینجاما!

بهرام به من نگاه کرد و گفت:

بهرام-به من چه ربطی داره

-ممنون

هستی-بگو ببینم برای چی بیمارستان بودی؟

بهرام-مسمومیت مواد overdoz

به بهرام نگاه کردم و گفتم:

بهرام-هستی که امیرعلی نیست گفتی به امیرعلی نگم

هستی-مگه ترک نکرده بودی؟

-هرچی داشتم رو مصرف کردم، اعصابم بهم ریخت، علیرضا رفته خارج رفته کانادا!..

بهرام پق زد زیر خنده و با نگاه من نخندید و هستی گفت:

هستی-مگه تو فردا شیفت نداری که پا به پای ما بیداری؟!

بهرام-شب بخیر

هستی-به درک که رفت خاک بر سرت بعد یه سال هنوز تو فکرشی؟

-من عادت برای همین هم داغون شدم

هستی-خوبه نمردی احمق

-همینو میخواستم اتفاقا

هستی با حرص گفت:

هستی-خاک بر سرت به خاطر علیرضا؟! اون داره کیفشو با سمانه جونش میکنه تو داری خودتو برای اون میکشی؟!

نفسی با غم کشید و گفتم:

-ای کاش کسی جاشو تو قلبم می گرفت تا از یادم می رفت هستی الآن بیشتر از هر لحظه به یه همدم نیاز دارم

آهی کشیدمو گفتم:

-فقط یه خونه ی امن، که توش اسیر نباشم و آرامش داشته باشم و تحقیرم و سرزنشم نکنند، بهم ناسزا نگویند، درست مثل درختی شدم که هر کسی رسیده یه خط و خشی روی تنم کشیده، هرمان علنا جلوی همه هر چی از دهنش درمیااد بارم میکنه

هستی-عوضی!

-مامانم هم دهن اونو نگاه میکنه، بهزاد که گاهی این سوی میدونه و گاهی اون سوی میدون، نینا هم که دیگه کاری از پیشش برنمیااد...

هستی دستمو گرفت و گفت:

هستی-روز اول بهت گفتم تو هر حرفی که میزنم رو نمیشنوی نگار! کار خودتو میکنی.. گفتم مرده ارزش ندارن خودتو بی بهاء به علیرضا دادی، گفتم دز مواد رو بالا نبر تا از دست نری هرچقدر که خواستی کشیدی و خودتو پاک یه عملی خونه نشین کردی تا بشی پیت حلبی..هرکی برسه یه لگد بهت بزنه

-می دونستی از علیرضا حامله بودم؟!

هستی وارفته با دست روی گونه ش زد و گفت:

-نه!!

-اینو یه بار دکتر معاینه م کرده بود بهم گفت که بچه سقط کردم وقتی تو تی اس بودم مدتی مدام خونریزی داشتیم و از رو درد اون تشخیص دادن...

هستی-مگه بردنت دکتر؟!

سری تگون دادم و تنمو نشوونش دادم و گفتم:

-فکر کردن به خاطر مواد تن فروشی کردم..منو زدن...

هستی-همه می دونند؟

-همه غلطو میدونن، نینا حقیقتو میدونه

هستی-کی زده؟هرمان؟

-هرمان..مامان..حتی..حتی بهزاد

هستی نگاهم کرد..بغض کرده بودم..مرور اون روزای لعنتی همیشه خیلی زود همراه با بغض سینه سوزی میشد که خیلی زودتر هم با فکر به آینده تبدیل به گریه میشد...

-من به اون شکنجه گاه بر نمی گردم

هستی-من خونمو بخاطر خونوات عوض کردم خوبه سر این جریان دیگه آدرسمو نداشتن وگرنه حتما میگفتن من باعث تن فروشیه شدم

افسرده و غمگین هستی رو نگاه کردم...

-خسته ام هستی داغونم

هستی-میخواهی به آرامبخش بهت بدم؟

-دیگه نه،نمیخواهم چیزی استفاده کنم حتی به استامینوفن معمولی..این داروها باعث شدن که آبروم پیش خونوادم بره،عزتمو از دست بدم اگر قبلا به برده بودم ولی برام عزت و احترام قائل بودن ولی الان..شدم به دالیت هندی بدبخت که همه به چشم نجست میبیننش

هستی-چی بگم والا!بهتره بخوابی.

-هستی این دکنره دوست جدیدته؟!

هستی پوزخندی زد و گفت:

هستی-اینبار دوستم نیست،محرمیم!

-ازدواج کردی؟!

هستی-اهل حلال و حرومه..صیغه ایم..

-با هم زندگی میکنین؟!

هستی-تقریبا

-کاش منم یکی رو داشتم،هستی انسان دنیایی پول و مقام و منسب داشته باشه ولی ته دلش اینو میدونه وقتی کسی نباشه سرشو روی شونه هاش بذاره تا آروم بگیره هیچ کدوم ارزشی نداره ..هستی من گناه کردم که دلم به خونواده میخواست؟

هستی منو آغوش گرفت و بوسید و گفت:

هستی-نه عزیزم

-من فقط خیلی تنهام،همین..فقط یه پشت و پناه میخوام

هستی-بخواب عزیزم،همچی درست میشه

دراز کشیدم..اونقدر خسته بودم که افکارم جلوی خوابمو نگیره و بخوابم،صبح با صدای جر و بحث بیدار شدم،اول از همه هم به ساعت روبروم نگاه کردم،دوازده و نیم بود..هستی رو صدا کردم..صدای چیه!

-هستی...هستی؟

از جام بلند شدم رفتم تو اتاق دیدم هستی نیست

برگشتم دیدم در خونه نیمه بازه..تا در رو باز کردم امیرعلی رو دیدم که با صورت برافروخته داشت از پله ها بالا می اومد و نینا و هستی هم پشت سرش،اونقدر عصبانی بود که ازش ترسیدم و یه قدم به عقب رفتم چرا اومده اینجا؟!!!!اومد داخل و هستی گفت:

هستی-زنگ میزنم به پلیس

امیرعلی-منم همینو میخوام،برو زنگ بزن ببینم پلیس میخواد باهات چیکار کنه؟

هستی-که با زور اومدی تو خونه ی من،یه مرد نامحرم...

امیرعلی-کی نامحرمه؟تو محرم نامحرم حالیت میشه؟اگر حالیت بود که من الان نمی اومدم اینو از این خونه ی فساد ببرم

هستی مقابل امیرعلی ایستاد و انگشت سوابشو طرفش به شکل تهدید گرفت و گفت:

هستی-با من درست صحبت کن

امیرعلی-تو درستی که باهات درست صحبت کنم؟!

هستی رو کنار زد و به من نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-تو حرف حساب نمیفهمی نه؟مگه نگفتم بمون اون بالا تو اتاق بی صاحب شده ت تا ببینم چیکار میتونم بکنم؟باز فرار کردی اومدی اینجا؟بستت نبود که معتادت کرد..از زندگی انداختت..اومدی اینجا که لنگه ی خودش بکنتت..؟

هستی با حرص جیغ زد:

هستی-امیرعلی صداتو ببر

امیرعلی با غضب هستی رو نگاه کرد و رفت طرفش و سینه به سینه ی هم ایستادن و گفت:

امیرعلی-بهرام دیشب اینجا چیکار میکرد؟!

هستی-به تو چه ربطی داره؟موگه وکیل وصی بهرامی؟مگه ننه باباش؟فکر کردی چون پسردائیشی زندگیش به تو ربط داره؟

امیرعلی-این احمق«به من اشاره کرد»با توی عوضی نباید بگرده..بد و خوبشو خیال بافی میکنه،بچه ست مغزش قد یه فنج هم نمیرسه

-امیرعلی زندگی من به تو ربطی نداره،اصلا برای چی اومدی...

امیرعلی اومد طرفمو گفت:

امیرعلی-هان؟میخوای ولت کنم بشی یه آشغالی مثل این؟

هستی دست برد سمت کوسن مبل و اونو به طرف امیرعلی پرت کرد..با داد و فریاد گفت:

هستی-آشغال توئی نه من از چی داری می سوزی از اینکه الان بهرام عاشق من شده؟!

امیرعلی-می سوزم؟برای تو؟برای تو چرا باید بسوزم تو آدمی؟دارم برای این می سوزم که زیر چشمای خودم بزرگ شده،چون خواهر رفیقمه چون سلام بوده و من روش قسم می خوردم ولی توی هرزه اینم خراب کردی تو فکر کردی برام ارزش داری؟برای بهرام ارزش داری؟تو...

هستی-اونقدر ارزش داشتیم که عقدم کرده

امیرعلی یه لحظه رنگ باخت ولی فوراً گفت:

امیرعلی-خاک بر سرش خاک بر سر احمقش

هستی-چرا؟وقتی تو بودی احمق نبودی حالا بهرام احمقه؟من می دونم از کجا داری می سوزی

امیرعلی سری تکون داد و تاکیدوار گفت:

امیرعلی-آره،ولی خوشحالم که قبل از اینکه پام برسه توی این خونه دست کثیفت برام رو شد«رو کرد به من»برو لباس پیوش بریم

با بغض و گریه گفتم:

-نمیام، من به اون خونه نمیرم...

نینا با دلسوزی و نگرانی گفت:

نینا-نگار! بیوش بریم نگار هنوز دیر نشده

-من خونمون بر نمی گردم، برگردم که بهم تهمت بزنن؟ منو بزنن؟ «آستینمو زدم بالا.. به امیرعلی نشون دادم» نمی تونم دیگه میفهمی؟

امیرعلی عصبی اومد جلو تو صورتم داد زد:

امیرعلی-میخوای بمونی که بشی مثل اون؟!

هستی-امیرعلی کثافت...

امیرعلی تهدیدوار گفت:

امیرعلی-تو خفه شو.. خفه شو «رو کرد به من» بیوش بریم

-کجا بریم؟ «به نینا نگاه کردم» نینا تو دیدی چرا قضاوت نمی کنی که اینجارو امن تر میدونم تا...

امیرعلی مانتومو از روی مبل برداشت و انداخت تو بغلم

امیرعلی-بیوش

با گریه عصبی جیغ زدم:

-میگم نمیام، نمیام، نمیام

روی زمین چمباتمه زدم و هق هق گریه م صدای سکوت خونه رو پر کرد؛ امیرعلی بعد چند ثانیه برگشت آرنجمو گرفت تو صورتم نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-میبرمت خونه ی خودم

یکه خورده و نفس زنان نگاهش کردم...

امیرعلی-بیوش

به نینا نگاه کردم، با گریه نگاهم می کرد

هستی-پس سینه برایش میزدی واسه خاطر این بود؟

امیرعلی-اگر توی عوضی به اینجا نمی رسوندیش اینطوری نمیبردمش خونه م، اونطور که لیاقتشو داشت میبردم

هستی با پوزخند گفت:

هستی-چیه؟ با هرزه ها می پلکی؟

امیرعلی عصبی و تأکیدی با انگشت اشاره ادا کرد:

امیرعلی-اینو با خودت قاطیش نکن با خودت یکیش نکن

هستی با حرص گفت:

هستی-با من؟! این یکیه از منم بدتر! کسی که تن به قیمت مفت فروخته حداقل اینه که من یه معتاد مفنگی که به خاطر

گول خوردن معتادشده نیستم!

وارفته گفتم:

-هستی؟! !!!

چرا داره اینارو میگه؟! چرا داره آبرومو میبره؟!!

با گریه گفتم:

-هستی چرا اینطوری میگی؟! من فقط با یه نفر بودم اونم محرمم بوده چرا داری آبرومو میبری؟

با حق هق به امیرعلی گفتم:

-به خدا راست میگم...

امیرعلی اونقدر عصبی بود که خدا میدونه، با صدای آروم ولی خش دار گفت:

امیرعلی-یا لا بیوش تا زودتر بریم

مانتومو مقابلم نگه داشت، مانتومو ازش گرفتم و با صدای لرزون و بغض آلود گفتم:

-هستی خیلی بدی، ازت انتظار نداشتم

هستی فقط نگاهم کرد و نینا گفت:

نینا- حالا شناختیش؟ ببین به کی پناه آوردی!

با همون حال گفتیم:

-اگر یه خونواده ی دلسوز و عاقل داشتیم هستی من به اینجا نمی رسیدم که ابرومو جلوی همه ببری

امیرعلی رو به نینا گفت:

امیرعلی- بریم «به من با سر اشاره کرد» برو

از خونه رفتیم بیرون از گریه هق هق می کردم، نینا منو تو آغوش کشید، تا مدت‌ها به همین شکل تو ماشین امیرعلی گذشت و بعد مدت‌ها سکوت همراه ملودی زاری من امیرعلی گفت:

امیرعلی- نینا، به کسی حرفی نزن نمیخوام فعلاً کسی بدونه می برمش خونه ی خودم

نینا- آخه امیرعلی درست نیست

امیرعلی- درست این نیست که ولش کنم به امان خدا، اینطوری همیشه برگرده به اون خونه دوباره همون آش و همون کاسه میشه چشامو رو به گندهایی که زدی میبندم نگار، دیگه لازم نیست که منو انتخاب کنی تنها چاره ت منم، اگر محبتی نسبت بهت نداشتم زندگیت برام مهم نبود ولی من احمق نمیتونم تحمل کنم عذاب بکشی، میخوامتم تخصصمو که گرفتم پیام خواستگاریت، چون میشناختمت، اونقدر دختر خوبی بودی که با هر کی مقایسه ت می کردم جلوت کم بودن! من می خواستم زندگی کنم برای زندگی به یه زن سلام و صالح نیاز داشتم که فقط تو برام بودی؛ نینا دارم اینا رو جلوی روی تو میگم که بدونی اگر قبولش می کنم از سر جودگی نیست.. از سر حسی که دارم حسی که به تحقق نرسیده صدمه دیده وقتی آوردینش بیمارستان دنیا رو سرم خراب شد که حرفایی که می شنیدم شایعه نبوده حقیقت داشته وقتی علت اعتیادشو گفتمی ازش بیزار شدم ولی ته دلم به خاطر گذشته ی سلامش یه کم امید بود دنبال توجیه بودم وقتی نگاهت می کردم ته چشمام نگاهی بود که تو چشمای هستی نمی دیدم، تو چشمای زنائی که اطرافم میچرخیدن نمی دیدم، وقتی دیشب جریانو گفتمی، نفسم اومد بالا که حداقل.. حداقل گناه نبوده.. ولی نگار انگار تو با قلب من دشمنی.. نگار اینقد از دستت عصبانیم که حد نداره..

گوشه ی لبشو جوید کمی به یه نقطه ی مبهم تو خیابون نگاه کرد و بدون اینکه از تو آینه نگام کنه گفت:

امیرعلی- میخوام برت گردونم ولی میترسم از اینم بدترش کنی چون ناقص العقلی..

نینا- نه امیرعلی ببرش...

یکه خورده به نینا نگاه کردم، این نیناست که اینو میگه؟!!

نینا- التماس می کنم بالا سرش باش نگار دیگه آینده ای تو اون خونه نداره امیرعلی کنیزیتو میکنه، اگر توی خونه ی تو حبس باشه بهتره که زیر دستای هرمان کتک بخوره و از حرفای تنت و تیز مامانم دوباره معتاد بشه، امیرعلی نگار از گوشت و خون منه میشناسمش.. اینطوری که روزگار نشون میده نیست، من خودم تعهد میدم، عقدش نکن، صیغه ش کن، اگر خودشو بهت ثابت کرد بعد... امیرعلی اگر دست از پا خطا کرد خودم میام از خونه ت میبرمش... ولی تو رو خدا نذار دوباره به این روزا برگرده، اگر یکی کنارش باشه راهش کج نمیشه... امیرعلی نگار فقط به خاطر یه اشتباه.. یه اشتباه عاطفی سلام بودنشو باخته اونم بدون هیچ گناه و معصیتی...

امیرعلی مدتی ساکت موند و من با تردید به خیابون خیره بودم، چی میشه یعنی؟ حتی نینا هم راضیه؟! امیرعلی منو دوست داشته؟! منو میبیره یعنی؟!!

امیرعلی- نگار تو تموم ننگ هائی که یه زن نباید تو دنیا داشته باشی رو یه جا داری.. من تعصبی ام رگ غیرتم داره خفه م میکنه...

نینا- امیرعلی..! مگه دوستش نداشتی؟ یه بار بهش فرصت بده.. فقط یه بار.. امیرعلی اگه ببریش وقتی جو آروم بشه دیگه نه مامانم نه هرمان نه هیچکس دیگه نمیتونه این فرصتو خراب کنه، من میشناسمش امیرعلی این همون دختریه که رو دوش شماها بزرگ شده

امیرعلی- کاش نون و نمکونو نمی خوردم...

بغضم ترکید این برادر علیرضاست من صبر نداشتم اگر کمی صبر می کردم اونمی که فکر نمی کردم می اومد جلو دیگه لازم به تحمیل کردن خودم نبود.. لازم نبود اینهمه خرد بشم و غرورم له بشه.. عشق علیرضا منو به اینجا رسوند عشق امیرعلی منو از منجلاب نجات میده! مگه نه اینکه این دو برادرن؟! باورم نمیشه من تقاص برادر امیرعلی رو پس میدم و بعد امیرعلی میشه فرشته ی نجاتم! دیگه قلبم کار نمی کنه.. تنها حسم، حس نیازی بود که به یه پناه امن داشتم که آروم کنه فقط همین درست عین یه زن بی سرپرست بودم که به سرپرست نیاز داشت!..

امیرعلی در حضور نینا منو صیغه ی خودش کرد و صد هزار تعهد ازم گرفت چقدر در یک رابطه من ذلیل بودم اگر می دونستم دنیا اینه هرگز به دنیا نمی اومدم با خدا سر به دنیا اومدم می جنگیدم

هر تعهدی که امضاء می کردم نینا می گفت:

نینا- نگار تو اینطور نیستی پس امضاش کن و قول بده

توی یه محضر خونه در حضور محضر دار تعهد می دادم

حاج آقایی که می خواست صیغمون کنه گفت:

حاج آقا- این همه تعهد برای صیغه؟! صیغه که اینقدر تعهد نمی خواد!

امیرعلی- اگر بهم ثابت بشه عقدش می کنم

حاج آقا- شناسنامه ی خانوم همراهنه؟

نینا شناسنامه از تو کیفش درآورد و داد به حاج آقا

-شناسنامه هم آوردی؟!!!!

نینا- منو امیرعلی صبح با هم صحبت کردیم من اصرارش کردم که صیغه ت کنه

-نینا!!!

نینا- تو برگردی بازم معتاد میشی، تو نباید تنها باشی، من دارم زندگیمو بخاطر تو از دست میدم؛ من خیلی وقته میدونم امیرعلی دوستت داره واسه همینم وقتی حالت بد شد گفتم بیارنت بیمارستان امیرعلی اینا، چون تنها شانست عشق امیرعلی بود، اگر می خواست قبولت کنه باید از همه چیز مطلع می شد، باید توی بدترین حالت می دیدت وقتی تو آی سی یو بودی تموم مدت اون روزها با امیرعلی صحبت کردم و التماسش کردم که بهت این فرصتو بده، نگار من واسه زندگیت نذر کردم منو شرمونده نکن، تو دختر خوبی هستی، چوب عشق اولو خوردی ولی حالا خودتو ثابت کن

امیرعلی صدام کرد و گفت:

امیرعلی- بیا بشین حاج آقا خطبه رو بخونه

روی صندلی نشستیم و گفتیم:

-مامانت..؟!!

امیرعلی بدون اینکه جوابمو بده گفت:

امیرعلی- حاج آقا بفرمائید

-صبر کنید، امیرعلی مامانت اگر بفهمه...

امیرعلی- مامانم بفهمه چی؟ چی؟! تو مگه غیر از من راهی هم داری؟

با بغض نگاهش کردم و عاصی گفتم:

امیرعلی-اُہ..جلوی من گریہ نکن جوابمو بده

-من فقط سوال کردم

امیرعلی با حالت نامساعدی و لحن عاصی ای گفت:

امیرعلی-حاج آقا بخونید

حاج آقا به شناسنامه م نگاه کرد و گفت:

حاج آقا-ایشون که دوشیزه اند!

امیرعلی رو به نینا گفت:

امیرعلی-اون برگه ی پزشک قانونی رو بده به حلج آقا

روسریمو کشیدم جلو،خجال کشیدم و سرمو به زیر انداختم و حاج آقا گفت:

حاج آقا-خیله خب بسم لاله الرحمن الرحیم...

صیغه ی محرمیت بینمون جاری شد،صیغه ی سه ساله خونده شد ولی اگر یکی از تعهداتم رو رعایت نکنم صیغه باطل میشد یعنی امیرعلی فسخس می کرد مهریه هم فقط یک سکه بود...

نینا-من ماشین می گیرم میرم شما برید

-مامان چی؟به اون چی میگی؟

نینا به من و امیرعلی نگاه کرد و گفت:

نینا-نمی دونم..واقعا نمی دونم..

امیرعلی-فعلا حرفی نزن

-آخه نگران میشه

امیرعلی-تو خیلی نگران مادرتی؟پس چرا می خواستی فرار کنی؟

مأیوس و درمونده سرمو به زیر انداختم و نینا گفت:

نینا-نگران نباش یه چیزی میگم دیگه!فقط امیرعلی،آدرس خونتو شماره تلفشو برام اس ام اس کن

امیرعلی-رسیدیم خونه از اونجا بهت زنگ میزنه

نینا-لباسساتو فردا پس فردا برات میارم

امیرعلی-نمی خواد حالا مامانت چمدون میبینه شک میکنه،خودم میخرم

نینا منو بوسید و گفت:

نینا-یادت نره تو فقط یه فرصت داری نگار«سرمو به نشون تایید تکون دادم» تو فرصت انتخاب کردنو از خودت گرفتی

حالا که انتخاب شدی سعی کن امیرعلی رو پشیمون نکنی

امیرعلی یه ماشین برای نینا گرفت،کرایه ش رو هم حساب کرد،نینا تا اینکارشو دید گفت:

نینا-امیرعلی این چه کاریه؟!

امیرعلی-نه بشین،دیگه چی خودت حساب کنی!من از اینکارا بدم میاد،آقا میرداماد،با احتیاط هم رانندگی کنید،نینا

مراقب خودت باش،یادت باشه سوتی ندی!

نینا-امروز بیمارستان میری؟

امیرعلی-نه مرخصی گرفتم

نینا-امیرعلی،نگار یه کم حساسه یه کم هواشو داشته باش،مراعات مریض احوالیشو بکن،میدونم منت رو سرم

گذاشتی ولی...

امیرعلی-نگران نباش،سلام به شوهرت برسون،دخترتم ببوس خداحافظ

نینا-مرسی،خداحافظ

نینا که رفت امیرعلی برگشت منو نگاه کرد و گفت:

-بیا سوار شو

سوار ماشین شدیم...راه که افتادیم امیرعلی گفت:

امیرعلی-من روزی ده ساعت بیمارستانم و دو سه ساعت هم تو رفت و برگشت،نصف تایم روزمو زندگی میکنم میخوام

اعصابم راحت باشه نمیخوام وقتی تو بیمارستان نگرانی و خشم و فکر و خیال جون مریضی رو به خطر بندازه..اگر در

گذشته انتخابم بودی چون خانمی از وجودت اشاعه می کرد و می خواستم برای زندگی یه خانم داشته باشم میفهمی

خانم بودن یعنی چی؟یعنی تمام صفاتی که یه مرد رو به آرامش می رسونه،من قبل عشق و عاشقی به زندگی کردن

فکر می کردم برای همین هم تو انتخابم بودی، دوست داشتم ولی کاری کردی که خشم و تعصب جلوی چشممو بگیره، من سستی ام، تحصیلات و روزگار وزمونه این دیدگاهو تغییر نداده، اگر می بینی عصبیام اگر سرد و جدی ام چون داغم کردی برای سرد شدن و آرامش فقط اثبات کردنت کافیه نه چیز دیگه ای، بهم ثابت کن که همون نگاری که اگر تا این زمان صبر کردم و جلو نیومده بودم چون می خواستم اونقدر چپته م پر باشه که هرمان و مادرت نتونند "نه" بیارن چون بابات که مرد صدتا صاحب پیدار کرده بودی و من می بایستی درحد صدتا صحبت میشدم...

با بغض و صدای لرزون پریدم تو حرفش:

-اگر اومده بودی به اینجا نمی رسیدم

امیرعلی با صدای گرفته گفت:

امیرعلی-اینا بهونه ست صدتا دختر نشونت میدم تو بدترین شرایط سلام موندن و کج نمیرن

به بیرون نگاه کردم نم نم بارون می بارید، امیرعلی با صدای گرفته و لحنی که زمینه خشم داشت گفت:

امیرعلی-اگر بفهمم، بو ببرم، حس کنم یا هر چیز دیگه ای که حتی تو خوابت اون مردک عوضی

که به خاطرش گونی گونی حماقت خرج کردی، اومده نگار زندگی آشفته ای که الان داری برات میشه آرزو!

با ترس به امیرعلی نگاه کردم و با صدای لرزون گفتم:

-اگر میخوای ضبحم کنی چرا اینقدر صغر کبری میچینی؟!

امیرعلی-با من اینطوری حرف نزن نگار! من جرقه بهم بخوره آتیش می گیرم، صغری کبری نیست اتمام حجت

-شرط و تعهدات کم بود مگه؟

امیرعلی-واسه من آره

-نترس من رسم ارباب بردگی خوب بلدم...

امیرعلی داد زد باز با انگشتش تأکید کرد:

امیرعلی-من برده نمی برم، دارم زن می برم زندگی کنم...

با گریه بهش که از سر حرص تندتند نفس می کشید نگاه کردم و گفتم:

-با این شیوه؟!

برگشت نگام کرد...نگاهش آرام تر شد و نفس عمیقی کشید، لبهامو روی هم فشرده بودم، آهسته گفت:

امیرعلی- زیاد چکت می کنم اعتراض بهم نکن دست خودم نیست، آهسته آهسته آرام میشم

آهسته با همون لحن بغض آلود گفتم:

-باشه

تلفنش زنگ خورد، جواب داد:

امیرعلی- چیه؟...وظیفه بود، نمی گفتمی پوستتو می کندم اگر می فهمیدم میدونی و نگفتی...چیه بهش برخورد...؟! چیزی که حقشه رو گفتم...برو بابا مرده شور تو و زندگیت رو ببرن...چون خاک بر سری، آدم چنین زنی رو صیغه میکنه؟!...اُ...اُ...درست حرف بزن...فرق این دو زن زمین تا آسمونه...چاییدی، بهرام چاییدی، من قبلا چاشنیشو چشیدم، این مار خوش خط و خال سَمیه!...نه داداش من خوشبختانه من خیز راه رفتن باهاشم برنداشته بودم که فهمیدم گاو پیشونی سفید ما اون که بهش دست درازی نکرده بابابزرگمون بوده...بهرام میام صورتتو برات بزرگ دوزک می کنما! طمع مشتهای منو چشیدی که؛ گفتم درست درموردش صحبت کن...هان نمی دونستی بدون عقدش کردم تموم شد رفت...جرئت داری دهن باز کن ببین صیغه ی یه هرزه رو می دارم روی داریه جلوی چشم مادرت یا نه...جرئت ناری به مامانم بگو...نه من مثل تو نیستم...باشه داداش من...

گوشی رو بست و پرت کرد رو داشبورد و زیر لب گفت:

امیرعلی- زیرآب برای من میزنه...فکر کرده ازش می ترسم...واسه من چوقولی میکنه...»همراه با پوزخندی روی لبش ادامه داد«اونو تهدید میکنه که فکر میکنه غلطاشو یادم میره...»ادا درآورد و گفت«به مامانت میگم...جرئت داری بگو ببین من چه بلایی سرت میارم...»رو کرد به من و گفت«چیه؟ نکنه چون دکترم نباید اینطوری حرف بزنم من پروفیسورم بشم همینم که میبینی...درس نخوندم که کلاس برم بالا، من بچه سوسول باکلاس نیستم، اعصابم به زبونم اتصال داره نفسی از غم و بیچارگی کشیدم از چاله دراومدم افتادم تو چاه، میگن عقل نباشه جون در عذاب حتما این ضرب المثل رو واسه من زدن، حس کردم که به کنیزی امیرعلی میرم همونی که نینا به امیرعلی گفته بود...قلبم هیچ کسی جز ترس نداشت، ضعیف تر از این بودم که فکر کنم، حساس تر از رفتار خشنی که امیرعلی داشت.

وقتی جلو خونه ش نگه داشت یکه خوردم خیال می کردم الان وارد یکی از طبقات آپارتمان های آنچنانی میشیم ولی اینطور نبود! برعکس علیرضا گویا وضع مالی آنچنانی نداشت، یه خونه ی دو طبقه بود که زیاد هم نوساز نبود! در ورود اول که باز میشد یه راهرو به در خونه ی طبقه ی اول می خورد از جلوی در یه راه پله بود که به در خونه ی طبقه دوم متصل میشد، امیرعلی منو به طرف طبقه ی اول هدایت کرد و در خونه رو باز کرد. اول یه هال نه زیاد بزرگ بود سمت راستش حیاط و تراس، سمت چپش دو تا آشپزخونه همین! اصا شبیه خونه ی یه

پزشک نبود یا شاید من انتظار واهی داشتم! اون که هنوز به رزیدنت، تخصص نگرفته چرا هیچ چیز زندگی امیرعلی شبیه به یه پزشک نیست؟! نه رفتارش نه مدنیت زندگیش نه... انگار تو دنیای دیگه ای زندگی می کرد و حرفه ش روی شخصیت و باورهاش تأثیر نداشته

-چرا همونطوری جلوی در ایستادی؟

-خونه ی خودته؟

-نه پس کلیدشو دزدیدم زن صیغه ایمو یواشکی بیارم اینجا

به طرف حیاط رفتم یه حیاط نقلی داشت که دور تا دورش باغچه بود، پائیز و زمستون هیچ برگی روی درختای ضعیف جثه با اون تنه های باریکشون نگذاشته بود، صدای قارقار کلاغ می اومد به آسمون سفیدرنگ نگاه کردم چقدر امسال سرد شده! درست مثل زندگیم، چطوری به اینجا رسیدم؟!

هرچی که هست من دیگه توی این خونه هستم باید به امیرعلی خودمو ثابت کنم یا بدبخت می مونم یا سلام زندگی می کنم! امیرعلی یه آدم درست و حسابیه، درسته که مرد رویاهام نیست ولی اونقدر معرفت داشت که بازم منو زیر بال و پرش گرفت ولی برادر عوضیش دید که به چه روزی افتادم ولی حتی یه بار یه بار دلش به رحم نیومد که کمکم کنه فرق عشق این دو برادر در همینه... براش باید جبران کنم اون به من زندگی داد تا آواره ی خیابونا نشم، که به زندانم برنگردم، شاید اگر آبروم جلوی خونوادم نمی رفت امن ترین جای دنیا هنوز خونه ی پدریم بود ولی الان امن ترین مکان این خونه ست. الان که پاکم الان که هوشیارم از مرگ می ترسم پس باید زندگی کنم من که دیگه چیزی برای باختن ندارم ولی هنوزم آرزوی ساختن دارم، چون تو اوج جوونیم حتی هنوز بیست و یک سلام هم نشده چرا آرزوهامو با امیرعلی نسازم؟! حداقل جبران وفاداری به کسی که دوستش داشه، علیرضا می گفت عاشق شده و به عشقش نارو زد ولی امیرعلی میگه فقط دوست داشته و معرفت خرجش میکنه...

برگشتم دیدم داره با بخاری کلنجر میره تا روشنش کنه، روی مبل کتاب های پزشکیش بود، لباساشم روی دسته ی مبل انداخته بود، استکان های چای خشک شده همراه همون چایی که ته لیوان خودنمائی می کرد روی میز بود. استکان ها رو جمع کردم و به آشپزخونه رفتم، مثل بقیه جاهای خونه مدرن نبود تشکیل شده از یه سری کابینت لیموئی رنگ و یخچال و گاز و یه لباس شوئی بود. ظرفشوئی پر از ظرف بود، استکان ها رو توی ظرفشوئی گذاشتم و برگشتم به هال دیدم هنوز درگیر بخاری! لباساشو جمع کردم به اتاقی که روبروی آشپزخونه بود رفتم، یه تخت دونفره ی بهم ریخته بود، یه میز توالتی که فقط روش ادکلن و اسپری و ضدآفتاب بود

، کلی لباس هم روی زمین و روی تخت و ریخته بود؛ پرده نصفش از چوب پرده کنده شده بود، یه سرس از کتاباش هم روی زمین ریخته شده بودن! لباساشو روی تخت گذاشتم و به اتاق دیگه ی خونه رفتم بیشتر شبیه انباری بود تا اتاق! سرد عین سردخونه، هرچی دستش رسیده بود پرت کرده بود اونجا، اومدم بیرون در اتاقو بستم و مانتومو درآوردم و رفتم به آشپزخونه در یخچالو باز کردم، تمام اجزای این خونه از مجرد بودن امیرعلی حرف میزدن، توی یخچالش فقط

کنسرو پیدا میشد و شیشه های آب و بطری های نوشابه و دلستر.. در کابینتا رو باز کردم توشون فقط چائی بود و نمک و فلفل و ادویه چنتا گیاه جوشوندنی با کلی ظروف یکبار مصرف! چنتایی هم ظرف ملامین و فلزی داشت ولی خیلی کم...
امیرعلی اومد توی آشپزخونه و یکی از کشوهای انتهائی رو باز کرد و وسط یه مشت خرت و پرت یه انبردست برداشت و گفت:

-غذا چی درست کنم؟

امیرعلی یه نگاه به من کرد و یه نگاه به کل آشپزخونه و گفت:

-الآن میرم وسایل ناهار رو میخرم....

تا امیرعلی بخاری رو درست کنه و بره خرید و بیاد تمام اتاقشو جمع و جور کردم، هرچی باشه دیگه اونجا خونه ی منم بود، حالا میشد به اونجا گفت "اتاق خواب". وقتی اومد اونم با کلی اسباب و اثاثیه یه نگاهی به جنسائی که خریده بود کردم، تا تونسته بود مجددا غذای نیمه آماده خریده بود به امیرعلی نگاه کردم و گفتم:

-گفتم ناهار چی درست کنم نه گرم کنم که رفتی این همه کنسرو خریدی، من غذا درست کردن بلام، لازم نیست دیگه این غذاها رو بخوری، برات لیست می نویسم اونائی که نوشتیم رو بخر

-اینارو چیکار کنم؟

-ببر پس بده

-پس بدم؟ من روم نمیشه ببرم پس بدم

-خودم می برم

-حالا اینارو بخوریم...

-مگه نگفتی می خوای زندگی کنی یه خانم برای زندگی کردن میخوای؟ این ادامه ی زندگی گذشتت هس، تا چند دقیقه دیگه غذا درست می کنم

رفتم تو آشپزخونه و چنتا سیب زمینی پیدا کردم، داشتم کوکو سیب زمینی درست می کردم که دیدم صدای امیرعلی نمیداد اومدم از آشپزخونه بیام بیرون دیدم روی تخت به عرض دراز کشیده و کتابشم روسینه ش هست و خوابش برده، قدش بلند بود ولی به درستی علیرضا نبود، وقتی با لباس راحتی بود حس کردم خیلی وقته باهاش زندگی کردم خاطرات زیادی با امیرعلی نداشتم ولی چقدر نزدیک تر از علیرضا بهم بود! رفتم از کمد یه پتو آوردم و انداختم روش، سریع از خواب پرید و اول یکه خورده نگاهم کرد که گفتم:

-بخواب غذا حاضر شد صدات می کنم

-ساعت چنده؟

-پنج و ربع

-هفت کشیکم

-مگه نگفتی مرخصی گرفتی؟

-آهان، آره یادم رفته بود، غذا حاضر نشد؟

-چرا دیگه الان سفره میندازم

سفره رو انداختم، انگار روزها به عقب برگشته بود ولی جای علیرضا، امیرعلی بود، جای عشق، دلهره و ترس توی قلبم بود. صدایش کردم از اتاق اومد بیرون به سفره یکم نگاه کرد نمی دونم پیش خود چه فکری کرد ولی هر فکری بود اونو خشنود می کرد، این از چهره ش مشخص بود. اومد سر سفره نشست و شروع به غذا خوردن کرد بهش نگاه کردم نمی دونستم از دست پختم خوشش میاد یا نه، درحالی که همینطوری لقمه تو دهنش بود با تعجب منو نگاه کرد و سرشو به معنی "چیه؟" تکیه داد که گفتیم:

-میخوام ببینم خوشت... یعنی دست پختم

لقمش قورت داد و گفت:

-اولین بارم نیست که غذایی که تو پختی رو میخورم

با گنگی نگاهش کردم و بعد از چند دقیقه بدون اینکه نگاهم کنه گفت:

-دیگه چرا نگاهم می کنی؟!

سرشو بلند کرد و دوباره سری به معنی "چیه؟" تکیه داد و بعد قبل اینکه جواب منو بگیره گفت:

-منظورت از اینکه هنوز روسری سرته چیه؟

چنگالو توی بشقاب رها کرد و منو منتظر و شاکی نگاه کرد، چرا اینقدر جدی و مشکوک بود! چرا یهوئی قاطی میکنه؟! روسریمو باز کردم و کنارم گذاشتم و یه لیوان آب ریختم که بخورم دیدم هنوز امیرعلی داره خیره نگاهم میکنه، با گنگی و نامفهومی نگاش کردم که بالاخره لب باز کرد و گفت:

-موهات هنوز مثل بچگی هات فره؟!

لبخندی کم رنگ زدم، چه خوب یادشه! امیرعلی آهسته گفت:

-هنوز انگار همون نگار ده پونزده سال پیشی، ای کاش هیچ چیز تغییر نمی کرد

گوشاش سرخ شد وقتی عصبی میشد اینطوری گوشاش سرخ میشد و به یه جا غیر از صورت کسی که باهاش صحبت می کرد نگاه می کرد، امیرعلی قبلا اصلا نشون نمی داد که تعصبیه ولی الان می غهمم اونو نبوده که نشون می داده شاید هم گذشته ی من اونقدر حساسش کرده بود!

-امیرعلی؟

سربلند کرد و نگام کرد..گفتم:

-امیرعلی اگه مامان و بابات بفهمند؟

-نمی فهمند

-تو چرا اینجا زندگی می کنی؟ مگه همیشه از بیمارستان نمی رفتی خونتون؟ بیمارستان هم از خونتون اونقدرها دور نبوده که تو اینجا رو گرفتی!

-با مادرم زیاد آبم توی یه جوب نمیره، زدیم به تیپ و تاپ هم منم از خونه زدم بیرون اینجا رو گرتم، زیاد نیست تقریبا دو سه ماهه...

-بالآخره که آشتی میکنین

تند جواب داد:

-آشتی میکنیم ولی برنمی گردم

-چرا؟!!

امیرعلی یه نگاه مسخره به من انداخت و گفت:

-حالا واسه چی داری منو مشاوره میکنی؟ برای چی سوال جواب میکنی؟

-چون اگه مادرت بفهمه به مادرم اطلاع میده...

-خب مادرت بفهمه!..

-امیرعلی!

با تعجب نگاهش کردم که گفت:

-مادرت میخواد چیکار کنه؟ یا هرمان؟ یا هر کس دیگه ای؟

فعلا من تنها کسی هستم که میتونم برات تصمیم بگیرم، قانون و شرع هم با منه

به امیرعلی نگاه کردم اصلا بهش نمی اومد شوهر من باشه هر حسی بهش داشتم الا حس همسری

-اگر بفهمن که من به صیغه ی تو در اومدم وضع از اینی که هست هم بدتر میشه

امیرعلی بیخیال و خونسرد گفت:

-هیچ اتفاقی نیافته، کاری از دست کسی برنمیاد که بخوان اتفاقی رو رخ بدن

با تعجب و هیجانی که از ترسو دلهره به وجود اومده بود گفتم:

-امیرعلی من الان ن صیغه ای توأم، دارم باهات زندگی میکنم این برای خانواده ی من فاجعه ست و اینکه من به چه جهت بیمارستان بستری بودم و اینکه گذشته ی من هم حتما به گوش مادرت و پدرت میرسه و این برای خانواده ی تو فاجعه تره

امیرعلی درحالی که صورتش متمایل به زیر بود به طرف من نگاه کرد و گفت:

-پس از گذشته ت اینقدر پشیمونی و خجالت میکشی؟

وارفته امیرعلی رو نگاه کردم حس کردم فقط جسم زندانم عوض شده اینجا همون خونه ی خودمه با فرق اینکه افرادی که سرزنش می کردند و تحقیر می کردند تبدیل شدند به یک نفر به اسم "امیرعلی" انگار تقدیر من همین بود، هر جای دنیا برم فقط مکان زندان و زندان بان تغییر میکنه

ظرف ها رو بی صدا جمع کردم تا بلند شدم امیرعلی گفت:

-هر کسی هم بفهمه هیچ کاری نمیتونه بکنه هر کاری هم بکنه بر علیه خودش کرده چون زن شرعی و قانونی من هستی

به امیرعلی نگاه کردم برای یک لحظه قلبم گرم شد حس کردم دیگه کسی نمیتونه بهم صدمه وارد کنه، یکی پشت سرمه یه پشتوانه ی گرم و محکم دارم.

ظرفا رو بردم آشپزخونه، مسلما این زندگی ای نیست که من آرزوشو داشتم و براش برنامه ریزی کرده بودم وقتی

امیرعلی هم اونی نیست که همیشه بهش فکر می کردم، من هرگز امیرعلی رو کسی جز برادر علیرضا، دوست

هرمان، همسایمون ندیده بودم ولی الآن انگار از همه به من نزدیکتر شده و وقتی معنی افکارمو درک کردم که امیرعلی

مالکیت خودشو بهم ثابت کرد و تازه توی اون لحظه ها فهمیدم که امیرعلی و علیرضا علاوه بر تفاوت اخلاقی، رفتاری، وضعیت مالی و احساسی تفاوت های هنگفت دیگه ای هم دارند. شاید امیرعلی کوچیکتر از علیرضا و بی تجربه تر در حرفه شون و کم توان تر از اون از نظر مالی و زندگی بود ولی فقط کسی که با هردوشون زندگی کرده باشه و رابطه داشته باشه میفهمه که امیرعلی روحیه ی بسیار قدرتمندی داره وقتی روی تخت نشستیم تنم از شدت شرم و هیجان گر گرفته بود ولی دستام یخ بودن! امیرعلی تا چندوقت پیش فقط دوستمون بود حالا شوهرم از همه بهم نزدیکتر، از در اتاق که وارد شد نگاهم کرد نگاهشو حس می کردم سرم به زیر بود، اومد بالا سرم، دست برد زیر چونمو سرمو بلند کرد توی چشمش نگاه کردم قرینه ی چشمش تموم ابعاد چشممو اندازه میزد، کنارم نشست، منو برگردوند سمت خودش... اول یه بوسه ی خیلی آروم، لباس داغ بود و انرژی فوق العاده ای از دستاش به تنم وارد میشد، خیلی خوب می دونست چطور مدیریت داشته باشه، بوسه ها رو به مرور طولانی تر و با شدت و حرارت بیشتری به اجرا می رسوند... وقتی در کنارش قرار میگیری حس میکنی یه موجود ضعیف در برابر یه شیر قوی که سلطان جنگل خودش هستی و توان هیچ گونه استقامتی در برابرش نداری.

چشمای خشمگینشو مقابل چشمم قرار داد، چرا پیهو عصبانی شد؟! ترسیده و نگران نگاهش کردم که زبون باز کرد و گفت:

-چندوقته که با خودم مقابله می کنم که گذشتو هضم کنم می دونستم توی این لحظه مغز و قلبم بر علیه همدیگه بلند میشن و منو دیوونه میکنن، فکر میکردم تونستم قبول کنم که الان که پیشمی الان از هر کسی به من نزدیکتری ولی یه چیزی تو وجودم داره نعره میزنه و رگ گردنمو میفشره، داغ میکنم وقتی یادم می افته قبل من با کس دیگه ای بودی با ترس و لرز گفتم:

-محرم بود...

عصبی ولی با صدای آروم گفت:

-بیحا، تو دختر بودی حق نداشتی...

نمیدونم چرا اینطوری بود، انگار تعصبش بر علیه شخصیت و منشش بود! انگار خارج از اون موقعیت و تخت و لحظات خصوصی و زندگی با من میشد یه رزیدنت سال بالائی ای که دست راست بهترین پزشک مغز و اعصاب که شخصیت مرموز و صرفا جدی و البته موفق داشت ولی وقتی د قالب همسری من قرار می گرفت میشد یه مرد سنتی ای که به مردسالاری اعتقاد داره و به کسی جز خودش حق واقعی به زن و زندگیش نمیده نه اینکه در حال و آینده همسرش متعلق به اون هست در گذشته هم می بایست بیه اون وفادار و تعلق خاطر می داشت!! چیزی که در وجود علیرضا وجود نداشت حس مالکیت قوی ای بود که امیرعلی بیش از اندازه در خودش داشت و براش هم ارزش قائل بود و حق مسلم خودش می دونست. اگر فقط یه اپسیلون بو می برد که قبلا من با علیرضا بودم به احتمال زیاد جفتمونو می کشت!

درحالی که ازش خیلی می ترسیدم و استرس بهم وارد می کرد ولی آرامش خاصی بهم القا می کرد و وجود این دو حس متضاد در کنار هم تقریباً چیز غیرممکنی بود ولی من تجربه اش کرده بودم...

صبح با سر و صدای امیرعلی که دنبال لباسش می گشت بیدار شدم و گفتم:

-دنبال چی می گردی؟

-بیدارت کردم؟ لباسمو پیدا نمی کردم الان دیدم سر جاش گذاشتی!

تا اومدم از جام بلند بشم گفتم:

-تو بخواب خیلی زوده که بیدار شی

-صبحونه خوردی؟

-بیمارستان یه چیزی می خورم خداحافظ

از جا بلند شدم که بدرقه اش کنم که گفت:

-چرا بلند شدی؟ دیروقت خوابیدی

اومدم از در خونه پیام داخل راهرو که باز برگشت منو که دید گفت:

-اینطوری نیا بیرون همسایه بالا سرمون داریم یه وقت میاد پائین

-وسایل دیروز رو از کجا خریدی ببرم پس بدم؟

-نمی خواد، خودم میام می برم پس میدم

-کی میای؟

-تا هفت هشت بیمارستانم

مأیوس گفتم:

-تا هفت هشت؟!

امیرعلی کوله شو به دوش گرفت و گفت:

-امروز کلاس هم دارم طول میکشه، اینور اونور نرو کلید نداری پشت در میمونی

سری تکون دادم و امیرعلی رفت و من در خونه رو بستم و به تخت برگشتم.. به جای بهم ریخته ی کنارم نگاه کردم، نمی دونم چا یاد علیرضا افتادم، وقتی کنارش بودم خیال می کردم برای همیشه کنار هم قرار می گیریم ولی الآن اون رفته به سوی زندگی ای که با دخترخاله ش شروع کرده و من هم فقط یک روزه که با برادرش امیرعلی زندگی می کنم ولی حس می کنم مدت هاست عمق خاطره ی یک روزه ام بیشتر از چیزی که بهش فکر می کردم.

وقتی بچه بودیم همیشه امیرعلی گریه ی منو درمی آورد و علیرضا امیرعلی رو دعوا می کرد و منو بغل می کرد، هیچ وقت هم اِیم با امیرعلی توی یه جوب نمی رفت، از اینکه همیشه دور و برشون بودم و هر جا می خواستند پسرונה برن من دنبالشون راه می افتادم حرصش می گرفت و باهام جر و بحث می کرد.

یهو یاد مکلامه ی هستی و امیرعلی افتادم، از جا بلند شدم یعنی امیرعلی و هستی با هم دوست بودند؟! امیرعلی چطوری از دختری مثل هستی خوشش اومده بود؟ اچه رابطه ای بینشون بوده؟ تلفن رو برداشتم و شماره هستی رو گرفتم

بعد چند تا بوق با صدای خواب آلودی جواب داد و گفتم:

-هستی! منم نگار

یکم مکث کرد و بعد جدی گفت:

-چیه؟

-هستی تو با امیرعلی دوست بودی؟

-کله ی سحر زنگ زد ی آمار اون روانی رو دربیاری؟

-هستی خواهش می کنم بگو

-چرا از خودش نمی پرسی؟

-فکر می کنی به من جواب میدی؟ میخوای بپرسم که با این سوالم باز هم خودمو تحقیر کنه؟

-خب حالا که چی؟ برای چی می پرسی؟

-چرا منو می پیچونی جواب منو بده؟

-دو سال قبل با هم آشنا شدیم اول همه چیز خوب پیش می رفت ولی مننه احمق علاوه بر اینکه با امیرعلی بودم اون موقع با سینا هم دوست بودم

و یه روز سرزده اومد پییم و مچمو گرفت و دیوونه بازی درآورد و کلی دری وری گفت و نداشت حتی من یه خط توضیح بدمو دو سه تا مشت هم حواله ی سروش سینا کرد و بعدشم گذاشت و رفت.

-یعنی می خواست باهات ازدواج کنه؟

-این چه بدرد تو میخوره؟

قلبم یه جووری شد حالم بهم ریخت هنوز حس خاصی به امیرعلی نداشتم ولی حرصم گرفته بود چرا؟؟؟ چرا اینطوری شدم من؟؟!

گوشی رو محکم تو دستم فشردم و با لحن بد و تندى به هستی گفتم:

-بهم بگو

هستی هم با حرص خاصی گفت:

-آره، احمق بیشعور عقب افتاده ی امل

-چطوری با هم آشنا شدین؟

هستی با حرص بیشتر گفت:

-برای چی داری گذشتمونو چُتکه میکنی؟ که چی؟ که چی رو بدست بیاری؟

-چرا قبلا نگفته بودی با امیرعلی بودی؟

-من باهانش نبودم، اون مقید و تصبیه، با همه ی پسرا فرق داره حتی در حد بهرام هم نبود معلوم نبود چی می خواست «با حرص بیشتری گفت» اون دیوونه ست روانیه مردک احمق «بعد چند ثانیه سکوت با لحن آرومی گفت» با همید؟

با ناراحتی گفتم:

-آره

هستی سکوت کرد، صدای نفشش می اومد صداش زدم:

-هستی؟

-ازدواج کردین؟

-صیغه

-عوضی! صیغه ت کرد؟! «با حرص و نفس زنان ادامه داد» رگ غیرت کلفتش اجازه داد که زن برادر عزیزشو...

با حرص گفتم:

-هستی! اسم اونو نيار.. «آروم تر گفتم» هستی قسمت میدم به ارواح خاک مرده هات به عزیزت قسمت میدم که به امیرعلی حرفی از علیرضا نزن

هستی با تعجب گفت:

-نمیدونه؟؟!

-اگر بفهمه.. هستی زندگی من به یه نخ نازک وصله نسیمی به این نخ بخوره پاره میشه، اونقدر می ترسم که همش در حال استرس و اضطرابم، بذار زندگی کنم..

-من چیکار به زندگی تو دارم اگر امیرعلی چوب تو لونه ی زنبور نکنه

-چرا؟! چطور؟!!

-بهش بگو پاشو از کفش من بکشه بیرون، بهرام هم برای من یه شانس، من دارم زندگی می کنم نگار، بهرام هم دوست دارم ولی امیرعلی نمیذاره

-من باهانش صحبت می کنم نترس

هستی یکم سکوت کرد و بعد گفت:

-چطوریه؟!!

-ازش می ترسم، خیلی عصبیه، تو اوج هر احساسی گذشتمو پیش میکشه و از عصبانیت عین لبو قرمز میشه عین بید میلرزه، حس میکنم زندانم عوض شده

هستی با غم گفت:

-دیشب با بهرام دعوا شد، امیرعلی پُرش کرده بود، نگار جلوشو بگیر، امیرعلی از من حرص و کینه داره

با یه حس نامطلوب و ناخوشایند گفتم:

-عاشقت شده بود؟

هستی سکوت کرد، به قیافه م تو آینه نگاه کردم چرا اخم کردم؟! امیرعلی دیروز وارد زندگیم شد چه مرگته نگار؟!!

-نمی دونم نگار، کاری نداری؟

-هستی بهرام از گذشته ت خبر داره؟

-نه از همه ش، ولی به لطف شوهرت حتما میفهمه و ترکم میکنه

-خداحافظ

گوشی رو قطع کردم حس کردم چشم هستی هنوز به امیرعلی، نمی خواستم اونو از دست بدم انگار از دیروز ظهر تا امروز صبح احساسم نسبت بهش عوض شده، یادمه وقتی یک شب رو با علیرضا گذروندم عشقش برام بزرگتر شده بود و حالا نسبت به امیرعلیهم حس آرومتری پیدا کردم با اینکه هنوز می ترسم و استرس دارم و همچنان نگرانم ولی به اندازه ی دیروز امیرعلی برام بی معنا نیست اونقدر هست که نمی خوام هستی حتی یک لحظه هم بهش فکر کنه شاید چون در حال حاضر پل های پشت سرمو خراب کردم و امیرعلی تنها راه زندگی منه برام اونقدر مهم شده بود! اون روز تا امیرعلی بیاد کلی فکر و خیال کردم و فقط به اون و زندگی باهش تأمل کردم تا به این نتیجه برسم که فقط باید کاری کنم که این راهو از دست ندم و تونقدر امیرعلی رو راضی نگه دارم که منو به حال خودم رها نکنه از اعتیادم از حال بد گذشته م از تحقیر و سرزنش خونواده م می ترسیدم حداقل اینطوری با یک نفر روبرو هستم...

کم کم به زندگی با امیرعلی عادت کردم و طبق اعتقادات و باورهای نسبت به زندگی، زندگی کردم.. به چک کردن هاش به نگاه های معنی دار و خرمای بودارش عادت کرده بودم، بیش از اونچه خیال می کردم منو در مسیری که خودش می خواست قرار داد، درست عین سلطانی بود که هر چند قلمروش کوچیک و کم جمعیت باشه ولی همچنان فرمانروائی میکنه؛ دو ماه و نیم از زندگی با امیرعلی می گذشت، از ازدواج موقت ما فقط چهار نفر مطلع بودن، نینا و سیروس، هستی و بهرام

نینا معمولا هفته ای یکبار به خونمون می اومد و کلی سفارش بهم می کرد و باهام درد و دل می کرد مثل اون روز که از ظهر اومده بود و قرار بود شب هم سیروس بیاد

نینا- چرا لوبیاها رو اینقدر درشت خرد کردی؟

-امیرعلی ریز دوست نداره غر میزنه «دست از کار نگه داشتیم.. برگشتیم به نینا که کنارم بود نگاه کردم» علیرضا ریز دوست داشت...

-هنوز بهش فکر میکنی؟

-نه، من فکر نمی کنم امیرعلی گاهی وادارم میکنه، تمام کاراش متضاد کارای علیرضا ست، هردو از یک پدر و مادر در یک محیط با استعداد مشترک ولی انگار نه انگار که نسبتی با هم دارند، علیرضا همسان گرا بود و امیرعلی حتی اگر هزار نفر هم دورش باشند هر هزار نفر رو به راه خودش صف میکنه...

-اینقدر مقایسهشون نکن تو الان زن امیرعلی ای

-دیگه علاقه ای به علیرضا ندارم، امیرعلی همونطور که هر روز منو برای خودش محبوس تر میکنه روحم در گرو خودش نگه می داره

نینا لبخندی زد و گفت:

-نون و نمک خوردن و زیر یک سقف رفتن کحبت میاره

-ولی انگار این احساس فقط برای منه محبتی که بخاطر نیازم، وابستگی رو بخاطر وابستگی محبت شکل داده نینا من از امیرعلی می ترسم از ترسمه که عین پروانه دورش میچرخم
می ترسم کم بذارم تحقیر بشم، امیرعلی خودخواه، تعصبیه، وقتی ازش فاصله می گیرم مثل یه پسر بچه ی تخس توی چشمم نگاه میکنه و میگه «نکنه احساست به اون مرتیکه ست که بینمون فاصله میندازه؟!» بعد شروع میکنه مثل یه مجرم ازم اعتراف گرفتن انگار من از اولش زنش بودم و بهش خیانت کردم

-تازه دوماه گذشته بهش فرصت بده

پوزخندی زدم و گفتم:

-فرصت؟! خدا نکنه کمی بلغزم تاکیدی بهم یادآوری میکنه «نگار حواستو جمع کن این فقط و تنها فرصت توئه»

-فقط یکم حساسه سیروس حساسه، چون من جوون تر از اونم چون یه زن سی ساله م و اون یه مرد جاافتاده و پخته که همه در نگاه اول منو دخترش می خوندند، سیروس هم میترسه و از ترسش که مبدا منو از دست بده کارائی میکنه که در شائنش در شأن من نیست

-وقتی گفتم من صیغه ی امیرعلیم چی گفت؟...

-کیدونی که سیروس دوست داره و چون قبولت داره در موردت مخالفت نمیکنه

-گفتی چرا زن امیرعلی شدم؟

-ماجرای علیرضا رو نگفتم

-امیرعلی باهت صحبت کرده؟

نینا به من نگاه کرد و گفتم:

-می دونم باهات صحبت میکنه فقط میخوام بدونم چه فکری درموردم میکنه بعد دوماه چه جایگاهی گرفتم؟

-من بهش زنگ میزنم، ازش پرسیدم و سکوت کرد و فقط گفت «فعلا همه چیز خوبه»

-همین؟!

-خیلی مونده که خیالش آسوده بشه

نفسی با غم کشیدم . به کارم ادامه دادم و گفتم:

-نینا دوماهه میخواد یه کلید بسازه بده به من، نمیسازه از قصد که من بیرون نرم، نینا من فقط زمانی بیرون میرم که امیرعلی بخواد!

-صبر کن، بذار آروم بشه کلید هم برات میسازه

-دو روز پیش سرم درد می کرد می خواستم یه استامینوفن بخرم نینا یه استامینوفن 325!!! اگر بدونی چیکار کرد، عین مجرما باهام رفتار کرد عین باز پرس هزار بار پرسید بار چندممه که میخورم، آخرین بار کی خوردم، چندتا خوردم... تا گریه ی منو درنیاورد خیالش راحت نشد و ولم نکرد «نینا دلسوزانه منو نگاه کرد و گفتم» از چک کردن ها خسته شدم «تلفن زنگ خورد و گفتم» بین میدونه امروز میای ولی باز هر یه ساعت زنگ میزنه فقط ببینه خونام یا نه تلفن رو برداشتم و صدای هستی اومد، با تعجب گفتم:

-هستی تویی؟!

هستی با گریه گفت:

هستی-مگه نگفتی باهات صحبت میکنم؟

-با بهرام دعوات شده؟

هستی-بهرام و امیرعلی تو بیمارستان دعواشون شده، امیرعلی دماغ بهرامو شکونده هردوشون الان بازداشتگاهند...

-خاک بر سرم برای چی؟!

هستی-سر من و تو دعواشون شد، چرا این خروس جنگی رو کنترل نمی کنی؟

-کدوم پاسگاه هستین؟

هستی-همینی که تو بولوار بیمارستانه

نینا-چیشده؟

-امیرعلی با پسر عمه ش دعواشون شده، سند خونه کجاست یعنی؟! امیرعلی حتما بازداشته دیگه..

نینا-بازداشت برای چی؟

-دماغ بهرامو شکونده

نینا-ییه-«زد به گونه ش و همینطور که دنبال من میومد گفت» خاک بر سم دماغ شکونده؟!

همینطور که کشوهای کمد رو باز میکردم و دنبال سند میگشتم گفتم:

-امیرعلی اشتباهی دکتر شد باید سرباز میدون جنگ یا گلا دیاتوری چیزی میشد با این روحیه ی خشنش

بالآخره سند رو پیدا کردم و لباس پوشیدم و با نینا رفتیم کلانتری، صدای بهرام می اومد همینطور هم صدای امیرعلی

امیرعلی-نه دماغتو نباید می شکوندم باید گردنتو می شکستم

بهرام-منم مشتمو اشتباهی حواله ی چونه ت کردم بایستی تو سرت میزدم تا بزمجه بازیات یادت بره

امیرعلی-چاییدی داداش

مأمور پلیس-ساکت میشین یا هر دوتا تونو بفرستم بازداشتگاه؟!

هستی-چرا هر دوتا قربان؟! این وحشی ارازل و اوباشو بندازین زندان که باعث به خطر انداخت امنیت

اجتماعیها میرعلی-اوهوء امنیت اجتماعی، تو خودت معضلی برا جامعه

نگاه امیرعلی به من افتاد که تو چارچوب در ایستاده بودم و درجا از رو صندلی بلند شد و یکه خورده و کمی عصبی

گفت:

امیرعلی-نگار!

-س..سلام-«قلبم هری ریخت، سر و صورتش کبود و سرخ بود» خاک بر سرم سر و صورتت چرا اینطوریه؟!

امیرعلی-کی گفت بیای اینجا؟ هستی-من

امیرعلی-شما بیجا کردی که بهش خبر دادی

بهرام-نه تو انگار آدم نشدی؛ به زن من...

امیرعلی-بشین بینم بابا، زن من، کدوم زن؟! مگه آدم از تو خیابون زن میگیره که تو گرفتی احمق؟...

بهرام-تو چی تو از کجا گرفتی؟ از نشئه خونه بیمارستان...

امیرعلی جست زد طرف بهرام و هممون جلوشو گرفتیم، امیرعلی عصبی داد زد:

امیرعلی-بهرام زبونتو میکشم بیرون... درمورد ناموس من کسی حرف بزنه

...

-امیرعلی، تو رو خدا بس کن مگه بچه اید گری میخونید چتونه شما دوتا؟ بیبینید چه بر سر هم آوردید؟!

امیرعلی آرنج منو گرفت از جمعیت دور کرد که نینا گفت:

نینا-بابا شماها فامیلید از یه خون و گوشت هستید، قباغت داره، دکتر این مملکتید، الان فرقی با دوتا پسر بچه ی 17 18 ساله ندارید!..

امیرعلی برگشت منو نگاه کرد و گفت: امیرعلی-چرا اومدی؟

-دارن میندازنت زندان چرا اومدم؟!

امیرعلی-زندان؟! مگه قتل کردم؟!

هستی-اونجا هم میری دل خوش نکن

امیرعلی-استغفرا... شیطونه میگه پتشو بریزم رو آب که خوب جائی هم هستیم...

هستی با ترس منو نگاه کرد که گفتیم:

-امیرعلی!

مأمور پلیس-بدون دعوا اگر شکایت دارید...

-شکایت چرا بابا پاشید روی همو ببوسید، شماها مثل برادر همید بهرام-چه برادری؟ همه چیز تموم شد امیرعلی-من شکایت دارم

بهرام-از اینکه دماغ منو شکوندی؟

امیرعلی-اونکه از خودم شاکی ام که چرا یکم پایین تر نزدم گردنتو بشکونم یا اینکه چرا نزدم دندوناتو بریزم تو دهن گشادت

بهرام-آره فکر خوبیه که من یه بلائی سر دهن گشاد تو بیارم!
 من وارفته به بهرام نگاه کردم،دهنم واموند قلبم از تپش داشت می ایستاد،انگار دنیا رو سرم خراب شد تنم یخ کرد نینا زیر بازومو گرفت که با زور آب دهنمو قورت دادم و گفتم:
 -گفتی؟!

بهرام-به خدا اول اون گفت،اگر به مادرم نمی گفت منم نمی گفتم

امیرعلی-از بس که خری،من میخوام زندگیتو نجات بدم
 هستی با گریه گفت:

هستی-چرا دست از سرمون برنمی داری؟مگه ما چه هیزم تری بهت فروختیم بذار زندگیمونو بکنیم
 امیرعلی-شما نه ولی تو آره

هستی-حالا چی؟حالا چی میخوای؟چیکار کنم؟

امیرعلی-از زندگی بهرام برو بیرون تو لیاقت نداری
 بهرام-لا اله الا لالهامیرعلی رو به نینا گفت:

امیرعلی-بین یه خر دوپا داره ذکر میگههستی با حرص جیغ زد:
 هستی-نگار!!

-امیرعلی چیکار به زندگی اینا داری؟

امیرعلی-تو دخالت نکن تو از چیزی خبر نداری

-از اینکه قبلا هستی تو زندگیت بوده و میخواستی...

امیرعلی درحالی که دستاشو با مشت های گره کرده و انگشت اشاره ی بازی که به تأکید فیگورشو گرفته بود کنار گوشش نگه داشت و نعره زد:

امیرعلی-تو زندگی من نبوده خدا رو شکر که دستش رو شد

هستی با حرص گفت:

هستی- فکر کردی نگار بهتر از منه؟! میدونی قبل تو... حس کردم قلبم ایستاد، بدنم کرخت شد، فقط دستمو به زانوی امیرعلی گرفتم که نیفتم، دنیا جلوی چشمم سیاه شد قبل اینکه هستی با دروغاش بدبختم کنه نینا داد زد:

نینا- هستی! (هستی نفس زنان سکوت کرد و امیرعلی گفت:

امیرعلی- یه موی گندیده ی نگار به صدتای تو می ارزه

بهرام از جا اول خونسرد بلند شد و بعد یه نفس کشید و اینور اونور رو نگاه کرد و لبهاشو روی هم فشرد بعد اومد جلو رو به امیرعلی گفت:

بهرام- جنگ راه انداختی که پل پشت سر هردومون خراب شد، رسوایون که کردی، زندگیمو که خراب کردی، زدی دماغمو شکوندی، پامون به کلانتری باز شد دیگه چه غلطی میخوای بکنی؟ هستی رو بذارم کنار حله؟

هستی- بهرام!!

بهرام دستشو به معنی صبر بالا گرفت و امیرعلی گفت:

امیرعلی- آره

بهرام آهسته ولی با لحن محکم گفت:

بهرام- ولش نمی کنم دوستش دارم

امیرعلی هم با لحن بهرام گفت:

امیرعلی- خاک بر سرت پسبهرام نگاهش به من افتاد و گفت:

بهرام- از نگار جدا شو صیغه رو فسخ کن تا هستی رو بذارم کنار

با ترس گفتم:

-آقا بهرام! چیکار من داری؟

بهرام- اینا هر دو عین همنده، تو دنبال زن منی که به پام می پیچی؟

امیرعلی زد زیر خنده و خندید، به من نگاه کرد و گفت:

امیرعلی- چقدر احمقه، «جدی گفت» من ترم خریدمو پاس کردم الاغ جون

مأمور پلیس-آقا درست صحبت کن

امیرعلی-خب الاغه دیگه، زن من، هع؛ چشمم دنبال اینه؟! «به هستی اشاره کرد» من آشغال پسند نیستم داداش بهرام برعکس تو که...

هستی با حرص اومد جلو و گفت:

هستی-آشغال توئی و هفت جد و آبادت، فکر کردی قدیسه گرفتی؟ میدونستی زنت قبل جنابعالی بچه سقط کرده؟

امیرعلی چشماشو رو هم گذاشت بی وقفه زدم زیر گریه و گفتم:- هستی چرا کم میاری منو میکوبی نامرّوت؟

نینا-نگار با محرم بوده

هستی-منم با هر کی بودم محرم بودم

بهرام برگشت هستی رو نگاه کرد و وارفته گفت:

بهرام-با کی بودی؟ «رنگ هستی پرید، بهرام یه نعره مثل امیرعلی زد و گفت» میگمت با کی بودی؟!

امیرعلی درحالی که دوباره با اون صورت عصبی و چشمای سرخش اعلام می کرد هر آن عین بمب میترکه به آهستگی گفت:

امیرعلی-بریم، برو

«به بیرون اشاره کرد؛ قلبم از ترس عین طبل های بلندی که ایام محرم می کوبیدند، می کوبید...دستام میلرزیدن، مأموره امیرعلی رو صدا زد و امیرعلی سوئیچو داد به نینا و گفت» برید تو ماشین تا پیام

-نینا...وای خاک بر سرم منو میکشه

نینا-تترس خواهر من نمیذارم

-ندیدیش؟! عین کوه آتشفشانه

صدای دادهای بهرام میومد وای از امیرعلی بدتر بودنینا-مگه نمی دونست که هستی...

-نه فکر می کرده امیرعلی مخالفه و دعوا مرافه میکنه چون هستی با پسرای زیادی دوست بوده و دختر آزادی بوده نه در حد روابط نامشروع...

نینا-پس حقشه که بهرام هر بلائی سرش بیاره

-فعلا که امیرعلی می خواد منو بکشه

نینا-آخه چرا همه چیزو به این دختره گفتی؟!

-خب هیچ کسو اون موقع نداشتیم که باهاش درد و دل کنم

تنم می لرزید نینا منو تو آغوشش گرفت و گفت:

نینا-تترس خواهر،امیرعلی کار اشتباهی نمیکنه

-اشتباه؟!اون تعصبيه تو نمیشناسیش روزی هزار بار گذشتمو جلو چشمم میاره حالا که فهمیده حامله هم بودم منو سقط

میکنه میدونم الهی بمیری هستی که نمیداری آب خوش از گلوم پائین بره

نینا آهسته گفت:

نینا-اومد،هیچی نگو بذار من باهاش حرف بزنم

به امیرعلی نگاه کردم وای داشت از حرص و عصبانیت منفجر میشد زیرچشمی به من نگاه کرد که کنار ماشین ایستاده

بودیم اومد طرفمون و نینا سوئیچو طرفش گرفت،دزدگیر رو زد و در جلووی ماشین رو باز کرد و با همون لحن آهسته

ولی خیلی عصبی در حالی که با سر به داخل ماشین اشاره میکرد گفت:

امیرعلی-بشینهمین که صداتو شنیدم بی اختیار بغضم ترکید و امیرعلی هم عین یه شیر نعره زد:

امیرعلی-واسه من گریه نکن

با گریه گفتم:

-چرا به پاشون میپیچی که منو عذاب بدی؟

امیرعلی با لرزه و حرص گفت:

امیرعلی-تو رو نمیشناسم،تو هرزه ای...

نینا-امیرعلی!امیرعلی تند نرو

امیرعلی با یه لحن گلایه آلود و لرزون با تن صدای خفه گفت:

امیرعلی-نینا حامله بوده،اگر یه خطا بوده پس اون توله چرا به وجود اومده؟

نینا-یه لخته ی خون که بچه نیست

امیرعلی عصبی تر با همون صدای خفه گفت:

امیرعلی-خون یا جنین هر دو یکی هستن یه موجود تو شکم نگار بوده

هق هق کنان نگاهش کردم و چشمش بهم افتاد انگار دوییده بود که نفس نفس میزد به آرومی گفت:

امیرعلی-هر لحظه ای که تو و هستی رو با هم دیدم لحظه ی بعدش خبری مرگبار شنیدم که جونمو به چشم دیدم که از قلبم دراومدنینا-امیرعلی،نگار یه اشتباه کرد و اشتباهش نتیجه ی بدتر داد ولی الآن متعلق به توءه،توی این دوماه خطائی ازش دیدی؟نگار اونی نیست که به تو میگن اونیه که تو توی دوماه باهاش زیر یه سقف بودی در کنارش قرار گرفتی...

امیرعلی مأیوس وارانه گفت:

امیرعلی-چرا بهم نگفته بودی نینا؟

نینا دخترشو به خودش چسبوند و به من نگاه کرد که فوری گفتم:

-نینا نمی دونست،تازه بهش گفتم

امیرعلی نگاه ناخوشایندی بهم انداخت و گفت:

امیرعلی-چی از خودت ساختی نگار؟!من از پاکیت عاشقت شده بودم»با یه بغض مردونه ای و حرصی درآمیخته گفت»چطوری این همه ننگو یه جا ازت ببینم؟تو تمام ننگای دنیا رو داری لامصب..اعتیاد..معشوقه ی یه عوضی،بارداری..تو چیکار دیگه نکردی؟

سرمو به زیر انداختم و به شدت گریه هام افزودم...انگار فضای مابینمون سنگین شده بود،هیچکس بین ما چهار نفر حرفی نمی زد حتی آنیسا هم دیگه حرفای کودکانشو کنار گذاشته بود و مثل ما سه تا سکوت کرده بود،وقتی به امیرعلی نگاه می کردم ته دلم خالی میشد،سینه ام از دردی که درش بود می سوخت و اشک داغ از چشمام روانه می کرد،امیرعلی آهسته خیلی آهسته گفت:

امیرعلی-بسته

نفسم از گریه بالا اومد و انگار دور دوباره گرفت،پشت ترافیک بودیم ماشین ایستاده بود و امیرعلی هم به روبرو زل زده زیر لب بار دیگه گفت:

امیرعلی-بسته نگار

با هق هق گفتم:

-داری فکر میکنی که برسیم خونه زندانمو تنگ تر کنی؟ عذابمو بیشتر کنی؟ بیشتر بدبختم کنی؟ اگر دست محبت رو سرم داری سرد بشی تا داغون بشم و انتقام قلبتو ازم بگیری؟ وقتی ساکتی و به یه نقطه خیری میشی و چشمت سرخ میشن یعنی دنیا به آخر رسیده تموم قوا تو برای خالی کردن خشمتم روی سرم استفاده میکنی.. برای سیاه روزیم اشک نریزم؟! از چی برای نرم کردن دلت استفاده کنم تمام ارزشامو بی معرفتی و نامروتی یه نامرد ازم گرفته، تمام غرورمو خودخواهی و بی فکری خونوادم از بین برده، عزت نفسمو کودنی و حماقتم به آتیش کشید حالا یه جسم زخم خورده م که فقط به خدا به تو پناه آورده و تو داری پناهمو ازم می گیری امیر، دارم از ترس می میرم کاش جای بابام من می مردم دیگه تحمل ندارم خدایا همه ی راه هام بُن بسته نجاتم بده

نینا دستشو روی شونه م گذاشت و با بغض گفت: نینا-نگار!

امیرعلی نفس عمیقی کشید و ترمزدستی رو خوابوند و به راه ادامه داد بدون کوچکترین حرفی برای آروم کردنم

آنيسا با بغض وقتی داشتيم از ماشين پياده می شدیم به امیرعلی گفت:

آنيسا-عمو امیرعلی؟

امیرعلی آنيسا رو به بغل گرفت و گفت:

امیرعلی-جانم عمو؟

آنيسا-می خوای خالمو دعوا کنی؟

من و نینا رفتیم داخل خونه ولی هر دو پشت در ایستادیم تا جوابشو بشنویم

امیرعلی-چرا میپرسی عموئی؟

آنيسا-آخه خاله م خیلی ترسیده و گریه میکنه حتما میخوای دعواش کنی دیگه»امیرعلی چیزی نگفت»

آنيسا-خاله م گناه داره عمو همیشه گریه میکنه و کم می خنده، همه دعواش می کنند و اون گریه میکنه، اگر تو هم می خوای دعواش کنی و بزنی بذار خاله م با من و مامانم بیاد خونمون، من تو اتاقم به خاله جا میدم میذارم رو تختم بخوابه و کسی دعواش نکنه

امیرعلی به آرومی گفت:امیرعلی-دعواش نمی کنم فقط خیلی از دستش ناراحتم

آنيسا-چرا عمو امیرعلی جونم؟ شیطونی کرده؟

امیرعلی-قلبمو شکونده

به امیرعلی از لای در نگاه کردم، یه لحظه دلم براش آتیش گرفت؛ آنیسا سینه ی امیرعلی رو بوسید و گفت:

آنیسا-خوب شدی؟

امیرعلی لبخندی زد و بوسیدش و گفت:

امیرعلی-آره دختر خوشکلم

آنیسا-وقتی بابام خسته ست یا گاهی قلبش شکسته ست میگه من بوشش کنم خوب میشه، شاید اگر تو هم یه دختر داشته باشی دیگه قلبت نشکنه یا اگه شکست اون بوس کنه تا قلبت خوب بشه عموجون
نینا آنیسا رو صدا زد و آنیسا از بغل امیرعلی پرید پائین، رفتم داخل خونه و کف آشپزخونه نشستم، بی توان شده بودم از اون همه مصیبت، نینا اومد و با ترس گفت:

نینا-نگار!! چیه عزیزم؟

-هیچی فقط حس ضعف کردم

نینا-امیرعلی؟..نگار حالت خوبه؟! امیرعلی بیا

امیرعلی نگران اومد در آشپزخونه و گفت: امیرعلی-چیشده؟!

نینا-امیرعلی یهو رنگش عین گچ شده «نینا دست رو صورت و گونه م گذاشت و گفت» تنت داغ کرده؟

امیرعلی اومد نبضمو گرفت معاینه م کرد..فقط ازینکه نگرانم شده بود قلبم انرژی می گرفت، دوست داشتم بغلش کنم وقتی اینطوری دلواپسم شد ببوسمش و بگم الان خوب میشم تو رو کم داشتم از ترس جدائی یهو حالم خراب شد...

امیرعلی-نینا یه سُرْم خوراکی درست کن یه کم نمک و یه کم قند...سرت گیج میره نگار؟

آرنج امیرعلی ور گرفتم، با زور حرف زدم:

-میخوام بالا بیارم

امیرعلی شالمو از سرم برداشت..دور کمرمو گرفت..کمک کرد بلند شم..یهو حالم زیر و رو شد..حس کردم جونم از تنم از سمت پاهام بیرون رفت و خون دیگه تو مغزم جریان نداره،ضعفم اونقدر شدید شد که به دستشوئی نرسیده از حال رفتم...

نمی دونم چقدر گذشته بود که چشمای بسته م رو با سردرد باز کردم، اتاق تاریک بود، یهو یه خوفی به دلم افتاد، با ترس و لرز درحالی که نیم خیز می شدم صدا زدم:

-امیرعلی..واای امیرعلی...

امیرعلی-نگار..بیدار شدی نگار؟«دستمو گرفت نفسم اومد بالا و گفت»هیس اینجا بیمارستانه

-چرا اینقد تاریکه؟امیرعلی-شبه،هم اتاقی داری،خوابیده

-چرا اومدیم بیمارستان؟!ینا کجاست؟

امیرعلی خواست دستشو از دستم بکشه بیرون ولی نذاشتم و محکتر با ترس بیشتر دستشو گرفتم،از لرزه ی دستم فهمید که میترسم،نمیدونم ترسم از چی بود ولی قلبم انگار داشت از سینه م درمیومد

امیرعلی-نگار خوبی؟!!

-امیرعلی میخوام برم خونه،بریم خونمون

امیرعلی با صدائی گرفته گفت:

امیرعلی-فردا مرخص میشی

-من از بیمارستان متنفرم،همین الان مرخصم کن

امیرعلی-پزشک من نیستم بی تابی نکن بخواب،صبح ترخیص میشی

-قلبم داره میگیره حالم خوب نیست

امیرعلی نبضمو گرفت و گفت:

امیرعلی-چندلحظه صبر کن برم ایستگاه پرستاری...

هول زده گفتم:

-نه نه امیرعلی نه،نمیخواه بری خوبم

امیرعلی با تعجب گفت:امیرعلی-نگار!!!ایستگاه پرستاری همین بغله

دستاشو که ول نکردم سر جاش نشست،با بغض صدایش کردم:

-امیرعلی..

امیرعلی-هیس،هم اتاقیت خوابه،مریضه گناه داره

با همون حالت گفتم:

-امیرعلی ببخشید...تو رو خدا..؟

جوابمو که نداد گفتم:

-ازت می ترسم اونقدر که نمی تونستم از گذشته ی خراب شده م بهت حرفی بزنم،نمی خوام..تو رو هم از دست بدم»چنتا اشک از چشمام روونه شدن»..من یه خطای بزرگ کردم و هزار اشاعه ی منفی داشت،گذشتمو بذار کنار الانمو بین الان که تمام زندگیم هستی،همه ی خونواده ای که ترکم کرده همه ی فامیل و همه ی دوست وآنم تمام زندگیم خلاصه میشه در تو امیرعلی..من وابسته م بهت چشما تو به گذشته ی تلخم ببند،می دونم تعصبت نمیداره می شناسمت ولی امیرعلی به خدا گناه نکردم..
امیرعلی با حرص و لرزه و صدای خفه گفت:

امیرعلی-گناه کردی،خودتو بی تقصیر جلوه ندهبا گریه از جا بلند شدم برای از دست ندادنش اونقدر هول کرده بودم که خودم در شگفت مونده بودم که طی دوماه زندگی با امیرعلی چی به سرم اومده!!چشمای نمناکمو بستم و از ته دل دستشو بوسیدم و گفتم:

-امیر اگه رهام کنی داغون تر از هر لحظه ای میشم،من دارم با تمام وجود به پاکی باهات زندگی می کنم..امیرعلی من نگارم همون نگار کوچولو که جلوی چشمای خودتون بزرگ شده...

امیرعلی با همون حال قبلیش گفت:

امیرعلی-نه نگار تو نگار کوچولوی من نیستی،هر لحظه دلم آویزونه که خبر جدیدی درموردت نشنوم دارم دیوونه میشم نمی تونم یا گذشته ت کنار بیام،تو رو متعلق به خودم می دونستم و تو جلوتر هوای عشق بازی به سرت زد و هرز رفتی

با غصه و دلگیری گفتم:

-امیر..

امیرعلی-من نمی فهمم محرم بودن تو،اگر عشق بود چرا تو خفا؟!چرا با نامردی و خطا؟!چرا اینطوری؟!اگر عشقت مشتی به باید به عرش برسونت نه به فرش...

توی تاریکی اتاق و نور کمی که از بالای شیشه ی نورگیر در از راهراوی بیمارستان وارد اتاق میشد توی چشمامو نگاه کرد،انگار چشمام به تاریکی اتاق عادت کرده بودن که به خوبی می دیدمش،امیرعلی-چرا رو هر دختری دست میذارم قلبمو از جا میکنه؟این جزای چه کار و گناهی خدا..؟لعنت به من که می بینم داری عذابم میدی و نمی تونم رهاات کنم»با

انگشت اشاره به شقیقه ش زد و ادامه داد «مغزم ایراد نداره چون می‌گه ولت کنم . بذارم برم» با مشت زد به سینه ش و از لای دندوناش با صدای خفه ای گفت «این بی معرفت همراه نیست و ساز مخالف می‌زنه، لعنت به تو نگار که لیاقت این احساس قلب نفهمو نداری

با زور یکم نفسم بالا اومد.. توی بغلم گرفتمش.. بوسیدمش و بوسیدمش...

-امیرعلی، چرا فرصتی که بهم دادی رو داری ازم می‌گیری؟ من که توی این فرصت خطا نکردم
-امیرعلی - کردی نگار کردی.. ازم پنهون کردی..

-ازت می‌ترسیدم به خدا علی

قلبم هری ریخت نگاهم اونقدر عوض شد که امیرعلی نگران نگاهم کرد و نمی‌دونم چرا بی وقفه دست روی شکمم گذاشت و گفت:

امیرعلی - چیزی شد؟!

من فقط علیرضا رو "علی" صدا می‌کردم ولی امیرعلی رو "امیر" حالا چرا بهش گفت علی؟! علیرضا یه روزی عشقم بود ولی الان سایه ی شومش روی زندگیمه.. تو قلبم ازش حس ناخوشایندی دارم.. امیرعلی دست روی کنار گردنم زیر گوشم گذاشت و دمای بدنمو چک کرد و گفت:

امیرعلی - نگار!؟

آروم نگاهش کردم خدایا امروز که حس کردم ممکنه ازش جدا بشم فهمیدم چقدر بهش وابسته‌م، تعلق خاطر دارم، نه از این تعلق گذشته دوستش دارم از یه جنس متفاوتی از جنسی که قلبم از این حس می‌لرزه
امیرعلی - دراز بکش چیزی تا صبح نمونده

-نینا رفت خونه ش؟

امیرعلی - آره تا هشت نه هم اینجا بود ولی سیروس اومد دنبالش...

امیرعلی سرش حسابی توی کتاباش بود ولی می‌دونستم که فقط به متن کتاب نگاه می‌کنه و فکرش از جر و بحثی که دیشب خونه ی پدر و مادرش سر زندگیمون کرده مشغوله، هنوز جای سیلی مادرش روی صورتش خودنمایی می‌کرد. تلفن رو از پریز کشیده بود و موبایلش خاموش کرده بود، یه کلمه هم حرف نمی‌زد.. دوباره به یه نقطه خیره شده بود و گوشاش سرخ شده بودن. براش یه لیوان شربت درست کردم و گذاشتم رو میز یه نگاه به لیوان کرد و یه نگاه به من کرد.. از دیروز صبح باهام حرف نزده بود! روی مبل نشستیم، کار زیادی نکرده بودم ولی خیلی خسته بودم انگار کوه کنده بودم! امیرعلی برگشت نگاهم کرد و گفت:

امیرعلی - چرا صدای تلویزیونو باز نمی‌کنی؟

- آخه داری درس می‌خوانی، همینطوری نگاه می‌کنم برای تلویزیون نگاه کردن نیومدم، بهوئی خیلی خسته شدم اومدم
یه کم بشینم نفسی تازه کنم بعد برم.

-فردا برات یه سری ویتامین می‌گیرم.

لبخندی زدم و گفتم:

دستت درد نکنه...امیرعلی؟...«لبهامو روی هم فشردم و بعد گفتم»مادرت خیلی عصبانی بود؟

امیرعلی کمی اخم کرد و آهسته گفت:

- مهم نیست، بهش فکر نکن

-از اینکه فهمید با من ازدواج کردی یا از اینکه...

- نگار! این زندگی ای هس که من خواستم مادرم هم دیر یا زود قبول می کنه

نفس عمیقی کشیدم و گفتم:

- پس حداقل از بابات بگو، بابات چی گفت؟

- بابام حرفی نزد

- حرفی نزد یعنی بد یا خوب؟

با کمی حرص و تأکید گفت:

- میشه نظر کسی رو درمورد زندگیمون نخواستی؟

با دلهره گفتم:

- مادرت حتما به مادرم خبر میده

با اعتماد به نفس و اقتدار گفت:

- کسی خونمونو بلد نیست نترس

-اگر بیان بیمارستان؟!

امیرعلی شاکی شد و گفت:

- میشه نگران نباشی؟ انگار میخوای با نگرانی یه بلایی سر خودت بیاری

روشو دوباره برگردوند طرف میز و کتاباش، وقتی کنارم بود چه حس آرامشی داشتم، حس امنیت، همون امنیتی که دنبالش می گشتم و بدتر گمش کرده بودم، دست روی شکمم گذاشتم یه جوری بود انگار صبحونه ای که خورده بودم

روی معده م مونده بود، گاهی انگار قلبم زیر دلم می زد و می ترسیدم، وقتی هم که به امیرعلی می گفتم جوا می داد «نبضه، همه جای بدن نبض داره» پیش خودم می گفتم ولی چرا این نبض تازگی ها به کار افتاده؟!

از جا بلند شدم ولی سرم گیج رفت و نزدیک بود بخورم زمین که... از صدای حرکت میز امیرعلی برگشت تا دید جای روی مبل روی زمین ولو شدم رنگش پرید و با هول و ولا اومد طرفم و گفت:

- نگارا! خوردی زمین؟!

- نه سرم گیج میره

- نترس قندت افتاده، همینجا دراز بکش.. الان یه چیز شیرین میدم بخوری «انگار خودش بود که ترسیده بود نه من! نگاهی به اطراف انداخت و یکم خم شد و شربت خودشو از روی میز برداشت و آورد جلوی دهنم و گفت» بیا بخور

با نگرانی و ترس گفتم:

- من چرا اینطوری شدم؟!

- طوری نشده که، یه کم ضعیف شدی، نباید نگرانی و استرس داشته باشی

- مگه میشه امیر!!؟ قلبم آویزونه

امیرعلی با لحن جدی و شاکی ای گفت:

- برای چی؟! دیگه برای چی؟!

- دیشب رفتی خونه ی مادرت اینا با صورت سیلی خورده اومدی یه کلمه هم حرف نمیزنی، چرا نمیگی چیشده؟ امیرعلی وقتی اینطوری داغونی دنیا داره روی سرم خراب میشه، من وقتی آرومم که آرامشو تو چشمای تو ببینم این یعنی همه چیز امنه

- تا من هستم همه چیز برای تو امنه

اومد از جا بلند بشه که بازوشو گرفتم و گفتم:

- تو رو خدا با سکوت سعی نکن همه چیزو به فراموشی بسپاری، باید با هم حرف بزنیم، دو تا کله بهتر از یه کله کار می کنه

امیرعلی شاکی تر گفت:

- آره ولی نه کله ی تو، که فکرات کارتونی، زندگی رو کارتون سیندرلا دیدی، فقط اینبار جای اینکه شاهزاده دنبال سیندرلا باشه سیندرلا دنبال شاهزاده ی قلابیش رفت و داستان جای خوشی به درد و رنج تبدیل شد با غصه گفتم:

- پس منو تو سرت زدن، گفتن «تو رو چه به یه دختر معتاد و عملی به اینکه آق و نفرین مادرش دنبالشه به اینکه».. امیرعلی تا دید صدام می لرزه و به بغض افتادم گفت:

- با تو میشه حرف زد؟! تو فقط گریه بلدی

- ای کاش میشد زمانو به عقب برگردوند

امیرعلی با اخم ولی اخمی که از ناراحتی بود نه از عصبانیت نگاهم کرد و گفت:

- حالا اینقدر گریه نکن برات رر داره، نگاه حالتو میخوای دوباره به بیمارستان کشیده بشه؟ نگار من به اندازه یکافی نگرانی و موضوع برای مشغله ی ذهنیم دارم حداقل بذار خیالم درمورد حال و اوضاع تو راحت باشه

امیرعلی طی چهارماه زندگیمون هرگز نگفته بود یعنی علنا بهم نگفته بود که دوستم داره یا هزار حرف عاشقانه ای که یه مرد به زنش میگه ولی وقتی مابین حرفاش می فهمیدم که براش مهمم قلبم از نو انرژی می گرفت؛ هر زنی تو زندگیش میتونه اعلام نارضایتی از رفتار شوهرش بکنه یا انتقاد از بی محبتی بکنه ولی به قول امیرعلی من تموم ننگای دنیا رو تو گذشته م دارم پس باید سکوت می کردم...

حالم که بهتر شد دوباره به آشپزخونه برگشتم.. ولی بعد چند دقیقه مجددا خسته می شدم و به اتاق می رتم دراز می کشیدم، یه بار که تازه از روی تخت بلند شده بودم چشمم به آینه ی میز توالت افتاد، رفتم جلو به خودم موشکافانه نگاه کردم!!!! اگر اونقدر ضعیف شدم که همش خسته ام و حس ضعف دارم چرا پس چاق شدم؟! به پهلوی ایستادم از پهلوی به خودم نگاه کردم من دارم چاق میشم از بس که امیرعلی به زور میگه غذا بخورم، پس چرا حالم اینطوریه؟! از اتاق اومدم بیرون دیدم امیرعلی داره با گوشیش ور میره منو که دید یکه خورده نگاهم کرد یهو از جا بلند شد و گفت:

- نگار حالت خوبه؟

- امیرعلی؟! «به پهلوی ایستادم و گفتم» من دارم چاق میشم

امیرعلی لبخندی از ته دل زد و گفت:

- اشکلا نداره

- چرا خیلی بده، دارم چاق میشم شکم آوردم نگاه!

امیرعلی به شکم با یه مهربونی خاصی نگاه کرد و گفت:

- خب هم مردا هم زن ها بعد ازدواج هیکلشون تغییر میکنه

- پس چرا تو لاغر شدی؟!

- چون من خیلی فعالیت دارم، هم درس هم کار هم زندگی...

- پس چرا حالم نا میزونه؟!

- تو نگران نباش غصه نخور گریه نکن غذا خوب بخور قول میدم حالت روز به روز بهتر میشه تو از لحاظ جسمی بدنت کاملاً سلامه

دوباره به موبایلش نگاه کرد که گفتیم:

- اتفاقی افتاده؟!

- این پسر دوباره زده به سرش

- بهرام؟!

- رفته سراغ هستی

- امیرعلی و لشون کن

- نمی تونم بهرام از برادرم هم برام عزیزتره

- اون با هستی خوشه، چیکارش داری؟

امیرعلی بی توجه به من رفت به اتاق، پشت سرش رفتم در اتاق دیدم داره دنبال لباساش می گرده و میگه:

-اون صلاح خودشو نمیفهمه، اون دختره زیر پاش نشسته من میشناسمش.

دوباره به موبایلش نگاه کرد که گفتیم:

- اتفاقی افتاده؟!

- این پسر دوباره زده به سرش

- بهرام؟!

-رفته سراغ هستی

-امیرعلی ولشون کن

-نمی تونم بهرام از برادرم هم برام عزیزتره

-اون با هستی خوشه، چیکارش داری؟

امیرعلی بی توجه به من رفت به اتاق، پشت سرش رفتم در اتاق دیدم داره دنبال لباساش می گرده و میگه:

-اون صلاح خودشو نمیفهمه، اون دختره زیر پاش نشسته من میشناسمش

قلبم فرو ریخت، هستی رو می شناسه؟! این فرو ریختن قلبم از ترس بود از اینکه کسی صاحب امیرعلی من نباشه
بود، حال و وضعیت تپش قلبم بهم ریخت، چرا هستی رو انتخاب کرده بود؟ هستی دوست من بود مگه نمیکه عاشقم بوده
پس هستی این میون چیکاره بوده؟ با صدای لرزون گفتم:

-امیرعلی؟! «درجا سرشو برگردوند طرفم، لحن صدامو می شناخت وقتی با لرزه صداش می زدم می فهمید که حالم به
خاطرش بهم ریخته نگران تو چشمم دوخت که گفتم» با هستی دوست بودی؟! «رنگ نگاه امیرعلی عوض شد
قیافه ش جدی و آتشین شد که گفتم» مگه نگفتی عاشقم بودی پس چرا سراغ اون رفته بودی؟! «خدایا چرا اینقدر
ضعیف شدم! نگار محکم حرف بزن.. نلرز.. غرور تو نشکون.. باز خواست کن مثل خود امیرعلی خودتو حفظ کن»

-اون یه اشتباه بود و بس

-عاشقش بودی؟

قلبم می کوبید علتشو نمی دونستم ولی قلبم انگار توی سینه م مثل گنجشک کوچیکی شده بود که خودشو به قفس می
کوبید تا رها بشه

-چرا حرف گذشته رو.. یه اشتباهو یه حماقتو پیش میکشی؟ اشتباه بود حماقت بود مثل تو! اگر برای تو رو باید نادیده
بگیریم، پس برای منم نادیده بگیر، چرا تو سرم میزنی؟ تو هم مثل من یه عشق قلابی داشتی نگار! گذشته چه ربطی به
الآن داره؟ چرا برات مهمه؟!!

-امیرعلی عاشقش بودی، اول عاشق اون بودی حالا هم از اینکه می بینی بهرام عاشقشه جری میشی

امیرعلی داغ کرد، صورتش عین لبو سرخ و قرمز شد، عصبی با صدای آروم غرید:

-اینطور نیست

می خواستم خودمو حفظ کنم ولی قلبم داشت از جا کنده می شد، از بغض گلوم داشت منفجر می شد، با صدای لرزون و گرفته و خش دار گفتم:

-هنوزم عاشقشی؟

امیرعلی داد زد:

-نه معلومه نه هستی برای من مرده مگه...

-چرا ولش نمیی کنی؟ چرا نمیداری...

امیرعلی با حرص گفت:

-هرزه ست.. با بهراه با همخون من «زد رو سینه ش و گفت» برادر من عشق کورش کرده مثل اون روزای من...

چنان آهی با گریه کشیدم که رنگ امیرعلی پرید و یه قدم اومد نزدیکم که دستمو به "صبر یا نیا" نگه داشتم و درجاش ایستاد... چرا من و امیرعلی هر دو خودخواهیم حتی گذشته های همدیگه رو برای خودمون میخوایم...

صدای زنگ اومد... زنگ های ممتد و پیوسته.. صدای کوبیده شدن در.. صدای داد یکی که می گفت:

؟-امیرعلی؟ امیرعلی رسالتی؟ در رو باز کن لعنتی...

با ترس امیرعلی رو نگاه کردم قلبم هری ریخت صدای هرمانه! داد دوم اومد:

؟-نارفیق، نامرد در رو باز کن

تنم لرزید صدای بهزاده اونم اومده دعوا؟! امیرعلی جلوی روم چمباتمه زد و گفت:

-نگار؟ تترس نگار.. نگار؟

ترسیدن برای یه لحظه م بود، دست و پام لرزش گرفته بود، تنم یخ کردپشتم می لرزید، توی دلمو انگار خالی کردن.. هول زده گفتم:

-اومدن دعوا، اومدن بزننت «با چشمانی که حالا غرق در اشک بودن گفتم» اومدن منو ببرن

امیرعلی-نگار کسی تو رو از من جدا نمیکنه

نگار رسوا شدی، امیرعلی فهمید ترست از دعوا یا کتک خوردن نیست، از فحش و تهمت شنیدن خوف نداری، این لرزه ی تنت بخاطر ترست از جدائیہ.. تو چشماش مستأصل و بیچاره نگاه می کردم.. اشکم فرو ریخت روی گونه هام و با گریه گفتم:

-درو باز نکن امیرعلی.. باز نکن...

صدای همسایمون اومد:

همسایہ - آقا امیرعلی؟... امیرعلی خان؟

امیرعلی - تو از اتاق بیرون نیا، هول نکن، نمیذارم ببرنت.. زن منی «زد به سینه ش و گفت» زن من.. ناموسمی.. مال منی..

قلبم چون گرفت کف دستشو که کنار گونه م بود بوسیدمو گفتم:

-من میمیرم امیرعلی می دونی.. زیر بازومو گرفت و اروم و مطمئن گفت:

امیرعلی - هیچ کاری نمی تونند بکنند

سرو صدای هرمان و بهزاد هنوز میومد که امیرعلی رو صدا می زدن و به در می کوبیدن و زنگ خونه رو می زدند

امیرعلی منو به طرف تخت برد و نشوند و بعد از جا بلند شد و رفت به طرف در.. حس کردم ما یه خونواده ایم یه تیم یه گروه که در برابر هر کسی می تونیم عشقمونو حفظ کنیم ولی خدا میدونه چه حالی داشتیم حس می کردم هر آن داره تنم لمس تر میشه، قلبم از نبض های محکم گویا می خواست بترکه، از شدت پماژ خون ولی گویا هر چه بیشتر می کوبید کمتر خون به مغزم می رسید و تنم مثل یه جسد داشت یخ می کرد

صدای داد و بیداد بیشتر شد.. همسایمون که یه مرد سیو هفت هشت ساله بود مدام می گفت:

همسایہ - آقا!!.. نکن.. آقا! زشته نکن.. ول کن یقه شو...

هرمان عصبی داد زد:

هرمان - خواهر من؟ رڈل پست برداشتی آوردی خونه ت خواهر منو؟

بهزاد - خونت حلاله نامرد

مامان - امیرعلی، نگار مثل خواهرت بود، ما به تو اعتماد داشتیم

امیرعلی - حاج خانوم کی گفته نگار خواهر منه؟

هرمان با حرص زیادی گفت:

هرمان-آخه من چی بهت بگم نامروت چشم ناپاک فهمیدی زیرآبی رفته از فرصت سوءاستفاده کردی...

امیرعلی داد زد:

امیرعلی-درمورد زن من درست حرف بزن، ما اینجا آبرو داریم، صداتو بیار پائین

هرمان نعره زد:

هرمان-تو غلط کردی که...

بهزاد-نگار...؟نگار لعنتی..؟

از ترس تنم یخ کرد با ترس و هراس تلفن به پریش زدم و شماره ی نینا رو گرفتم با اولین بوق برداشت که با گریه گفتیم:

-نینا تو رو خدا بیا، تو رو خدا بیا امیرعلی رو تنها گیر آوردن...نینا...

نینا-اومدم تو راهم فدات شم تو نترس برات ضرر داره اومدم دورت بگردم

-نینا بدو نینا امیرعلی...

تفن یهو شوت شد با ترس جیغ زدم..هرمان موهامو گرفت و از رو تخت کشیدتم پائین که با زانو خوردم زمین از درد جیغ کشیدم..با حرص گفت:

هرمان-شدی آدامس؟به هرکی که سر راحت برسه می چسبی؟کثافت؟راه یاد گرفتی؟اینطوری بزرگت کردیم خیره سر؟!

امیرعلی خودشو از دست بهزاد خلاص کرد و اومد اول مچ هرمانو که به موهام بود پیچوند و بعد پرید یقه ی هرمانو گرفت و پسبوند به در و با حرص گفت:

امیرعلی-زنمه،میخوای چه غلطی بکنی؟دست بهش بزنی هرمان چشممو به رفاقت می بندم...

بهزاد تو این حین اومد سراغم و دو سه تا پشت سر هم کوبون تو گوشم و دنباله وار هر چی که به یه زن بدکاره لقب میدن بهم گفت،مaman هم همینطوری تو چهارچوب در گریه می کرد و با گریه منو نفرین می کرد..امیرعلی بین دو تا برادر اگیر افتاده بود هرمانو بگیره یا بهزادو..منم فقط زانومو توی بغلم گرفته بودم سرمو در بر گرفته بودم که بهزاد منو می زد...

امیرعلی داد زد:

امیرعلی-زنش نامرد، زنش نابردار... «هرمانو ول کرد اومد طرف بهزاد دست بهزادو کشید و گفت» چرا می زنیش این طفل معصوم چه هیزم تری بهتون فروخته ولش کن...

یهو چنان دردی تو ناحیه ی شکم و زیر دلم پیچید که انگار جونم توی دهنم اومد اونقدر دردم زیاد بود که نفسم برای یه لحظه رفت.. انگار از زیر دلم به تموم جونم مواد مذاب اشاعه پیدا کرد، کمرم چنان تیر کشید که حس کردم دارم جون میدم.. امیرعلی یه آن که چشمش بهم افتاد هول شده گفت:

امیرعلی-یا امام رضا(ع)

به لباسم نگاه کردم پیرهن گلبهی بلندم خونی بود!!

خون برا چیه؟! بهزاد تو سر و صورتم زد چرا لباسم خونیه؟!

هرمان و بهزاد با وحشت نگاهم می کردن و امیرعلی فوراً جلوم زانو زد و مامن هول شده گفت:

مامان-خاک بر سرم..خاک بر سرم بهزاد کجاشو زدی؟ نگار..؟ نگار مامان..؟

همین که اون پیرهن خونی شده م رو دیدم انگار برای چندثانیه درک شدت درد برامبه صفر رسید و تموم ذهنم شد خون رو لباسم، سرم شد پر ابهام پر شک و شبیه و حدس و گمان پر از علامت های سوال که حتی خود مغزم قادر به پاسخ نبود فقط منتظر بودم تا امیرعلی بگه چیه..چیکار کنم..باید چه عکس العملی نشون بدم؛ این خون از کجا اومده خدای من؟!

با ترس و چهره ای سوالی به امیرعلی نگاه کردم، امیرعلی آرام گفت:

امیرعلی-لعنتی میگم زنش، نگار حامله ست

یکه خورده و پریشون و رنجون به امیرعلی نگاه کردم، یهو تموم حرفاش و کاراش جلوی چشمم اومدن و دوهزاریم تازه افتاد که چرا هی می گفت مراقب خودت باش و ... (آقایون خانوما صلوات بلند بفرستین سلول های خاکستری بچه بالآخره یکم پردازش کردن!!)

ته دلم خالی شد حامله بودم! توی این درد و حال و روز باید بفهمم!! از درد لباسمو از کنار رون پام توی چنگم گرفتم، دندونامو رو هم فشار دادم و از درد جیغ کشیدم..

امیرعلی-جان؟ الان می رسونمت بیمارستان

-من حامله ام؟!

مامان و هرمان و بهزاد يک‌ه خورده تر از من بهم چشم دوخته بودند و پلک نمی زدند، امیرعلی سر بلند کرد به بهزاد که بالا سرم بود با حرص و عصبانیت گفت:

امیرعلی-چرا واستادی نگاش می کنی؟! کمک کن ببرمش بیمارستان

از درد زدم زیر گریه..درد یه طرف،اون خون که می گفت بچه ای که تازه فهمیدم وجود داشته ممکنه دیگه نباشه یه طرف،ترس دیدن اون خون هم از همه بدتر...

امیرعلی-الهی فدات شم الآن می رسم بیمارستان،دردت زیاده؟!

صدای نینا از تو چهارچوب در اومد که می گفت:

نینا-خاک بر سرم..خاک بر سرم کنند،بچشو انداختید نه؟خدا لعنتتون کنه که این دختری زیادی می بینید،خدا نبخشنتون که هنوز دست از سرش برنداشتید،خواهر بمیره برات..یا علی یا علی..امیر این چه وضعشه؟

مامان با گریه گفت:

مامان-امیرعلی زودباش بچه از درد مرد

امیرعلی-نینا مانتوشو بیار

سیروس که تازه اومده بود دم اتاق رو به هرمان گفت:

سیروس-همینو می خواستید؟آقای باغیرت الآن وجدانت آروم شد بچشو کشتید؟!

هرمان مستأصل ولی با حرص سیروس رو نگاه کرد و با عصبانیت و ناراحتی و پشیمونی به من که از درد و ترس گریه می کردم،امیرعلی مانتومو انداخت رو شونه م و گفت:

امیرعلی-نترس عزیزم..الآن می رسم،انشاءالله هیچی نیست که اگر باشه من برادراتو می کشم...

ز زیر لب می غرید و بلندتر به من تسلی می داد

سیروس-میرم مانشینو روشن کنم بیارم دم در خونه

امیرعلی دور کمرمو گرفت تا آروم بلند بشم،چقدر ضعف داشتم و بی جون بودم،نینا هم اومد طرف دیگه ی کمرمو گرفت؛هرمان تا اومد بهم دست بزنه با حرص جیغ زدم:

به من دست نزن...تو از خون و گوشت منی؟تو از هر نامحرمی نامحرم تری،شما دو تا برادر دشمن جون منید...

زیر دلم دوباره یه تیر بدجور کشید اونقدر که از درد زانو هام خم شد، امیرعلی و نینا که منو در بر گفته بودند با هول صدام کردند:

نینا-ای وای نگار!!

امیرعلی-نگار!!! صبر کن نینا اینطوری نمیشه

منو روی دستاش با یه "یاعلی" بلند کرد، نینا جلوتر دوید و صدای گریه ی مامان از کنار گوشم می اومد، از درد انگار داشتیم هلاک می شدم، دهنم خشک خشک شده بود و گلو منو جز جز می سوخت، درد عجیب و زجرآوری بود انگار جونمو از تنم بیرون می کشیدند

نینا-امیر مواظب سرش باش... من عقب میشینم بشین جلو... زود باش امیر خواهرم هلاک شد، الهی برات بمیرم مصیبت دیدنت تا کی...؟

مامان-کدوم بیمارستان میرید؟

نینا-بیمارستان امیرعلی دیگه مامان!

با گریه گفتم:

-نمی دونستم

نینا دستمو بوسید و گفت:

نینا-آروم باش نگار جونم الان می رسیم فقط یه کم دیگه تحمل کن عزیزم

وقتی رسیدیم بیمارستان امیرعلی سریع منو پیش یه پزشک زنان و زایمان برد و تحت مراقبت قرار گرفتیم... امیرعلی گفت:

-دکتر صالحی چطوریه؟!

دکتر صالحی که یه زن پخته و باتجربه بود گفت:

خانوم دکتر-امیرعلی تشخیص من کورتاژه، متأسفانه بچه افتاده ولی ممکنه هنوز کاملاً سقط نشده باشه، اگر اینطوری باشه عفونت می کنه...

امیرعلی عصبی سر به زیر انداخت و گفت:

امیرعلی-خودش چی؟

خانوم دکتر-بہتر میشہ، برو کنارش و سریع بفرست برای کورتاژ

امیرعلی او مد، عصبی و سرخ رو بود برافروخته با داد به من کہ گریہ می کردم گفت:

امیرعلی-چرا گریہ می کنی؟ چرا گریہ می کنی نگار؟!

-چرا بہم نگفتی؟ من نفہمیدم، من علائم بارداری رو نداشتم، چرا ازم پنهان کردین؟! من یہ بچہ داشتم تو بہم خبرشو ندادی.. تو می دونستی و نگفتی تا مراقبتش باشم

امیرعلی دو طرف صورتمو میون دستاش گرفت و گفت:

امیرعلی-آرہ، من اشتباہ کرد...

با حرص دستشو پس زدم و با جیغ و گریہ گفتم:

-اشتباہ تو بچمونو کشت...

امیرعلی عصبی تر ولی با صدای آرام و خش دار گفت:

امیرعلی-برادرات کشتنش نہ من

با گریہ بہ چشمای امیرعلی نگاہ کردم، ترجیح داد آرامم کنہ تا باہام بحث کنہ، پیشونیمو بوسید و گفت:

امیرعلی-باید ببریمت کورتاژ...

با خوش باوری محض با هول و هراس گفتم:

-نہ.. شاید.. شاید اشتباہ کردند.. شاید هنوز زندہ باشہ ولی ضعیفہ و ... شاید...

امیرعلی صورتمو بہ احاطہ ی دستاش درآورد، تو چشمام نگاہ کرد و گفت:

امیرعلی-نگار.. نگار منو نگاہ کن.. بچہ سقط شدہ...

با بغض و رنج ہمراہ غصہ و گریہ گفتم:

-من بچہ ی تو رو میخوام...

امیرعلی با دلسوزی خاصی موہامو نوازش کرد و گفت:

امیرعلی-ما باز ہم می تونیم بچہ دار بشیم، غصہ نخور عزیزم

با صدای لرزون گفتم:

-الآن می خواستم..الآن هیچکس زندگیمونو قبول نداره الآن که با هر لغزشی تو رو ازم می گیرند،من بچه اتو می خواستم که تو رو داشته باشم

وای..انگار به عشق امیرعلی جای مواد معتاد شده بودم!به هر شیوه و طریقی می خواستم امیرعلی رو تو زندگیم داشته باشم و بچه داشتن از اون به معنی هی برگ برنده ی بزرگ بود که همه دست از سرمون بردارند و بذارن زندگیمونو بکنیم،امیرعلی برای همیشه به قلب من زنجیر باشه،حس می کردم هرگز چیزی به اندازه ی از دست دادن اون بچه قلبمو نسوزونده بود..چرا نفهمیدم؟!من چه جور زنی هستم که نفهمیدم باردارم؟!!!

***

چشامو باز کردم هنوز درد داشتم ولی کمتر بود حس کسلی داشتم ولی با تمام قوا امیرعلی رو می جستم..ناله وار صداس کردم...

صدای مامانم اومد:

پامان-نگار..؟نگارجان..؟مامان جون خوبی دخترم؟

تمام حوادث یادم اومد درست عین یه فیلم که به عقب بر می گرده..با زاری گفتم:

-بچه امو ازم گرفتید راحت شدید؟

مامان-نگار این چه کاریه کردی؟به ما حق بد از بیمارستان فرار کردی بی خبر رفتی با امیرعلی صیغه کردی،باهاش زندگی می کنی ازش حامله بودی...

با عصبانیت گفتم:

-شوهرمه

مامان-هیس..هیس...من با چه روئی تو چشم فامیل و در و همسایه نگاه کنم مگه دختر ترشیده بودی؟!این چه وضع ازدواوجه؟زن صیغه ای؟!!

امیرعلی-لیلاخانوم!!نگار حالش خوب نیست،الآن هم دارید تحقیرش می کنید؟!واقعا که!بچه مونو که ازمون گرفتین،حالا باز نوبت خود نگاره؟!چرا نمی رید سر خونه زندگیتون؟!چرا راحتمون نمی ذارید؟!داشتیم زندگیمونو می کردیم...ااهههه

مامان-اینطوری امیرعلی؟نگار زن صیغه ایت باشه؟

امیرعلی-منو نگار راحتیم

چشمامو بستم انگار وزنه بهشون وصل کرده بودند،ولی گوشام خوب می شنید...

مامان-امیرعلی من بچه نیستم خوب می دونم وقتی یه ریگی به کفش یه مردی باشه از عقد دائم طفره میره،باهاش قول و قرار که گذاشتی،با هم صیغه که کردید با هم زندگی هم که می کنید...دیگه آب از سر ما گذشت حداقل مثل آدم طبق عرف زندگی کنید،امیرعلی ما آبرو داریم،مادرت پریشب اومد جلوی در خونه ی ما آبرومونو برد،هر چی از دهنش در می اومد نثارمون می کرد...دیگه رومون نمیشه تو محله سر بلند کنیم،مادرت به هر کسی رسیده گفته،ندیده پیغوم داده که لیلاخانوم دختر رو دست مونده ی معتادشو،دختر دست دومشو به پسر دکتر و تحصیل کرده ی من داده که هر جا اسمشو ببرم دختر دست گلشونو تقدیممون می کنند،پسر منو گول زدن...

با همون چشمای بسته بغضم ترکید و گریه سر دادم..چشمامو باز کردم و امیرعلی که کنار پنجره بود پا تند کرد اومد طرفم و گفت:

امیرعلی-لا اله الا لاله..خدایا من از دست این دو تا زن چیکار کنم؟..نگار..!آخه لیلاخانوم الآن وقت این حرفاست؟!

-منو ببر خونه امیرعلی

امیرعلی-نمیشه نگار،دکترت باید بیاد اجازه ی ترخیصتو بده

-امیر من اینجا بمونم دق می کنم..دارن تیر تو قلبم فرو می کنند

مامان-ما تیر به قلبت نمی زنیم این اعمال احمقانه ی خودته که...

در اتاق به ضرب باز شد و فرح خانوم اومد داخل،انگار میرغضبو دیدم،از برادرارام بیشتر از فرح خانوم می ترسیدم!چنان برافروخته و عصبانی بود که گفتیم اومده منو بکشه،تو جام از ترس یه جست زدم،امیرعلی عاصی گفت:

امیرعلی-وای..وای..مامان..مامان تو دیگه چرا اومدی؟!

فرح خانوم عصبی با حرص و دل پر گفت:

فرح خانوم-اومدم تبریک بگم که پس مونده ی دیگرانو برای مادری بچه ات انتخاب کردی
مامان سینه سپر کرد و با همون حرصی که از دیدن فرح خانوم بهش دست داده بود گفت:

مامان-فرح خانوم بهت اجازه نمیدم به دختر من توهین کنی،نگار از برگ گل پاک تره

فرح خانوم خندید،یه خنده ی پر از تمسخر که از صدا تا سیلی برای من بدتر بود و گفت:

فرح خانوم-چه اراجیف!برگ گل؟!کدوم گل،من خاری رو می بینم که دور بچه ام خیمه کرده

مامان سینه به سینه ی فرح خانوم ایستاد و گفت:

مامان-امیرعلی بود که نگارو از بیمارستان برد و صیغه اش کرد و باهاش چهار ماهه پنهونی زندگی می کنه و دختر من هفت هشت هفته ازش حامله بود...

فرح خانوم اومد جلوتر رو به من گفت:

فرح خانوم-نچائی!خوش اشتھائی رفتی خودتو یه جای دیگه لو دادی بعد انداختی رو سر پسر احمق من؟!نه خانوم کوچولو کور خوندی من نمی دارم

امیرعلی اومد آرنج مادرشو گرفت و کشید به طرف در،درحالی که سعی می کرد با لحن آروم حرف بزنه گفت:

امیرعلی-مامان بیا بریم بیرون کارت دارم

فرح خانوم با حرص و عاز گفت:

فرح خانوم-امیرعلی شیرمو حرومت می کنم اگر...

امیرعلی یهو چنان از کوره در رفت که هر دو مامانا و من از فریادش که خیلیم کوتاه نبود جا خوردیم،با اینکه من انتظار این عکس العملو داشتیم،عصبانی گفت:

امیرعلی-اگر چی؟اگر با زنم زندگی کنم؟!یا اگر ازش بچه بخوام اینا گناهه؟چرا اینطوری می کنید؟!چرا هر کدوم یه چوب برداشتید به جون زندگی من و نگار افتادید؟ولمون کنید دیگه..بچمونو ازمون گرفتید بسته،بسّه!بذارید حداقل واسه هم بمونیم.دیگه نمیخوام هیچ کدومتونو واسه بهم زدن زندگیمون ببینم وگرنه به خدا قسم به محمد(ص) قسم دست نگار رو می گیرم میریم یه جایی که هر چی دنبالمون بگردید نتونید اثری ازمون پیدا کنید!چشمتون به در سیاه بشه،قسم خوردم»امیرعلی نفس زنان به مامان و فرح خانوم نگاه کرد و ادامه داد«ازتون شکایت نمی کنم چون مادر امونید وگرنه بخاطر بچمون نمی گذشتم به قرآن خون بهاشو با شکایت و جزا می گرفتم اگر فقط یه بار دیگه با هدف آزار نگار و من نزدیکمون بشید قسممو انجام میدم..نگار باید استراحت کنه وقت ملاقات تموم شده...»امیرعلی اومد جلوتر سرمو چک کرد و آروم گفت«تموم شد...

اشکامو پاک کرد،دستشو گرفتم و آروم گفتم:

-نرو

امیرعلی-هستم نترس

دستشو بوسیدم سرمو نوازش کرد و لبخندی زد... مامان و فرح خانوم بی سرو صدا و هیچ حرفی رفتن بیرون؛ خدایا امیرعلی رو برای من نگه دار، مرد من حرفت حرفه... با بغض گفتم:

-امیرعلی تو مرد منی، عین کوه پشت سرمی عین شیر ازم دفاع می کنی، رهام نکن که من بی مردم می میرم

امیرعلی لبخندی زد، سرمو بوسید و گفت:

-بخواب من کنارتم

-هرمان و بهزاد کجان؟

-تا دیشب بیمارستان بودن ولی صبح که قهמידن حالت بهتره رفتن

-دعوا کردین؟

-نه خودشون دمشونو رو کولشون گذاشتن رفتن، اینقدر حاله گرفته ست که نای کودتا ندارم

با بغض گفتم:

-دروغ نگو، گردنت چرا قرمزه؟!

-این مال دیروزه

***

انگار بعد از جریان سقط بچه ی دومم و اولتیماتومی که امیرعلی به مادرامون داد همه چیز کمی آرام تر شده بود، همه به زور ساکت شده بودن؛ اما دو چیز مادرامونو همچنان جری می کرد مادر امیرعلی منو برای عروس بودنش اونقدر کم می دید که می گفت من تو رو به کنیزی امیرعلی هم قبول ندارم و مامان از اینکه امیرعلی منو صیغه نگه داشته.. هر چند وقت یه بار میومد خونمون و اونقدر به من سرکوفت می زد تا یه چشممو اشک می کرد یه چشممو خون.. بعد هم می داشت می رفت، منم خیلی دوست داشتم امیرعلی منو عقد می کرد تا خیالم راحت بشه ولی می ترسیدم که بهش بگم و ازش بشنوم که "چه فکری در مورد خودت کردی؟ من فقط نگهت داشتم تا همه چیز آرام بشه و گرنه تو تموم ننگای دنیا رو یکجا داری اگر هم اون دفعه حمله شدی فقط یه اشتباه بود..." از خیلی حرفا می ترسیدم که به امیرعلی نگم «منو عقد کن» تنها راهی که ممکن بود ناخواسته عقدم کنه بارداری بود...

درست عین یه آدم فوق العاده وسواسی که مدام خودشو چک می کنه هر دو سه هفته یه بار چک می کردم بینم حمله ام یا نه ولی وقتی فقط یک خط روی baby check می دیدم انگار از هر لحظه نا امیدتر می شدم...

اون روز خونه ی مامانم اینا بودیم، اونقدر از صبح نگران بودم که وقتی تست می کنم جواب مثبت یا منفی که نینا زودتر از همه فهمید که حامله متفاوت.. او مد کنارم و گفت:

نینا-نگار باز چته؟ چرا عین مرغ سر کنده هی زیر لب نجوا می کنی؟

دست نینا رو گرفتم و گفتم:

-دعا کن برام جواب تستم مثبت باشه

نینا-تست چی؟

baby check-آوردنم ولی می ترسم برم تست کنم

نینا-نگار از سقطت فقط دوماه گذشته!!

-می دونم، می خوام.. یعنی نینا اگر حامله بشم امیرعلی عقدم می کنه

نینا-نگار خواستن بچه با حيله که نمیشه، باید دلت پاک باشه و...

-حيله نیست به خدا، دارم از نگرانی می میرم هر وقت امیرعلی منو میاره اینجا و خودش میره خونه ی مادرش دلم عین سیر و سرکه می جوشه که مبادا مادرش تو گوشش بخونه که من صیغه ای رو راحت ول کنه بره با اون... با اون دختره که نمی دونم کیه همون که قبلا مادرش براش در نظر گرفته بود ازدواج کنه...

نینا منو با ترحم نگاه کرد و گفت:

نینا-نگار!! اینقدر غصه نخور و استرس نداشته باش، امیرعلی ولت نمی کنه، اونقدر به پات بود که تو رو توی بدترین وضعیت خواست

با بغض گفتم:

-دارم دیوونه میشم، امیرعلی دم از عشق پاکی میزنه که در من میدیده بعد کاشف به عمل میاد که عاشق هستی بوده، من تو زندگی امیرعلی ام ولی مادرش میگه "بالآخره امیرعلی ازت خسته میشه امیرعلی تعصبیه، تعصبش کار دستش میدنه نمی تونه با تو زیر یک سقف زندگی کنه" وای نینا اگر امیرعلی رو ازم بگیرن من دیوونه میشم، چطوری عاشق علیرضا بودم؟! اصلا اگر اون عشق بود این چیه؟ جنونه؟ شش ماهه با هم زندگی می کنیم ولی وقتی هنوز می بینمش قلبم عین طبل می کوبه «نینا لبخندی زد و ادامه داد» کسی جز من نباید، یعنی نمی خوام زن امیرعلی بشه، نینا من عاشقشم قلبم می میره اگر کسی بجز من با امیرعلی باشه

اکرم اومد روبروی من نشست
و منو خیره نگاه کرد

اشکامو پاک کردم و نگاهش کردم، چرا اینطوری نگاه می کنه؟! با تعجب پرسیدم:

-اتفاقی افتاده؟!

اکرم با غمزه و عشوه گفت:

اکرم-دارم کار خدا رو می بینم

نینا با حرص و غضب غرید:

نینا-اکرم!

مبین دوید از اتاق بیرون و آنیسا و رادین هم دنبالش می دویدن، دیدم تو دست مبین یه چیز سفید مثل مسواکه
پهنه، نینا آروم و با شک پرسید:

نینا-اون چیه تو دستش؟!

مریم از آشپزخونه اومد بیرون و داد زد:

-مبین؟! مبین دوید طرف منو گفت:

مبین-مال عمه نگاره نمیدمش به شماها

-چیه مسواکه؟

اکرم با پوزخند گفت:

کرم-بی بی چکه

با تعجب به مبین نگاه کردم اینو از کجا آورده؟!!

مبین-عمه به خدا رادین در کيفتو باز کرد من ازش گرفتم بدمش به خودت

نینا-بی ادبا، دفعه آخرتون باشه سر کيف کسی میرید وگرنه من می دونم و شما

اکرم با لحن تمسخرآلودی گفت:

اکرم- فکر کردی دوباره حامله ای؟ یه بار از دستش دررفته.

نینا با حرص و خشم گفت:

نینا- تو با امیرعلی صحبت کردی؟! خودش بهت گفته که از دستش در رفته؟!!

صدای زنگ اومد و مریم و اکرم روسری هاشونو سر کردن و بچه ها دویدن طرف حیاط..مامان از آشپزخونه اومد بیرون و گفت:

مامان- پاشید سفره بندازید پسرا اومدن

نینا آروم به من گفت:

نینا- حرفای مفت این دختره ی حسودو گوش ندی از حسادت داره می میره که با این همه مشکلات بازم امیرعلی اومده سراغت و تو رو میخواد...

از تو پنجره های خونه دیدم که تو حیاط علاوه بر هرمان و بهزاد امیرعلی هم هست! پس چرا خونه ی مادرش نمونده؟! باز دعواشون شد؟! بهزاد با امیرعلی صحبت می کرد اما هرمان جلوتر راه می رفت هر سه تقریباً یه قیافه رو به خودشون گرفته بودند انگار منتظر عکس العمل همدیگه بودند تا شکم همو سفره کنن ولی گویا بهزاد میون امیرعلی و هرمان آروم تر بود.

جلوی در ایستادم، امیرعلی نگاهش به من افتاد لبخندی کمرنگ زدم و چشمم به هرمان افتاد که عین برج زهر مار نگاهم می کرد آروم گفتم:

-سلام

هرمان سری تکون داد و اومد داخل، بهزاد هم جدی و سرد نگاهم کرد و حداقلش این بود که جواب سلاممو مختصر و کوتاه داد!

بهزاد-سلام

امیرعلی اومد داخل و گفتم:

-چرا نموندی؟!!

امیرعلی آهسته دستشو رو کمرم گذاشت و همراهیم کرد به داخل و گفت:

امیرعلی- حالا بریم تو میگم

نگران نگاهش کردم و گفتم:

-دعواتون شد؟

امیرعلی با تأکید گفت:

امیرعلی-نع

نینا روسریشو درحالی که می بست از اتاق اومد بیرون و باتعجب گفت:

نینا-امیرعلی!؟

امیرعلی-سلام

نینا اومد جلو گفت:

نینا-مگه قرار نبود ناهار خونه ی مادرت باشی؟!

امیرعلی به من نگاهی کرد و بعد به طرف مبل رفت و نشست،یه نگاه به نینا که منتظر امیرعلی رو نگاه می کرد و یه نگاه به امیرعلی انداختم و گفتم:

-نکنه من نامحرمم که نمیگی امیرعلی

امیرعلی-بگم که باز شروع کنی به گریه کردن؟!

نینا با شک و تردید پرسید:

نینا-فرزانه اونجا بود؟

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی-نینا!!

مستأصل و نگران گفتم:

-فرزانه کیه؟

امیرعلی عاصی گفت:

امیرعلی-بفرما،دیگه ما تا عمر داریم این جریانو پیش رو داریم،اینم شد مثل حکایت هستی»با چشمای نگران و دلواپس به امیرعلی نگاه کردم که گفت»منو اونطوری نگاه نکن اعصابم بهم میریزه،تا اومدش بلند شدم اومدم اینجا با اینکه ریخت داداشاتو نمی تونم تحمل کنم

دلم آروم شد براش پیید یه ذوقی تو قلبم برپا شد،منو به دختری که مادرش در نظر داره ترجیح داده با اینکه سختشه که برادر امو ببینه ولی اومده پیشم،هنوز داشتم نگاهی می کردم که تهدیدوارانه و آروم گفت:

امیرعلی-گریه کنی می ذارمت همینجا میرم

تند و سریع گفتم:

-گریه نمی کنم

نینا مچ دستمو گرفت و گفت:

نینا-بریم به مامان کمک کنیم »بعد آرنج منو گرفت و با خودش برد و آروم گفت»پی قضیه رو نگیر معلومه که حسابی اعصابش داغونه

سری تکون دادمو حین همقدم شدن باهاش گفتم:

-تو از کجا می دونستی؟بهت گفته بود؟

نینا-اینم دختر فک و فامیل مامانه ست ولی نمی دونم کیش میشه،مادرش برای امیرعلی درنظر گرفته بود ولی امیرعلی خوشش نمیاد

-قبلا هم بوده؟

نینا-آره خیلی قدیمیه داستان اینا

یکهو یاد حرف علیرضا افتادم وقتی بهش گفتم که امیرعلی با سمانه ازدواج کنه اما اون گفته بود امیرعلی قراره با یکی دیگه ازدواج کنه

مامان با غیض رسید:

مامان-نینا؟شوهرت باز نمیاد؟

نینا تا اومد جواب بده صدای زنگ اومد و نینا با رضایت گفت:

نینا-اینها اومدش

مامان-حتما پا قدم امیرعلی سبک بوده که شوهرت قابل دونسته

نینا با حرص خفته و آتش خاموش درون گفت:

نینا-شما نمی دونی چرا سیروس نمی اومد؟! چرا الان میاد؟

مامان شاکی گفت:

مامان-چرا؟

نینا با حرص و حاضر جوابی گفت:

نینا-چون برادرای من فقط خوب بلندند خون به پا کنند،خون به دل کنند،خون یک رو تو شیشه کنند،الآن حداقل توی این خونه یکی مثل خودش هست بخاطر امیرعلیه که الان میاد

مریم منو با ترحم نگاه کرد و اکرم با حرص گفت:

اکرم-حالا دیگه برادر اتو به یه غریبه می فروشی؟

با لحن نینا گفتیم:

-غریبه نیست شوهر منه

اکرم با پوز خند گفت:

اکرم-اجاره ای دیگه!؟

مامان با غیض گفت:

مامان-اکرم به جای وراجی بیا این سینی رو بگیر ببر

نینا هم با حرص و دندون قروچه گفت:

نینا-تو هم زن همون هرمان قاتلی

اکرم با خنده ی مسخره ای و حرصی گفت:

اکرم-قاتل؟!قاتل!!!ببخشید قاتل چی؟قاتل کی؟یه لخته خون؟

-یه جنین دوماهه که جون داشت،روح داشت،تو اینا رو نمی فهمی،درک اینا برمی گرده به ذات انسان..انسان و انسانیت!چیزی که شماها بوئی ازش نبردین...

اکرم-با شوهر صیغه ای بچه میخوای چیکار؟که به زور عقدت کنه فکر کردی این یارو جائی می خواجه که آب زیر پاش بره؟اگر قرار بود نگهت داره همون اول کار عقدت می کرد خانوم وگرنه با این قیافه و شکل ظاهری که تو داری محال بود صیغه نگهت داره،تو براش حکم یه عروسک برای بازی تو چند شبی..بدبخت

یه زن چقدر می تونه پست باشه یعنی این امکان داره؟!چطو این حرفا رو به من میگی اکرم؟؟!!!تنم از حرفاش لرزید،چشمام غرق در اشک های لسوخته ام شدن نینا با حرص گفت:

نینا-تو چی نصیبت میشه اکرم؟با این حرفا به کجا میخوی برسی؟داری می سوزی نه؟حسادت داره از تنت شعله میکشه،داری می ترکی که امیرعلی اومد سراغ نگار،نه؟داری دق می کنی که می بینی با چشماتش نگار رو می پرسته از حسادتت که...

اکرم با حرص و برافروخته گفت:

اکرم-حسادت به چی؟به زن صیغه ای بودن؟امیرعلی هر کی باشه نگار موقته براش موقت

مامان با حرص و عصبانیت گفت:

مامان-بس کن زن حسابی

امیرعلی رو تو چهارچوب در آشپزخونه دیدم،چشم دوخته بود به من تمام گردنش از حرص قرمز بود و رگای متورمشو به وضوح میشد دید،مشتشو کنار پاش نگه داشته بد سعی می کرد آروم باشه ولی نمی شد انگار..با صدای گرفته گفت:

امیرعلی-بیوش بریم

مامان-امیرعلی؟!بعد دو هفته آوردیش حالا نیومده بریم؟!!

امیرعلی-بمونه که تنشو بلرزوند؟!!

اکرم سریع حق بجانب جواب داد:

اکرم-من حرفی نزد

نینا- تو که اصلاً حرف نمی زنی، نیش می زنی «نینا رو به من گفت» بیا برو کنار شوهرت بشین نمی خواد کمک کنی، امیرعلی بیرش بیرون

نینا آرنجمو گرفت و به طرف تمیرعلی کشوند و امیرعلی هم به بیرون هدایت کرد و آروم با حرص گفت:

امیرعلی- ضعیف نباش، وقتی ضعیف باشی اذیتت می کنند

تو چشمای امیرعلی نگاه کردم و گفتم:

- وقتی دارن حقیقتو میگن چه ضعیف چه قوی جوابی ندارم بدم

امیرعلی سکوت کرد و سکوتش برام حکم تأیید حرفای اکرمو داشت

امیرعلی- این چیه تو دستت؟!

حواسم نبود بی بی چک هنوز تو دستمه به طرف اتاق رفتم که بذارم تو کیفم، امیرعلی دنبالم اومد و گفت:

امیرعلی- با توأم.. اون چیه؟

- بی بی چک

امیرعلی- بی بی چک برای چی دنبال خودت راه انداختی؟

بغضم از سر گرفته شد، روم نمی شد حقیقتو بهش بگم.. اصلاً روم نمی شد چیزی بگم، سر به زیر انداختم و به انگشتام

و بی بی چک تو دستم نگاه می کردم.. لبهامو روی هم فشار می دادم

امیرعلی- واسه من مثل بچه نُنرا بغض نکن، جوابمو بده

سر بلند کردم ولی توی چشماش نمی تونستم نگاه کنم اینور اونور با چشمام می جستیم تا چیزی به ذهنم برسه ولی

انگار ذهنم قفل کرده بود

امیرعلی- چرا وسواس گرفتی؟ بهت چی گفتم؟ گفتم بارداری قبلی هم برات زود بود، نمی تونی فعلاً حامله بشی...

با همون لحن لرزون و بغض آلود گفتم:

- می تونم

امیرعلی- که بیان دوباره حرصت بدن هم بچه امونو بکشن هم یه بلایی سر خودت بیارن؟ طی یه سال تو دوبار سقط

داشتی، الآن برات زوده، بی بی چک آوردی که مسخره ی دست زن برادرت بشی؟

روی زمین دو زانو نشستم و گفتم:

- من بچه میخوام

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی - بچه میخوای چیکار؟ توی این وضعیت؟! چرا نمی فهمی نگار؟! خانواده هامون آرامش قبل طوفانو دارن همه منتظر یه جرقه انبچه بیاری که چی؟

با صدای لرزون گفتم:

- که تو رو.. داشته باشم

امیرعلی تو چشمام عمیق و با چند حس متفاوت، تعجب، ترحم، غرور... نگاه کرد و آهسته گفت:

امیرعلی - بس کن نگار وابستگی تو داره به جنون تبدیل میشه

با گریه گفتم:

- تو نمی فهمی

امیرعلی در اتاق رو بست و با حرص گفت:

امیرعلی - چرا زندگیتو نمی کنی؟ چرا همش دنبال سوژه ای که زندگیتو زهر کنی؟ من که کنارتم به خاطرت قید همه چی رو هم که زدم.. رفاقت سی سلامو، مادرمو، پسرعممو... همه ی زندگیم با توه، چی میخوای؟ چطوری منو داشته باشی؟

دلمو به دریا زدم و گفتم:

- ما صیغه ایم...

امیرعلی عین یه شیر عصبانی که کسی از حد حریم شخصیش فرا رفته باشه اسسمو غرید:

امیرعلی - نگار!

نفس زنان توی چشمام نگاه کرد و با قلب شکسته گفتم:

- تو هنوز بهم اطمینان نداری؟

با همون حال خیلی محکم گفتم:

امیرعلی - نه

انگار سطل آب یخ روی سرم خالی کردن، قلبم جوړی می تپید که انگار می خواست از سینه م بزنه بیرون، سرمو مایوس و ناامید به زیر انداختم، همه چیز تموم شد، انگار دنیا به پایان رسید، حس کردم پناهم مال من نیست به زودی صاحب جدیدی پیدا می کنه و این حس بدترین چیزی بود که تا حالا درک کرده بودم. در اتاق زده شد و مامان گفت:

مامان - نگار؟ امیرعلی؟ بیائید دیگه

امیرعلی - الان میایم.. نگار بلند شو

نا نداشتیم انگار بال و پریم شکست.. یه اشتباه یه عشق کودکانه و احمقانه داره هنوز منو می سوزونه.. بعد شش ماه با تموم سازهایش رقصیدن میگه بهم اطمینان نداره، دیگه باید چیکار کنیم؟! آرنجیم رو گرفت و بلندم کرد و گفت:

امیرعلی - بریم ناهار

لبم می لرزید، بغضمو با هزار بدبختی قورت دادم، عین یه لقمه ی گنده تو گلوم گیر کرده بود سینه م می سوخت انگار بنزین آتیش زده بودن تو گلوم چون به همون شدت سینه ام گذاخته شده بود.. با صدای گرفته گفتم:

-نمی خورم

بی توجه به حقم دست انداخت دورمو به جلو هدایتیم کرد، اکرم راست میگه من عروسک دست امیرعلی ام، منو برای سرگرمی می خواست... از اتاق که خارج شدیم همه به طرفمون نگاه می کردند شاید فکر می کردند امیرعلی دوستم داره نمی دونستن اونقدر تعلق خاطر نداره که ارزشمو بدونه، شاید این من بودم که ارزشمو پائین آورده بودم و امیرعلی رو وادار کرده بودم برای ارزون انگاشتن خودم... هر قاشقی که توی دهنم می گذاشت عین زهر بود، به زور می خوردم، به زور می بلعیدم... امیرعلی آهسته گفت:

امیرعلی - با بغض نخور

اگر برات اهمیت می ندارم چرا حواسش بهم هس؟! چرا نگران وضعیتمه...؟!

بعد صرف ناهار اون روز مهر سکوت به دهن من زدن شدم نگاری که علیرضا ولش کرده بود و رفته بود با فرق اینکه این بار عشق مقابلمه، دورم می چرخه، با چشمهای منو می پاد، مراقبمه که کسی بهم آسیبی نرسونه ولی... تموم اعمالش درست مثل یه گیاه سست که دیر یا زود از ریشه در می آد بود، امیرعلی اونقدر تیز بود که فرق نگار با روحیه ی آرومو با نگار سکوت کرده رو تشخیص بده، وقتی می دید دورم عین مار می پیچه و هیچ عکس العملی نشون نمیدم و فقط نگاهش می کنم انگار آب جوش روی سرش می ریختن وسط معاشقه عین مارگزیده ها فریاد می زد:

امیرعلی-نگار!...با من اینطوری کردی نکردی ها

سر انگشتاش که دور شونه هام بود عین کوره ی آتیش بود و فشاری که به شونه هام می آورد باعث دردم می شد، از روم بلند شد و بلندم کرد..موهام پریشون دورم بود، توی چشماش نگاه کردم و حرفی نزدم که با حرص گفت:

امیرعلی-زبونتو خونه ی مادرت جا گذاشتی؟! به جزء جزء اندام های صورتش نگاه کردم، به خشمی که تو نفساش بود و تو چشماش سوسو می زد..آهسته گفتم:

-عروسک که حرف نمی زنه!

با حرص بیشتر گفت:

امیرعلی-لاله اکبر، نگار من فردا جراحی دارما!

این جمله یعنی نباید ناکام بمونه، باید با فکر روان و آزاد فرداشو شروع کنه ولی پس من چی؟! نگاهش کردم..دلم می خواست جواب نوازش ها و معاشقه هاشو بدم ولی همین امروز ظهر منو خرد کرد ؛درست عین یه عروسک بودم و این کلمه از ذهنم جدا نمی شد اومد جلو خواست ادامه بده ولی همراهیش نکردم..یه کم عقب کشید و آروم گفت:

امیرعلی-نگار بسته!

لبمو به زیر دندونم کشیدم بغض گرفته بود..من غصه دارم لعنتی اونوقت تو به فکر معاشقه ای؟! دوباره شروع کرد..باز همراهیش نکردم و عصبی تر گفتم:

امیرعلی-بغض نکن..من دارم از تبت می سوزم اونوقت تو گریه ات گرفته؟! چته؟ها؟ چته نگار؟!!

موهامو از رو پیشونیم کنار زد که گفتم:

-منو نمی خوای چرا نداشتی خونه ی مادرم بمونم؟! من همه ننگ های دنیا رو دارم

اخم کرد و جوابی نداد..از جا بلند شد و پیراهن چهارخونه ی ریز سورمه ای رنگشو روی اون بدن برهنه ی خوش استیلش کشید و یواش یواش با بی حوصلگی پوشیدش و رفت و پشت پنجره ایستاد و به بیرون نگاه کرد، پشت کرده بهش زانو هامو تو بغلم گرفتم..پیشونیمو با زاری به زانوم چسبوندم، حس سرما می کردم نه بی خاطر برهنگی از حس سرمائی که تو فضای خصوصی لحظاتمون رخ داده بود، چرا حرفمو رد نکرد؟! چرا نگفت نگار تو اشتباه می کنی؟! چرا از من در برابر خودمو حرفام دفاع نکرد؟! از فرو رفتگی و کشیدگی تشک فهمیدم اومد روی تخت، خواست منو به سمت خودش بکشه که با حرکاتم مخالفت کردم این دفعه آروم گفتم:

امیرعلی-باشه

بهم نزدیک شد ولی کاری جز نوازش و بوئیدنم نکرد! هرچی بیشتر محبت می کرد بیشتر قلبم می شکست.. باز خیلی آرام گفت:

امیرعلی-امشب با من بد کردی ولی فقط امشب از گناهت می گذرم

برگشتم توی چشمات نگاه کردم، اشکامو پاک کرد و گفت:

امیرعلی-بخواب دیگه! صبح زود باید بیدار بشم دیر وقته ها

پتو رو روم کشید و چشماتشو بست، خوب می دونست منظورم نگاهم چیه و خوب می تونست ساکتیم کنه.. خدایا دارم از عشقش دیوونه میشم برای خودم می خوامش نه اینطوری با استرس که هر آنی ممکنه از من بگیرنش، من این آغوشو این عشق ورزی رو همیشه با جون و دل از مردم می خوام، نمی خوام کسی جزء من روی این تخت زندگی رو باهات شریک بشه.. حرفائی که امشب زد رو به کس دیگه ای جزء من بگه.. موهای کس دیگه ای رو جزء موهای من نوازش بکنه.. کس دیگه ای رو جزء من...

مال من باشه.. خدایا.. امیرعلی برای من باشه فقط...

اینقدر بی صدا اشک ریختم که خوابم برد.. وقتی بیدار شدم امیرعلی رفته بود و ساعت یازده بود صدای زنگ تلفن بلند شد، تلفن رو برداشتم و صدای هستی اومد، با تعجب گفتم:

-هستی؟؟!!

هستی-چرا اینقدر تعجب کردی؟ دلم برات تنگ شده بود الان که امیرعلی خونه نیست گفتم بهت زنگ بزنم، چه خبر خوبی؟

-با بهرام آشتی کردی؟

هستی-آره

-باز با هم زندگی می کنید؟!

هستی-معلومه

-مادرش اینا قبول کردند؟!

هستی-میخوام صد سال سیاه قبول نکنند،مهم اینه که بهرام منو می خواد،تو چیکار می کنی؟شنیدم باز حامله بودی،تو خیلی فعالیا دختر!چطوری اینقدر زود نظر امیرعلی رو جلب کردی؟!

-خونه ی خودتی؟

هستی-نه اونجا رو پس دادم..بهرام یه جای دیگه رو گرفته نزدیک خونه ی شما..امیرعلی تا کی بیمارستانه؟

-مثل بهرام دیگه

هستی-بهرام دیگه اون بیمارستان نیست..رفته یه جای دیگه

-واقعا؟!المیرعلی نگفته بود!

هستی-می خوام پیام ببینمت

-پس ناهار منتظرتم...

از جا بلند شدم،تو آینه چشمای ورم کره م رو دیدم،چقدر صورتم پف کرده بود!لباسای امیرعلی رو از روی زمین جمع کردم،تلفن دوباره به صدا دراومد..تلفن رو برداشتم..امیرعلی بود که گفت:

امیرعلی-سلام،بیداری؟

-الآن بیدار شدم

امیرعلی-یادت نره نیم ساعت بعد صبحونه ت قرصای ویتامینتو بخوری،چشماتم با آب گرم کمپرس کن دیشب با گریه خوابیدی ورم نکنه؛راستی اگر یه وقت همسایه بالائی اومد گفت «پنج روز از برج گذشته پول شارژ رو ندادید» یه وقت دهن به دهن مرده نشی ها،ازش خوشم نیاد بگو شوهرم شب میاد باهاتون حساب می کنه..الو نگار؟..نگار گوشی دستته؟!

-آره

امیرعلی-هنوز اخلاقت سر جاش نیومده؟«تأکیدی ادامه داد» خودتو درست کن نگار..!درست کن خودتو..من اعصابم کشش نداره ها قاطی کنم هم یه بالائی سر تو میارم هم خودم حالا منو سگ سگی کن ببین چطوری پاچه ی جفتمونو می گیرم «بعد یکم سکوت گفت» من شب یه کن دیر میام،کاری نداری؟

-نه

امیرعلی با حرص گفت:

امیرعلی-استغفر.. خدا حافظ

تلفن رو گذاشتم..بیچاره همسایه بالائیمون مرد خوبی بود ولی امیرعلی به همه ی مردا نسبت به من شک داره،چرا اینطوریه؟!یعنی گذشته م اینطوریش کرده؟!

ناهار رو درست کردم و خونه رو جمع و جور کردم،ساعت دو هستی اومد..همون هستی سابق چه بسا تپل تر!!ولی تا منو دید گفت:

هستی-بهت آب و غذا نمیدن هان؟شور رفتی که!

با همدیگه روبوسی کردیم و گفتیم:

-ولی عوضش تو که خوب آب زیر پوستت رفته

هستی-با امیرعلی خوشی؟

پوزخندی زدمو هستی گفت:

هستی-چه پارادوکسی گفتم نه؟

-تو چی؟

هستی-الحمد...

-چی شد برگشت؟

هستی-عشق عزیزم،عشق،کار تو هم بد نبوده ها شش ماه نگهت داشته،تازه حامله هم بودی..راستی پی شد؟!تا فهمید گفت سقط آره؟

-نه..هرمان اینا فهمیدن،ریختن تو خونه،ترسیدم از هولم بچه افتاد

هستی-آخی..چند ماهت بود؟

-دو ماه ولی نمی دونستم

هستی-امیر هم نمی دونست؟

-چرا از اول می دونست

هستی زد تو سرم و گفت:

هستی-تو چقدر خنگی که نفهمیدی!

-چون حتی کوچکترین علائم بارداری رو نداشتیم حتی سیستم بدنم هم عوض نشده بود..فقط گاهی خسته و بی حال می شدم

هستی-حالا چرا بهت نگفته بود؟!

به هستی خیره شدم و نگاهش کردم چه جوابی باید بهش بدم؟! اینکه امیرعلی نمی دونسته بچه رو نگاهش داریم یا سقط بشه..اینکه گذاشته بود روز مبادا بگه؟ یا بگم گذاشته بود تو یه موقعیت خوب بهم بگه؟! نفس عمیقی کشیدم که هستی گفت:

هستی-امیرعلی یه احمق گیر انداخته و داری حسابی سواری می گیره

-من عاشقشم هستی!

هستی-اون چی؟

با غصه پوزخندی زدم و هستی گفت:

هستی-پس چرا حامله شدی؟!

با گریه گفتم:

-دارم دیوونه میشم...

اونقدر با هستی درد و دل کردم تا شب شد!چقدر بهش احتیاج داشتم..نزدیکای هشت شب بود که رفت فقط ده دقیقه بعد هستی بود که امیرعلی اومد!!!تا وارد خونه شد گفت:

امیرعلی-کسی اینجا بوده؟!

با تعجب گفتم:

-چی؟!

امیرعلی بو کشید و متعجب گفت:

امیرعلی-این بوی عطر کیه؟!

-یه لحظه..یه لحظه همسایه بالائی اومد داخل

امیرعلی-زنش دیگه؟

-آره دیگه پس شوهره؟!

امیرعلی اخم کرد و بعد گفت:

امیرعلی-گفتی شبشوهرم میاد حساب می کنه؟

-گفتم شب "آقای دکتر" میان حساب می کنن!!

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی-یعنی چی؟! این چه طرز حرف زدنه؟!

به طرف آشپزخونه رفتم و استکان ها رو توی سینک ظرفشویی گذاشتم،وای بشقاب ها رو نشستم!!الآن می بینم که دو تا بشقاب..سریع شروع کردم به شستن و امیرعلی گفت:

امیرعلی-یرم بالا پولا رو بدم پیام

تا از خونه رفت بیرون سریع پریدم پشت در که یه وقت به زنه نگه اومده بودی پائین...زنه هم بگه من پائین نیومدم اصلا...صدای مرد همسایه اومد و امیرعلی گفت:

امیرعلی-سلام ببخشید دیر شد یادم رفته بود این سهم ما..درسته؟!

خدا رو شکر حرفی از زن همسایه نزد سریع برگشتم بشقاب ها رو آب کشیدم تا نیومده پائین اونقدر هول بودم که بشورم که یکی از استکان ها رو شکوندم امیرعلی همون لحظه داشت از در می اومد داخل که با شنیدن صدا سریع و هول زده با صدای بلند گفت:

امیرعلی-چی شد؟!..شکست..مراقب دستت باش..دستتو نبریدی؟!..نمی خواد که ریزاشو جمع کنی..شیر آب رو ببند خودم جمع می کنم..اومد کنارم،دستش رو پس زدم و گفتم:

-نمی خواد خودم جمع می کنم

دست منو کشید و گفت:

امیرعلی-دستتو می بری..بیا برو کنار..

با حرص گفتم:

-مهمه مگه؟!

امیرعلی برگشت تو صورتم داد زد:

امیرعلی-بس کن،بس کن،نگار من تحمل این رفتاراتو ندارم

بی توجه به فریادش با حرص شیشه ها رو جمع کردم ولی چون سینک خیس بود خیلی از تیکه هاش معلوم نمی شد...یهو امیرعلی مچ دستمو گرفت و مو کشید عقب و گفت:

امیرعلی-بیا..راحت شدی؟

دیدم سینک خونی شد،اونقدر حین جمع کردن و حرص خوردن اون تیکه ی لعنتی سریع رفت توی دستم که نفهمیدم رفته توی دستم!!امیرعلی با حرص گفت:

امیرعلی-لجهاز..روت بر می گرده دیگه هیچ کسو نمی شناسی،نگاه با دستت چیکار کردی؟!

دستمو ازدستش می خواستم بکشم بیرون ولی محکم تر دستمو گرفت و منم محکم تر دستمو کشیدم و گفتم:

-ول کن دستمو،خودم شیشه رو می کشم بیرون!!..

دستمو کشید و داد زد:

امیرعلی-نگار! «توی چشمام عصبی نگاه کرد،عین موش پیش چشمایخشمگینش ضعیف بودم با حرص گفت» عجب غلطی کردم بردمت خونه ی مادرت ایناها..داشتیم زندگیمونو می کردیما،چه مرضی بود که ببرمت زهرمون کنی..نگاه منو به چه بدبختی ای انداخته..حالا دیگه خانوم با من لجبازی می کنه،دستتو بگیر زیر آب بینم..یه کلمه حرف آدمو گوش نمیدی..«بتادین آورد روی دستم ریخت و همینطور غر زد و دستمو با گاز بست و گفت» بیا برو نمیخواه بشوری خودم می شورم..

لبامو به زیر دندون کشیدم به چشماش نگاه کردم که پر از حرص و خشم بود دلم نمی خواست با این حال بینمش ولی اون با من بد تا کرده بود،راهمو کشیدم و رفتم،لباساشو جمع کردم بردم تو اتاق...تا آخر شب حتی یک کلمه هم با هم حرف نزدیم و این شروع یه جنگ سکوت سی و هشت روزه بود که همینطوری هی امیرعلی رو خشمگین تر و منو افسرده تر و هردو رو به یه حکم سکوت وا می داشت.

هر چی ازامیرعلی دورتر می شدم به هستی نزدیکتر می شدم..اونقدر نزدیک که دیگه هر روز همدیگه رو می دیدیم و از وقتی هم امیرعلی کلید خونه رو توی اون اوضاع و احوال و قهر و کینه توزی بهم داده بود، با هستی می رفتیم بیرون و اینور اونور..درست عین دوران مجردی و من اینو درک نکرده بودم که کلید دادن امیرعلی یعنی اعتمادش یعنی ابراز پشیمونیش از حرفی که خونه ی مامانم بهم زده بود...

سردی من از امیرعلی اونقدر عصبیش کرده بود که ترجیح داده بود برای تنبیه من هفته ای دو شب رو شیفت برداره، با اینکه می دونست من از تنهائی می ترسم، من هم از اینکه شب ها منو تنها می گذاشت خیلی حرص می گرفت..یه شبی که هم بهرام شیفت شب بود هم +امیرعلی، وقتی هستی گفت تولد دوستش دعوتی از زور تنهائی برای اینکه یه شبو سیر کنم و اونقدر خسته باشم که زود خوابم ببره و موقع خواب کمتر فکر و خیال داشته باشم قبول کردم با هستی برم!..

هستی اومده بود خونمون تا هر دو با هم آماده بشیم، به هستی گفتم:

-دوستت می دونه منم داری میاری؟!

هستی -آره بابا تولدش خیلی بزرگه، یه مهمون کمتر یا بیشتر که فرقی براش نداره

-یعنی باید لباس خیلی رسمی بپوشیم؟

هستی -رسمی نه..شیک..من برات یه لباس آوردم «از توی ساکش یه پیرهن مشکی دکلمه ی کوتاه درآورد و گفت»
بین چقدر قشنگه!

-دکلمه؟!

هستی -کت هم داره می دونستم اینو تنها نمی پوشی..بیا اینم کتش بپوش ببینم تو تنت چطوریه..

لباسو پوشیدم و هستی با تعجب گفت:

هستی -واسی چقدر بهت میاد! خاک بر سر امیرعلی..من اگر جاش بودم یه شب هم نمی گذاشتم دور از عقد دائم بیفتی..نگاه کن عین بلور می مونی..کوفتت بشه چه پوستی داری دختر!!!

لبخندی تلخ زدم و گفتم:

-شانس که ندارم، نه قیافه ام نه موهام نه پوستم نه هیکلم هیچ کدوم به فریادم نمی رسند!

هستیی با حرص گفت:

هستی -خاک بر سرش کنند..بی لیاقت بی عرضه..ولش کن، یکم به خودت برس ساعت شش شد.

من یه کم آرایش کردم ولی هستی کلی آرایش کرد و آماده شدیم و راه افتادیم، هستی با ماشین اومده بود، سوار ماشین شدیم و با استرس گفتیم:

-اگر امیرعلی بفهمه منو می کشه

هستی-آه ول کن تو رو خدا امیرعلی کجا بود؟!

نگران و مستأصل گفتیم:

-نکنه یه وقت بیاد خونه؟

هستی-کَشیـ کِه، نمیاد باباجون..نمیاد

-اگر بیاد و من نباشم منو می کشه وای خدا نکنه بیاد..خدانکنه

به دلم بد افتاده بود و بدجوری استرس گرفته بودم و از ترس حس می کردم رنگم پریده

هستی-بسته دیگه حرف از امیرعلی نزنیم..الآن می خوام ببرمت خوش گذرونی...

بعد از یه مدتی رسیدیم به یه در بزرگ آهنی که در یه باغ حوالی شهر کرج بود، خیابون ها در اون ناحیه سوت و کور بودن، با ترس گفتیم:

-هستی بیا برگردیم، کجا آوردی ما رو؟!

هستی-آی بابا!!نگار تو که هنوز پاستوریزه ای!آوردمت تولد تو بهترین باغ مهر کرج بعد تو جای خوشحالی و لذت یه ریز غر بزن و وامصیبت ها بگو..بیا بریم داخل بعد می خوام ببینم میای بیرون یا نه

-اینجا ترسناکه هستی!همه جا ساکنه،یه بلای سرمون نیارن،مطمئنئ امنه؟

هستی-معلومه که امنه

-یه وقت امیرعلی زنگ نزنه خونه ببینه من نیستیم؟

هستی-مگه نمیگی دیگه زنگ نمی زنه و چکت نمی کنه؟!

-چرا ولی اگه یه وقت...

هسته-آهع..بیا بریم بابا

زنگ رو زد و یه آقائی در رو باز کرد، یه مرد قدبلند کچل با کت و شلوار و یه قیافه ی بسیار بسیار جدی!! آرنج هستی رو گرفتم و گفتم:

-مر اینجا چیکار می نه؟!!

هستی-نگهبانه

-با کت و شلوار؟!!

هستی-بیا بریم اصل مهمونی اونجاست

صدای آهنگ هر لحظه بلندتر و بلندتر می شد و صدای جیغ ها هم نزدیک و نزدیک تر، هستی که در ویلا یا لاغو باز کرد من خشکم زد، تنم یخ کرد.. اینجا که علنا یه پارتنی مختلط بود که توش هر چیز نامشروعی نمایان بود!!!! با هول زدگی گفتم:

-هستی.. بیا بریم اینجا که پارتنیه!!

هستی-پس میخواستی حسینییه باشه و سینه بزندی؟!!

-تو که گفتی تولد دوستته.. من فکر کردم یه تولد دخترونه ست

هستی پوزخند زد و گفت:

هستی-فکرت بهت ركب زده

یه قدم عقب رفتم و گفتم:

-من نمیام.. امیرعلی منو می کشه

هستی با عصبانیت و حرص گفت:

هستی-امیرعلی تا الان کجا بود؟ بیا بریم ضایع بازی رو بذار کنار، بروی منو نبر الان میگن این اُمَل کی بود آوردی با خودت

هستی منو به زور برد داخل ویلا، صاحب مجلس اومد جلو یه دختر هم سن و سال ما ولی با قیافه ی عجیب و غریب و آرایش فجیع، لباس های زیبا اما ناجور.. با صدائی که برعکس ظاهر ظریفش ضمخت بود گفت:

صاحب مجلس-خوش اومدید برید لباساتونو توی اون اتاق عوض کنین...

تو همین لحظه یهو یکی محکم خورد بهم..از ترس یه جیغ کوتاه کشیدم و برگشتم دیدم یه پسره ست که سن و سال بالائی نداره و خیلی نامنظم یه شال سبز دور گردنش پیچوندهو یه لیوان پر از مشروب تو دستشه،قیافه منو که دید تلو تلو خوران سعی کرد صاف وایسته و سر تا پای منو خریدارانه نگاه کرد و گفت:

پسره-میترا چه مهمونائی امسال دعوت کردی!همه مانکن همه beautiful girl

میترا صاحب مجلس یه خنده ی مسخره کرد . پسره گفت:

پسره-افتخار رقص میدید؟!

من به هستی نگاه کردم و گفتم:

-هستی وای!

هستی لبخندی مکش مرگ ما به پسره تحویل داد و با عشوه گری گفت:

هستی-حالا بذار خودمونو آماده کنیم

پسره-پس من اون وسط منتظرم خانوم خانوما «یه چشمک به من زد و اون لیوان نجسی رو بالا گرفت و گفت» به سلامتیون...

با هستی به داخل اتاق رفتیم و با حرص و شاکی آرنج هستی رو گرفتیم و گفتم:

-منو چرا آوردی اینجا؟!هستی تو می دونی من اهلش نیستم

هستی خیلی خونسرد و بیخیال شونه بالا انداخت و با لحنی بی مسوولیت وارانگه گفت:

هستی-اگر می خوای برگرد خو!...

با یکه خوردگی و خودباختگی گفتم:

-چطوری؟!تو جوری منو آوردی اینجا که نمی دونم کجای کره ی زمینم حتی !!!

هستی با همون لحن خونسردش گفت:

هستی-خیله خب پس بون تا وقتی که من بخوام برگردم!..

مات با دهن باز نگاش می کردم که لباسشو درآورد و لباس مهمونیش رو پوشید بعد به من نگاه کرد و گفت:

هستی-چرا لباستو عوض نمی کنی؟!

-من همینطوری اینجا منتظرت می مونم

هستی دست به کمر و حق به جانب گفت:

هستی- که اینجا می خوای تنها بمونی هان؟! خپله خب ولی هر چی هم که جیغ بزنی تا یکی بیاد و از دست یه آدم مست نجات بده کسی صداتو نمیشنوه ها، گفته باشم!..

-هستی!!! وای من دارم از استرس می میرم.. من تا حالا اینجور جاها نبودم

هستی-نبودی ولی حالا تجربه می کنی عزیزم

بالاجبار با هستی رفتیم بیرون به میون جمعیت.. همه مثل دیوونه ها بنظر میومدن با اینکاراشون.. من فقط تو فکر امیرعلی بودم.. داشتیم از استرس میمردم.. از عذاب وجدان خودمو عین خوره می خوردم و بخاطر این کم عقلم و اعتمادم به حرفای هستی به خودم بد و بیراه می گفتم ولی برعکس من هستی هر کاری دلش می خواست می کرد، مگه این هستی نبود که می گفت عاشق بهرامه؟! پس اینکارا چی بود می کرد.. من که از شرم و خجالت کارای بقیه داشتم آب می شدم ولی اونا عین خیالشون نبود.. میترا اومد جلو و گفت:

میترا-چرا نمی رقصی نگار جون؟! پاشو بیا به ما ملحق شو عزیزم

لبخندی تلخ زد و گفت:

-نه نمی رقصم ممنون

میترا-نوشیدنی نمی خوای؟!

-نه ممنون

میترا لبخندی متمسخر زد و رفت.. پشت بند میترا همون پسره اومد با زور دستمو گرفت و گفت:

پسره-پاشو برقصیم

-آقا ولم کن، من رقص بلد نیستم

پسره-مگه همه ی اونائی که میبینی رقص بلدن؟! پاشو ببینم

دستمو با ضرب از دستش کشیدم و با خشم گفتم:

-نمیام.. زوره مگه؟! آه برو دیگه

پسره پوز خندی زد و گفت:

پسره-باشه..الان امپرت پائینه..درست میشه...

با تردید پسره رو نگاه کردم و رفت..تقریباً دو ساعتی گذشت و من همون جا روی مبل نشسته بودم که هستی نفس زنان و خندون اومد و گفت:

هستی-وای چقدر دلم برای یه مهمونی لک زده بود..چقدر دلم برا یه رقص درست و حسابی تنگ شده بود آخیش

-هستی بسته دیگه..دو ساعته اینجائیم..بیا بریم

هستی-کجا؟؟!!شام نخوردیم بعد شام میریم حالا...

شام هم خوردیم ولی هستی بخاطر اون زهرماری هائی که کوفت کرده بود هوش و حواس درست حسابی نداشت و به اصرارام اهمیتی نمی داد..ساعت دوازده و نیم بود و هنوز اینا خسته نشده بودن و مو کوبیدن و می رقصدن و کوفت می کردن و من هم داشتم از نگرانی می مردم..همونطوری روی مبل نشسته بودم و اینور و اونورمو توی تاریکی می پائیدم که کسی اذیتم نکنه که یکی گفت:

-شما از اول مجلس که اومدین نشستید چرا نمایین برقصین؟!

-من رقص بلد نیستم

-من بهتون یاد میدم

مج دستمو که لمس کرد به ضرب و باعجله دستمو کشیدم عقب و گفتم:

-نه نمی خوام

خندید و کنارم نشست و گفت:

-می دونستم تو یه فرقی با بقیه داری..من منصورم..و اسم شما؟!

بهش نگاه کردم تقریباً سی و پنج شیش ساله بود و قد بسیار بلند و هیکل چهارشونه ای داشت،اخمی توی نگاهم انداختم که گفت:

منصور-زیبائیت خیره کنندست..تا حالا زنی به جذابی تو ندیده بودم..اونقدر نظرمو جلب کردی که من برعکس همیشه که زنها طرفم میان اومدم طرفت!!

چقدر حس بدی بهش داشتم.. خیلی زبون باز و زذل بود با چشمای هیز و نگاه درنده ش پيله شده بود و ولمم نمی کرد.. آخ که چقدر دلم می خواد برگردم پیش امیرعلی، مردای اینجا حالمو بهم می زنند همشون بوی الکل میدن، امیرعلی برعکس این عوضیا همیشه بوی گل میدن، بوی پاکی...

از حرص و استرس لبهامو گاز می گرفتم که باز منصور گفت:

منصور- من مهندس راه و ساختمونم، سی و چهار ساله و مجرد.. تو؟؟!!

-من متأهلم.. شوهرمو هم خیلی دوس دارم!!

از ته دل زد زیر خنده.. اونقدر خندید که اشکاش از گوشه ی چشمش در اومدن.. بعد اینکه خودشو یکمی جمع و جور کرد گفت:

منصور- اگر متأهل بودی و وفادار اینجا چیکار می کنی پس؟! نکنه شوهر تو خوابوندی اومدی اینجا؟ها؟!

دوباره قهقهه سر داد که گفتم:

-آره من اشتباه کردم

منصور- خيله خب فهمیدیم دختر خوبی هستی.. «باز خندید و گفت» دختر خوبا قصد ازدواج دارن همیشه.. خدا رو چه دیدی شاید ما هم قسمت همدیگه شدیم!..

-آقا گفتم که من متأهلم

منصور- بسته دیگه فرشته کوچولو.. جمله ی خوبی نیست برای از سر باز کردن.. اینجوری بدتر دل منو می لرزونی.. بچه ی کجائی؟!

از دور یه لحظه چشمم به هستی افتاد بی توجه بهش صدا زدم:

-هستی؟؟؟ هستی؟؟؟ آهه.. هستی؟؟؟

نفس عمیقی کشیدم.. تا موهامو میون پنجه هاش گرفت، از جا بلند شدم و با ترس گفتم:

-چیکار می کنی؟؟؟ به من دست نزن...

منصور خندید و گفت:

منصور- خيله خب بشین ببخشید.. دختر سرسخت.. تو دیگه کی هستی.. نگاه کن دخترای اینجا چیکار می کنند...

با حرص گفتم:

-من حیوون نیستم آقا

با نگاه متجمل و حالت متمسخری نگام کرد و گفت:

منصور-نسل دخترای مثل تو منقرض شده تو باقی مونده از نسل ما قبل تاریخی «باز خندید و گفت» ولی
زیبائیت..طراوتت..مدرن و ...واسی...

نگاهی از سر تا پا خریدارانه بهم انداخت که دومرتبه بلند شدم رفتم به اتاق مانتومو پوشیدم..یه تلفن اونجا توی اتاق
بود..شماره 118 رو گرفتم و شماره ی یه آژانس که توی مهرشهر باشه رو گرفتم..وقتی برگشتم دیدم منصور دم در
اتاق وایساده نگام می کنه..دلهم هری ریخت..با ترس نگاهش کردم که گفت:

منصور-داری میری؟!

-میشه یه لطفی بکنی؟

منصور-جونم؟

واسی خفه شو مردک چندش آور..فقط امیرعلی حق داره اینطوری باهام حرف بزنه

-میشه آدرس اینجا رو بدی؟

منصور-داری آژانس می گیری؟!من که ماشین دارم!...

-ممنون با آژانس میرم

منصور-چرا؟!می ترسی بدزدمت؟!

با حرص و عاصی شده از بازی کردنش با کلمات گفتم:

-آره

با خنده گفت:

منصور-من اگه بدزدمت هم که جای بد نمی برمت

-آقا..آقای محترم خواهش می کنم آدرس این خراب شده رو بدید

منصور-خیله خبولی یه شرطی داره

-شرط؟!!

منصور-آره به شرط اینکه شمار تو بدی بهم!!

-من که موبایل ندارم

منصور-مگه میشه؟!بچه اُسکل می کنی؟!!

-سیم کار تم سوخته

منصور-خیله خب...»یه تیکه کاغذ از دفترچه تلفن روی میز تلفن کند و شمارشو با روان نویسیش نوشت و داد بهم و گفت» منتظر تماستم..منو قال نذاری ها شیطون!!

به کاغذ نگاه کردم..نه من متأهلم..ولی بذار بگیرم آره می گیرم تا زودتر آدرس این خراب شده رو بده و شرشو بکنه..گناه داره امیرعلی پس چی?...مگه می خوام باهاش دوست بشم شماره رو می گیرم میندازم تو کیفم تا دست از سرم برداره..بالآخره پس از جدال با خودم شماره رو گرفتم و انداختم تو کیفم..لبخندی از سر رضایت زد و بعدش سریع شماره ی آژانسیه رو گرفتم و یه ماشین برای آدرسی که منصور بهم گفته بود خواستم..از اینکه می خواستم برگردم خونه اینقدر خوشحال بودم که انگار دارم به بهشت بر می گردم...

منصور-اگه زنگ نرنی میام دنبالتا!!«با اخم نگاهش کردم که مطمئن گفت» برای من پیدا کردن آدرس کار سختی نیست!!

برو بابا..بمون تا بهت زنگ یزنم مرتیکه ی گولاخ!..رفتم جلوی در منصور هم اومد با تعجب نگاهش کردم و گفت:

منصور-حداقل اسمتو می گفتمی بهم

با تردید نگاهش کردم و گفتم:

-نگار..مرسی که آدرس اینجا رو دادی بهم..خداحافظ

منصور در ماشین رو برام باز کرد و گفت:

منصور-مراقب خودت باش..رفتار و منش تو منو تحت تأثیر قرار داده «به شقیقه اش اشاره کرد و گفت» خیلی تو سرم افتادی...

نشستم تو ماشین و در رو بستم و دو مرتبه گفتم:

-خداحافظ «کرایه رو حساب کرد که گفتم» نه خواهش می کنم اینکارو نکن

بکنم..بهت کلید دادم که بدونی از حرف اون شبم پشیمونم..بهت زنگ نمی زدم که بدونی بهت اطمینان دارم ولی توی لعنتی از اعتمادم سوءاستفاده کردی کثافت...

سیلی اولو با تموم قدرت رو صورتم خالی کرد و از شدتش رو زمین افتادم و این شروع یه دعوای یک طرفه از سمت امیرعلی بود..واسی هیچوقت یادم نمیره سه شب تموم خونه رو بهم ریخت..منو زیر مشت و لگد خودش له کرد..داد می زد..قضاوت می کرد و من گریه می کردم و امان دفاع کردن از خودمو نداشتم..با همون حق حق گفتم:
-اشتباه می کنی امیر...

شونه هامو گرفت بلندم کرد توی چشمم با همون چشمای سرخس نگاه کرد و با صدای دورگه ش گفت:

امیرعلی-چی رو اشتباه می کنم؟!نکنه سر و وضع تو رو؟!با دامن کوتاه و یه لا مانتو اومدی خونه با آرایش و موهای باز..چی رو اشتباه می کنم؟!کثافت و بی چشم و بی رو بودن تو رو؟!
-امیرعلی!..

گریه هام تبدیل به حق و نفس های کوتاه کوتاه تبدیل شده بود،تموم تنم درد می کرد..صورتم،بازو هام،کمرم،همه جام..چونه امو اونقدر گرفته بود بین انگشتاش و حرف بارم کرده بود که انگار مشت به چونه ام زدن...جست زد و کیفمو برداشت و تمام محتویاتشو خالی کرد روی میز..با یه نگاه داخلشون تیکه کاغذی که منصور شمارشو روش نوشته بود رو برداشت..واسی چشمامو روی هم گذاشتمو..یک صدم ثانیه فقط یک صدم ثانیه همه چیز آروم شد و دو مرتبه...

رگ گردنش از فریاداش می خواست پاره بشه..نعره ای می زد که همسایه ی طبقه بالامون که هیچ کل کوچه بیدار شده بودن..از شدت خشم رگ های گردنش چنان متورم و صورتش برافروخته بودند که انگار هر آن ممکن بود یه گلوله ی آتیش بشه..خودشو می زد..تو سر و صورت خودش می زد..منو می زد..به در و دیوار می کوبید..همه چیز رو می شکوند و خرد می کرد..یه دیوونه ی به تمام معنا شده بود..شیشه ها بوفه رو شکوند،سرشو کوبوند به دیوار..مثل یه یوزپلنگ وحشی و درنده روی منی که کز کرده بودم یه گوشه خیمه زد و انگار می خواست با تموم قوا منو بدره و تیکه پاره م کنه..هرگز حتی بهم یه اشاره هم نکرده بود ولی این بار با تموم قدرت منو زد اونقدر که خودش بی رمق شد و دیگه نای زدن منو هم نداشت...

قیامت شده بود..توی یه لحظه انگار قیامت شد..همه چیز کنفیکون شده بود هر چی از دهنش در اومد نثارم کرد وسط حنجره پاره گردنش گریه می کرد و ضجه می زد باز دوباره شروع می کرد..دلم داشت براش ضعف می رفت ولی نه به من امان می داد نه به خودش..زیر لب و گاهی توی دلم می گفتم:

-خدایا غلط کردم..خدایا یه کاری بکن..یا فاطمه زهرا (س)..یا مهدی

وسط خونه ی بهم ریخته و داغون شده نفس زنان ایستاد و عصبی ولی آروم گفت:

امیرعلی-پاشو

جوری نفس نفس می زد انگار الان از وسط میدون جنگ برگشته..سر و صورتش رو تا حالا اینقد آشفته ندیده بودم..منم که یه جنازه شده بودم..به سختی سر بلند کردم و مستأصل و نگران نگاهش کردم..نفسام به سختی بالا می اومدن و به شماره افتاده بودن.. "پاشو" یعنی چی؟! امیرعلی لحنش موقع گفتن این حرف جوری بود که انگار دیگه به آخر خط رسیدیم..واسی دیگه آخرش بود..یعنی همه چی تموم شد؟!

نعره زد:

امیرعلی-بهت میگم پاشو

خون بینی امو و لبمو با پشت دستم پاک کردم و با چونه ی لرزون و هق هق وار گفتم:

-امیرعلی!

امیرعلی آروم و شوکه به در نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-گمشو بیرون

چهار دست و پا روی شیشه های ریخته شده به طرفش رفتم و با گریه گفتم:

-امیرعلی «پاشو تو بغلم گرفتم و ملتمس صدایش زدم» امیرعلی «با ضجه گفتم» نه نه..امیرعلی تو رو خدا نه

امیرعلی محکم می زد تو سرش و داد زد:

امیرعلی-خیانت کردی، به من خیانت کردی..خاک بر سرم خاک بر سرت امیرعلی..زنت خیانت کرد...

با گریه گفتم:

-به قرآن اشتباه می کنی به قرآن..امیرعلی!؟

امیرعلی-تو.. «جلوی پام زانو زد و ادامه داد» همونی که من جمعت کردم، بهت پناه داد..شده بودی یه پیت حلبی که خونوات هم بهت لگد می زدند..ولی من..من خاک بر سر خانومت کردم... «با بغض گفت» عاشقت شده بودم..به خاطر توی لعنتی با همه در افتاده بودم..تو یه عوضی هستی که هیچی سرت نمیشه

هق هق زنان و بریده بریده گفتم:

-من خیا..نت نکردم

تو صورتم داد زد:

امیرعلی-پس اون نره خری که شمارش ت کیفته کیه؟؟ها؟کیه لعنتی؟

دستمو به احاطه ی صورتش درآوردم عصبی دستمو پس زد و خواست بلمد بشه که محکم دستاشو گرفتم و گفتم:

-امیرعلی..؟گوش کن..زود قضاوت نکن...

امیرعلی-باز گول خوردی؟!مثل یکی دو سال پیش بازم خریت کردی؟!بازم بچگی؟باز حماقت؟پس کی می خوای بزرگ بشی؟هان؟با چه واژه ای می خوای خرم کنی؟دیگه چطوری چشمو به روی کثافت کاریات ببندم؟منو چی گیر آوردی؟گوشام درازه؟!یا ببو گلابی ام؟!«بعد چند ضایه سکوتی که فقط صدای حق حق من توش می پیچید آروم گفتم» من چطور عاشقت شدم نگار؟!تو همه ی ننگ های دنیا رو داری..لامصب..بدمصب قلبم دیگه جواب کاراتو نمیده... «توی چشمات نگاه کردم و دستشو بوسیدم و هولم داد و گفتم» گمشو بیرون نمی خوام ببینمت..لجنی..لجنی..«با گریه گفتم» نگار منو کشتی تو یه لجنی

با همون حال گفتم:

-من خیانت نکردم

خم شد تو صورتم داد زد:

امیرعلی-پس چه گهی خوردی؟!

از جا بلند شدم صورتشو به احاطه ی دستم درآوردم و گفتم:

-عزیزم تو رو جون نگار یه لحظه گوش بد به خدا خطا نکردم فقط شماره رو گرفتم تا دست از سرم برداره

نفس زنان گفتم:

امیرعلی-کجا بودی؟؟با کی بودی؟

با گریه تند تند گفتم:

-محلّم نمی گذاشتی،کشیک گرفتی،داشتم از تنهائی و غم می مردم که یه روز هستی زنگ زد..به قرآن از تنهائی به سمتش رفتم،اومد خونمون..هر چی تو دور تر شدی هستی نزدیک تر شد..دیروز از کشیک های تو پرسید گفتم که امشب کشیکی گفت تولد دوستشه دعوت شده منم باهش برم تا دلم واشه..گفت تا شب بر می گردیم..من خیال می

کردم یه تولد دخترونه ست.. به قرآن امیرعلی از اول تا آخر یه گوشه نشستیم می خواستیم برگردم ولی حتی نمی دونستیم کجام، هستی هم گفت باید اونقدر بمونم تا مهمونی تموم بشه ولی آخرش به این نتیجه رسیدم که برم زنگ بزنم آژانس و از یک آدرس خونه ای که بودیم رو پرسیدم تا برگردم پسره هم می خواست شماره بده که منم فقط گرفتم تا دست از سرم برداره... من خطا نکردم امیرعلی!

با حرص گفت:

امیرعلی- غلط کردی؛ خطا نکردی؟! «مانتومو محکم باز کرد و لباسمو گرفت و گفت» این چیه پوشیدی؟ کی گفت می تونی بری؟ مگه تو شوهر نداری؟

-ببخشید غلط کردم امیرعلی...

اودم بهش نزدیک بشم که هولم داد و گفت:

امیرعلی- غلط کردن تو فایده ای نداره برو خونه ی همون هستی عوضی که تو هم لنگه ی خودش کرده

باز با گریه به پاش افتادم و گفتم:

-امیرعلی غلط کردم.. به خدا دیگه پامو از خونه بیرون نمی دارم تا تو اجازه ندی حتی تا سر کوچه هم نمی رم.. امیرعلی من هیچ کسو به تو ترجیح نمی دم.. می دونی که چقدر عاشقتم.. خدا شاهده که دست از پا خطا نکردم

امیرعلی- با لباس دکلمه و موهای باز و آرایش کرده رفتی، شماره ی پسر هم که گرفتی، تازه بی اجازه هم که از خونه بیرون رفته بودی.. خطا نکردی؟ پس خطا یعنی چی؟ خیانت یعنی چی؟!.. تو مال منی «با چشمای نمناک با حرص گفت» چرا خودتو به همه نشون دادی؟

-غلط کردم.. گه خوردم امیرعلی.. تو رو خدا ببخشید...

امیرعلی- شوهر بی غیرت اون هستی حرومزاده کدوم گوری بود؟!!

-اونم شیفته...

امیرعلی- خاک بر سرش کنند که اینقدر شوته.. پاشو اینقدر جلوی من آبغوره نگیر.. نقطه ضعفمو پیدا کردی.. خاک بر سرت بهرام.. «محکم زد تو سر خودش و گفت» خاک بر سرت امیر.. زنت ول شد.. هرز رفت.. خاک بر سرت..

جلوی دستشو گرفتم و با حق حق گفتم:

-نزن امیرعلی.. نزن

پسم زد و بی جون کنار دیوار نشست و سرشو گرفت تو دستاش..رفتم کنارش و با همون حال گفتم:

-امیرعلی..فقط یه فرصت دیگه،یه فرصت...

داد زد:

امیرعلی-چند تا؟..چقدر رفتی با یکی دیگه..حامله شدی..معتاد شدی...حالا دوباره خیانت کردی چقدر ازت بگذرم؟!چقدر چشمامو به روت ببندم؟!«با غصه گفت» با من سرد شدی که بری از یه عوضی شماریه بگیری کی رو میخوای؟دنبال چی هستی؟چی برات کم گذاشتیم؟!«یقه ی مانتومو گرفت و داد زد» چیکار باید برات بکنم؟!بیشتر از گذشتن از خونواد و رفیقام؟!«آروم گفت» با نگار من چیکار کردی؟تو یه هیولائی..شیطانی..نگار معصوم من کجاست!؟

رهام کرد و ضجه وار روی خرده شیشه ها افتادم و گریه می کردم...سکوت چند لحظه برقرار شد..چه بر سر زندگیم اومد..ای کاش پام می شکست و نمی رفتم..چقدر چوب هستی رو بخورم؟!امیرعلی اگر ازم جدا بشه من می میرم..می میرم...

امیرعلی سر و ته خونه رو چند بار بالا و پائین کرد..عصبی شدنش بدتر شده بود..با حرص قدم بر می داشت و فکر می کرد..هر وقت یه سمتم نزدیک می شد تپش قلبم بالاتر می رفت..حالم اصلا خوب نبود..تنم رو زیر مشتش و لگد له کرده بود..درد تنم خیلی کمتر از دردی بود که توی قلبم حس می کردم..زیر لب فقط خدا رو صدا می کردم که تأمل امیرعلی نسبت بهم مثبت باشه،نخواد که برگردم خونه ی مادرم..قلبم از استرس داشت می ایستاد..امیرعلی گاهی اونور خونه توقف می کرد و به من نگاه می کرد..

اولش آروم می بود ولی بعد از یکم چونه خاروندون و منو نگاه کردن باز قرمز و عصبی می شد و دوباره طی کردن طول خونه رو شروع می کرد..دو سه بار از بس توی افکارش عصبانی بود یهو شوت می کرد زیر تیکه های خرد شده ی وسایل و نعره می زد..دیگه قدم زدنو رها کرد و با زاری نشست یه گوشه اونور خونه و کف دستاشو گذاشت رو پیشونیش و بعد موهاشو کشید و دو سه بار از عصبانیت اسم منو صدا زد..دیگه کمتر بهم بد و بیراه می گفت و بیشتر اسممو به حالت سوالی فریاد می زد ولی بجاش می زد تو سر خودشو به خودش بد نمی گفت..

بعد سرشو گذاشت روی زانوش..مثل سگ می ترسیدم ازش..من چیکار کردم..این چه اعتمادی بود که من به هستی کردم..جیگرم برا امیرعلی می سوخت..امیرعلی واقعا معلوم نبود میخواد چیکار کنه..بعد از چند دقیقه سکوت و فکر کردن سرشو آورد بالا و رو به من گفت:

امیرعلی-لعنت به من،خاک بر سر بی غیرتم کنن..

نگار گوشتو باز کن..شدی همون نگاری که روز اول آوردم اینجا از اون هم پست تر از اون بدتر، تو ثابت نشدنی ای ولی من احمق فقط یه فرصت دیگه بهت می دم اگر اون هستی کثافت رو دور و برت ببینم، اگر باهاش بازم رابطه داشته باشی نگار قیدتو می زنم یه جوری که انگار وجود نداشتی، فهمیدی یا نه؟ «سرمو با گریه به نشونه ی فهمیدن تکون دادم و گفتم» شماره ی اون مرتیکه رو بده به من ببینم «ترسیدم پیرسم برای چی میخوای، از روی زمین شماره رو برداشتم با بدختی خودمو رسوندم بهش و شماره رو دادم بهش که گفت» از جلوی چشمم دور شو

با بغض نگاهش کردم..خم شد و تلفنو از سمت راستش از روی زمین برداشت و شماره رو گرفت فکر نمی کردم تا این حد پیش بره ولی رفت..تموم تنم درد می کرد، به سختی قامت راست کردم و سالانه سالانه رفتم به اتاق..موقع رفتن تازه سوزش پاهامو حس کردم..روی تخت اتاق با اون روتختی ساتن نباتی نشستم..

تموم خرده شیشه های کریستال های توی بوفه که گرد گرد خرد شده بودند به پام چسبیده بودند و زیرش خون مرده شده بود و تیکه های شیشه ی بوفه پامو بریده بودند..دامن کوتاه پام بود و تموم پام زخمی شده بود..شیشه ها رو از روی زانوم و ساق پام برداشتم و از درد آه می کشیدم گریه می کردم و از بدبختی هق هق می زدم...صدای با تشر و حرص امیرعلی می اومد که داشت منصور رو تهدید می کرد..از جام به سختی بلند شدم و رفتم تو حموم آب گرمو باز کردم از درد گریه می کردم، پهلوم درد می کرد از تو آینه به پهلوم نگاه کردم کبود شده بود اونم روی پوست من که خدا نمی کرد یه پشه نیشم بزنه تا نیش اون پشه روی پوستم فریاد بزنه که یه صدمه ای دیدم..تنمو زیر آب گرم با گریه و درد شستم، اونقدر موهامو کشیده بود که سرم درد می کرد..

توی آینه به لبهای ورم کرده ام نگاه کردم زیر چونه ام هم زخمی بود!!

حوله ی گلپهیمو پوشیدم و از حموم دراومدم دیدم روی تخت دراز کشیده و هنوز عصیبه و داره به سقف نگاه می کنه، پام درد می کرد، لنگ می زدم، برگشت منو نگاه کرد پیشونیش کبود شده بود از بس که سرشو به دیوار کوبونده بود..بههم با اخم و خشونت نگاه کرد تا می دیدم اونطور نگاهم می کنه چشمام پر از اشک می شد..زوم کرد تو چشمام و با حرص گفت:

امیرعلی-واسه اینکه آتیشمو خاموش کنی از اشکات استفاده نکن

با بغض گفتم:

-من هر کاری بکنم بهت خیانت نمی کنم و تو اینو می دونی و بهم شک داری

امیرعلی-وقتی آوردمت توی این خونه دختر مجردی بودی که در اصل یه زن طرد شده بودی که به خاطر اعتیاد آورڈز کرده بودی، سقط جنین داشتی و...

با همون حال گفتم:

-نمی دونستی؟!

امیرعلی-میخواهی بهت اعتماد کنم؟!

-پس چرا منو آوردی اینقدر نگه‌م داشتی تا وابسته ت بشم؟ «با گریه گفتم» عاشقت بشم، که وقتی ازم سیر شدی نتونم ولت کنم...؟

داد زد و با حرص گفت:

امیرعلی-ازت سیر نشدم توئی که هرز می پری

سرمو بلند کردم و گفتم:

-خدایا!؟چطوری بهش بفهمونم که...

تلفن خونه به صدا دراومد و امیرعلی بلند شد گوشی رو برداشت و گفت:

امیرعلی-الو؟...به شما چه ربطی داره چه خبره؟!...قرص خواب بخورید تا خوابتون ببره، البته اگه فضولی میذاره که بخوابید...

محکم گوشی رو گذاشت...

پام خیلی درد می کرد نه پام بلکه تموم تنم و هر لحظه که می گذشت انگار دردم بیشتر و بیشتر می شد نمی تونستم لباسمو بپوشم ناله وار خواستم از جا بلند بشم ولی پام خیلی درد گرفت و گفتم:

-وای خدا پام..آی پام...

امیرعلی از روی تخت بلند شد و رفت بیرون و انگار قلب منم از جا کند و با خودش برد..به‌م محل گذاشت، نامرد نامروت..منو سیاه و کبود کردی میذار میبری..؟!نمی دونستم از درد گریه کنم یا از دل شکسته؟روی تخت در حالی که پام روی زمین بود دراز کشیدم و همینطوری ناله می کردم و اشک می ریختم که امیرعلی صدام زد:

امیرعلی-بلند شو ببینم..همه چیزت مصیبه..پاتو بذار روی پام ببینم...

جلوی تخت روبرویم دو زانو نشسته بود، نگام کرد دید هنوز دراز کشیدم از جا بلند شد و دستمو گرفت و کشیدم..یه لحظه از درد پهلوی نفسم رفت..حولمو باز کرد و پهلومو معاینه کرد و یه کم فشار داد و گفت:

امیرعلی-اینجا رو فشار میدم درد میگیره؟ «تو چشمات با بغض نگاه کردم که گفت» نگاه دریدتو ازم دور کن، درد میگیره؟

-آره

رهام کرد و دوباره روی زمین نشست و شروع کرد پامو ضد عفونی کرد پام و واریسی کردن برای اینکه ببینه شیشه تو پام نمونده باشه، منم همینطوری گریه می کردم و می نالیدم.. پامو پانسمان کرد و وسایل پانسمان رو برد گذاشت توی روشوئی و گفت:

امیرعلی- اینا رو فردا بشور، به پانسمان پات هم دست نمی زنی تا خودم دوباره معاینه ش کنم...

اشک همچنان از گوشه ی چشمم بر روی گونه ام می ریخت.. دراز کشیدم و اومد روی تخت و بهم نگاه کرد و گفت:

امیرعلی- تموم می کنی یا نه؟!

با پشت دستم اشکامو پاک کردم، وقتی گریه می کردم دلش برام نرم می شد ولی امشب انگار هیچ چیز اونو بهم بر نمی گردونه!.. چراغ ها رو خاموش کرد، اگر التماسش نمی کردم الآن و امشب کنارم نبود، من می مردم.. برگشتم به طرفش بهم پشت کرده بود حتی تو بدترین لحظه هم پشت به روم نمی خوابید و نزدیکم بود حتی وقتی خیلی سرد بودیم، عادت ندارم به این رفتارش، دستشو آروم گرفتم، آروم از دستم دستشو کشید بیرون، با بغض گفتم:

-امیرعلی؟!

امیرعلی- حرف زن، حرف زن نگار

صداش پر از رنج و غصه بود، با همون لحن بغض آلود گفتم:

-با من اینطوری نکن به اندازه ی کافی بهم زخم زدی، قلبم طاقت زخم بیشتر نداره

برگشت نگاهم کرد و گفت:

امیرعلی- قلب من چقدر زخم بخوره نگار؟! دیگه ازم چیزی نداشتی هر وقت میام باورت کنم خودتو جلوی چشمم خار می کنی، قلبمو بدتر از دفعه قبل می شکونی، چی از جون این قلب خسته ام میخوای؟ خسته ام کردی نگار..

با همون حال دست روی صورتش کشیدم و گفتم:

-الهی برات بمیرم.. ببخشید عشقم ببخشید...

عصبی گفت:

امیرعلی- گریه نکن وسط این جهنم، مجنونم نکن طاقت ندارم، لعنتی طاقت ندارم

با تموم دردم نیم خیز شدم و بهش نزدیک شدم و گفتم:

-ببخشید خدایا چی بگم آروم بشی؟!

با همون لحن پر از لرزه اش گفت:

امیرعلی-حرف نزن..تعصبم داره دیوونه م می کنه،نگذار کار دستت بدم همین چهار صبحی از خونه بندازمت بیرون

پیشونیمو به بازوی عضلانیش چسبوندم و بی صدا گریه کردم...

صبح با صدای زنگ بیدار شدم،به زور چشمای پف کرده ام رو باز کردم و به ساعت نگاه کردم..ساعت دوازده و نیم بود،امیرعلی کنارم بود،انگار از روم تریلی رد شده بود..به سختی از جام بلند شدم از اتاق که خارج شدم تازه یادم افتاد دیشب چه اتفاقی افتاده بوئد،نگاهم به میز شیشه ای افتاد که خرد و خاکشیر شده بود..به طرف آیفون رفتم..دستم که دراز کردم دیدم دور مچم جای چهار تا انگشت امیرعلی کبود شده بود!آیفن رو برداشتم و گفتم:

-بله؟

-درو باز کن مادر امیرعلی ام

قلبم هری ریخت ناچار در رو باز کردم،الان توی این وضعیت اومده که چی؟!نیومده نیش و کنایه هاش جلوتر اومد!یه نگاه به سر تا پام انداخت و گفت:

فرح خانوم-چی شده؟!سر و وضعت چرا اینطوریه؟!دعوا کردین یا کتکو از یه جا دیگه خوردی؟!«سکوتم و سر به زیریم رو که دید گفت» تو دعولئی که کردی زبونتو بریدن یا از کمبود ادب و شعورته؟!«

-سلام

فرح خانوم-برو کنار ببینم..«تا از جلوی در اومدم کنار و خونه رو با اون وضعیت دید اومد داخل و هی صداشو برد بالاتر..» با امیرعلی دعوا کردین؟امیرعلی کجاست؟چه بلائی سر بچه م آوردی ها؟!پس دلشوره ام الکی نبود چرا تلفن اشغال بود؟!گوشی امیرعلی چرا خاموشه؟!«

امیرعلی-سلام

هر دو به طرف صدا برگشتیم،امیرعلی خواب آلود با موهای ژولیده از اتاق اومد بیرون جفت دستاشو تو جیب شلوارش کرده بود و مادرشو سوالی و شاکی نگاه می کرد،با همون صدای گرفته که از سر خواب آلودگی بود گفت:

امیرعلی-چی شده مادر؟!از اینورا؟

فرح خانوم- خاک بر سرم خاک بر سرم.. پیشونیت چی شده؟ «دور تا دورش چرخید و وارسیش کرد.. امیرعلی هم بدون اینکه سرشو تکیه بده با یه حالت کلافه وار با چشماش حرکات مادرشو دنبال می کرد که می گفت» «طوری که نشده؟ هان؟! بلایی که سرت نیورده؟

امیرعلی با سر به من اشاره کرد که برم لباسمو عوض کنم، شاید منظورش این بود برو دنبال نخودسیاه، شاید...

در رو بستم و به طرف اتاق حرکت کردم امیرعلی تأکیدی گفت:

امیرعلی- شیشه رو بپا.. شیشه رو بپا.. «دستم گرفت و از یه کنار ردم کرد که شیشه نریخته بود وقتی خواستم از کنار خودش و مادرش رد بشم منو چپ چپ نگاه کرد و گفت» «اینطوری رفتی جلوی در؟! یه وقت اون مردک بخواد بیاد پائین بره بیرون چی؟!»

-بخشید خواب آلود بودم یادم رفت

با سر اشاره کرد به داخل اتاق.. هنوز لنگ می زدم، تا رسیدم به اتاق مادرش گفت:

فرح خانوم- چی شده امیرعلی؟! ساعت دوازده و نیمه و تو خونه ای مگه نباید الان بیمارستان باشی؟! «

امیرعلی- مرخصی دارم

فرح خانوم- چرا اینجا رو اینطوری کردین؟ دعواتون شده؟

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی- مادر من مگه به شما نگفتم دور منو رابطه امو خط بکش اومدی حال منو پرسی منو ببینی پس به شکل و شمایل خونه و نگار چی کار داری؟! «

فرح خانوم- تو زدی؟! «

امیرعلی- استغفرا... من می گم نپرس میگه «تو زدی؟» «

فرح خانوم تأکیدی گفت:

فرح خانوم- نوش جونش

امیرعلی- لا اله الا... آخه نگار چه هیزم تری بهت فروخته؟

فرح خانوم- بیشتر از اینکه تو رو ازم گرفته؟! «

امیرعلی-منو؟!من که سه ماه قبل صیغه کردنمون از خونه زده بودم بیرون، آب من و شما توی یه جوب نمی ره..یک کلام دوری و دوستی

فرح خانوم-من نگرانتم..نگران

امیرعلی-که جامو خیس کنم یا شیرم دیر بشه!؟

فرح خانوم-می ترسم از این دختره مریضی بگیری

امیرعلی-مادر؟!؟!!

قلبم یه طوری شکست که صداشو با بغض و اشکم شنیدم..مریضی؟!مریضی!!!مگه من زن خیابونیم؟!من نگارم که زیر چشم و نگاه شماها بزرگ شدم..من چه اشتباهی کردم اینکه عاشق پسر بزرگ شدم و نامردی کرد یا بعد با مردونگی پسر کوچیک عاشقش شدم و تقاص پس می دم؟

فرح خانوم-امیرعلی،بهترین لحظات زندگیتو صرفش کردی نزدیک هشت ماهه باهاشی مادر،دیگه بسته این دختره در شأن تو نیست ولش کن بذار بره دیگه بسته...

بند دلم پاره شد اومدم بیرون و فرح خانوم چشمش بهم افتاد..در حالی که سعی می کردم خودمو قوی نشون بدم با صدای لرزون گفتم:

-فرح خانوم..چرا دارین...

امیرعلی-برو تو اتاق...

اشکم ریخت و گفتم:

-نمی رم من هیچ مریضی ای ندارم...

امیرعلی با حرص گفت:

امیرعلی-نگار!!!

فرح خانوم-پس فال گوش هم می ایستی...

-نیازی به فال گوش ایستادن نیست..فاصله کمه،صدای شما رساست

فرح خانوم-چیه بهت برخورده مگه انتظاری دیگه باید از یه معتاد داشت؟!!

با بغض گفتم:

-من معتاد نیستم..بخدا معتاد نیستم..

امیرعلی با حرص و عصبانیتی که سعی می کرد کنترلش حفظ کنه گفت:

امیرعلی-مامان خواهش می کنم برگرد خونه

فرح خانوم-اگر دختر خوبی بودی که الان جای اینکه زن صیغه ای پسر از اتفاقا دکتر من باشی که هم به خونه زندگیش برسی و هم اگه دستی بهت زد حلال باشه،الان زنش بودی وگرنه صیغه ای بودن با شناسنامه ی مجرد با این قیافه و سر و شکلی که تو داری فقط یه معنی می تونه داشته باشه...

امیرعلی با حرص زیادی گفت:

امیرعلی-مامان میری یا تا بیرون همراهیت کنم؟!

فرح خانوم-داری به خاطر این منو از خونه ات بیرون می کنی؟!

امیرعلی-من به اندازه ی کافی تو زندگیم مشکل دارم نمی خوام برام مشکل تراشی کنی

فرح خانوم-توس هند یه اعتقاد هست که میگن یه عده ی مردم دالیت هستند و نجسن اند و نباید با غیر نجست ها باشند چون اونا رو نجس می کنند و اون طبقه فرومایه و پست ترین طبقه ی بشریت هستن و از نظر من «با حرص بیشتر از قبل گفت» تو هر چقدر هم که پاک باشی برای من یه دالیتی!

فرح خانوم کیفشو برداشت و از در خونه زد بیرون...

می خواستم گریه نکن می خواستم بگم برام مهم نیست ولی نمی دونم چرا یهو عین بمب ترکیدم و چنان از ته دل گریه می کردم که امیرعلی رو انگار به آتش کشیدن که عصبی داد زد:

امیرعلی-چرا وقتی می گم برو تو اتاق وای می ایستی..میخوای که بهت این حرفا رو بزنه؟خردت کنه؟!

با همون حال گفتم:

-برا اینکه به مادرت،به تو،به همه ثابت کنم که از گذشته ام پشیمونم باید چیکار کنم؟!

امیرعلی با اخم و ناراحتی به داخل اتاق رفت و من همونجا نشستم گریه کردم..بعد چند دقیقه در اتاقو باز کرد و گفت:

امیرعلی-جای اینکه اینجا بشینی خونه رو جمع کن

لباس بیرون تنش بود، هول زده گفتم:

-کجا میری؟!

امیرعلی-سر قبرم!

با غم گفتم:

-امیرعلی!

امیرعلی-اون هستی «...» پاشو اینجا بذاره، نگار من بو ببرم من می دونم و تو..بعد تو می دونی و اون جهنمی که ازش اومدی، تکلیف هستی رو همین امروز روشن می کنم

-به هستی چیکار داری؟!

با تمسخر گفت:

امیرعلی-به هستی چیکار دارم؟!؟!احمق باز داری سنگشو به سینه می زنی اون تو رو به این روز انداخت بازم ازش دفاع می کنی؟!می خوام برایش یه آتش...

صدای زنگ اومد و امیرعلی آیفون رو جواب داد و در رو زد و گفت:

امیرعلی-یه آتش می پزم که غلطشو بکنه هر گورستونی می خواد بره تو رو هم ببره..در ورودی رو باز کرد و نینا و آنیسا اومدند داخل..نینا با دیدن وضع خونه تو چارچوب در وا رفت تا سر جنبوند و منو دید با لکنت گفت:

نینا-چی شده؟!د..دعوا کردین؟..خاک بر سرم «اومد داخل و در رو بست و گفت» امیرعلی!!

امیرعلی-بگو چی شده..

نینا-والی!نگار؟!چیکار کردی باز؟!

امیرعلی-فیلش یاد هندستون کرده...

-امیرعلی؟!

امیرعلی آنیسا رو که به طرف هال می اومد رو بغل کرد و گفت:

امیرعلی-نینا من عین اون بهرام بی رگ نیستم..اگر یه بار دیگه دور و بر اون دختره ی سلیطه ی «...» بگرده نینا چشممو به همه چی می بندم به خدا..به خدا قسم...

با گریه گفتم:

-من که می گم اشتباه کردم چرا اینطوری می کنی؟!

امیرعلی سری به تأیید تکون داد و گفت:

امیرعلی-خیله خب «آنیسا رو به نینا داد و اول آهسته یه چیزی به نینا گفت و بعد رو به من گفت» پاشو اینا رو جمع کن
بچه اینجاست شیشه میره توی پاش

امیرعلی تا در رو باز کرد آنیسا با گریه گفت:

آنیسا-عمو..عمو نرو..عمو...امیرعلی آنیسا رو بوسید و گفت:

امیرعلی-عموئی الان میام تو پیش خاله بمون من میام «بعد رو به نینا گفت» امشب بمون دیشب بدجوری قاطی کرده
بودم حالش خوب نیست... «سر بلند کرد و رو به من گفت» دست به پانسمانت نمی زنی ها «بعد آهسته گفت»
خداحافظ

با همون صدای لرزون گفتم:

-امیرعلی سوئیچتو موبایلتو برنداشتی

بعد به سختی از جام بلند شدم و رفتم از جلوی میز توالت سوئیچ و موبایلشو آوردم و دادم بهش،نگاهی بهم کرد که
انگار هزار منظور و حس رو با هم داشت..پشیمونی..ترحم..عشق..نفرت...امیرعلی که رفت نینا هول زده گفت:

نینا-نگار چرا آروم نمی گیری؟!چرا این بلا رو سر خودت آوردی؟!چرا تا میاد زندگیت جون بگیره همه چیز رو با دستای
خودت خراب می کنی؟!کلیدتو باز ازت گرفت این میدونی یعنی چی؟امیرعلی بهت شک کرده برگشتیم سر خونه ی اول

-بسته نینا تو رو خدا خسته ام،مغزم پر از پشیمونی و سرزنش و تهدید و ترس

نینا سری تکون داد و گفت:

نینا-تو رو خدا قیافه اشو...«نینا تلفن رو برداشت و گفت» تلفنتون مشکلی داره؟!

به تلفن داخل اتاق نگاه کردم و گفتم:

-دیشب امیرعلی با عصبانیت تلفن رو گذاشت،تلفن سر جاش نیست..برای همین هم مادرش اومده بود چون نتونسته
بود تلفنی با امیرعلی صحبت کنه...

نینا-مادرش اومد؟!این اوضاعو هم دید؟!

-آره دید، کلی هم بارم کرد آخر هم منو یه زن خیابونی کرد و رفت

نینا-امیرعلی چی گفت؟

-تا اوضاع بدتر نشده مادرشو راهی کرد...

رفتم تلفن رو سر جاش گذاشتم و نینا گفت:

نینا-پات خیلی درد می کنه؟! «قبل از اینکه جواب بدم تلفن زنگ خورد و نینا تلفن رو برداشت و گفت» الو؟ «بعد چند ثانیه با یه قیافه ی عصبی تهدیدوار گفت» اول اینکه من نگار نیستم و نینام دوم اینکه خوب گوشاتو باز کن هستی خانوم اگر فقط یه بار دیگه بفهمم اومدی سراغ خواهرم قبل از اینکه امیرعلی نعشتو بندازه منم که جنازتو رو دوش بابات می دارم، امروز هم امیرعلی تکلیف تو رو روشن می کنه «بعد هم گوشی رو محکم سر جاش گذاشت و گفت» منظور به تو هم هست نگار خانوم...

بعد از گذشت یک سال انگار همه ی اعضای خانواده ام به این نتیجه رسیدن که بهتره با امیرعلی خوب تا کنند که هیچ کسی بهتر از برای من نیست.. به خاطر اتمام درس امیرعلی همشون با جعبه ی شیرینی و گل واومده بودن خونمون تازه اونم همراه پدر امیرعلی!!!! البته نینا به من گفته بود که همه میان برای همین تدارک دیده بودم ولی امیرعلی خبر نداشت..! همه ساعت شش و نیم خونمون جمع بودند.. بعد از سال ها پدر امیرعلی منو می دید با اون قد و قواره ی متوسط و صورت مهربونش تا منو دید لبخند پررنگی زد و گفتم:

-سلام، خوش اومدید..

اول فقط دست دادم ولی منو به جلو کشید و روی پیشونیم رو ماچ کرد و گفت:

پدر امیرعلی-سلام دختر گلم

سر بلند کردم و نگاهش کردم، انگار تموم دلهره ام برای دیدنش فروکش کرد و دلم گرم شد.. یه لحظه فکر کردم بابای خودمه.. یهو چشمام پر از اشک شد که گفت:

پدر امیرعلی-نچ.. بعد یک سال اومدم و تو گریه می کنی.. وای به من...

بی اختیار اینطوری صداس کردم:

-باباجون، این چه حرفیه؟! هر وقت که اومدید قدمتون بروی چشم

نگاهم کرد، یه نگاه پدرانه و مهربون به همون گرما به همون دلنشینی لبخندی پررنگ زد و گفت:

پدر امیرعلی-پس اونقدر خانوم شدی که امیرعلی منو سر و سامون دادی؟

تو رو خدا فرق بین این زن و شوهر رو ببین؛ مادر امیرعلی میاد خونمون خون به دلم می کنه باباش از خوبیش منو خجالت میده، با همون لحن بغض آلود گفتم:

-دارید خجالت می دید، اشتباه می کنید، امیرعلی منو سر و سامون داده...

پدر امیرعلی - نه باباجون نه، اونقدر آسایش داره که این خونه رو ول نمی کنه..

-بفرمائید داخل، صفا آوردید

پدر امیرعلی - چقدر زود اومدم! هنوز کسی نیومده که.. ولی بهتره با عروسم یه کم تنها باشیم گپ بزنیم...

عروس؟! تا حالا خودمم به این قضیه اینطوری فکر نکرده بودم، چقدر این مرد خوبه!! یه استکان چائی براش ریختم و بردم که گفت:

باباجون - این چائی شفاست! «خندیدم و گفتم» خیلی دلم می خواست زودتر پیام ولی خواستم همه چیز آرامش خودشو حفظ کنه و عادی تر بشه.. اگر زودتر می اومدم دعوای امیرعلی و مادرش تبدیل می شد به یه جنگ ناخواسته ی سه نفره! امیرعلی هم باید قاطعانه تر سر تصمیمش می ایستاد.. باید برای پیدا کردن خودتون بهتون وقت داده می شد وگرنه من از روزی که شنیدم که با هم زندگی می کنید تمام شوقم دیدنتون بود...

با شرمساری سر به زیر انداختم و لبخندی کمرنگ زدم و گفتم:

-می دونم، انتظاری هم ندارم...

باباجون - امیرعلی اذیت نمی کنه؟ می دونم زندگی با امیرعلی باید سخت باشه اونم برای دخترای امروزی ولی راستشو بخوای وقتی شنیدم با توه، نفسم بالا اومد چون تو مثل دخترای این دوره زمونه نیستی... «لبخندی تلخ زدم و گفتم» خونواده ات چطورند؟

-بالأخره به این نتیجه رسیدند که امیرعلی دشمنشون نیست.. همون رفیق سی ساله ست...

باباجون لبخندی پررنگ زد و گفت:

باباجون - هرمان و بهزاد جوونند یه کم دیر به نتیجه می رسن، درسته کار شما دو نفر هم معقولانه نبود ولی.. ولی همه چیز هم بر اساس عقل و منطق باشه که..! «سرمو زیر انداختم.. از روی باباجون خجالت می کشیدم.. انگار با طرفداریش بدتر شرمنده ام می کرد.. خندید و گفتم» مهم زندگی کردن و آرامش داشتن نه به مدل شروع زندگی نه سطح بالا و پائین بودن طرف مقابل.. باید حاشیه ها رو ریخت دور...

صدای زنگ اومد و مامان اینا اومدن یهو همه جا شلوغ شد.. بهزاد شیرینی رو داد و گفت:

بہزاد-جای شما شیرینی آوردیما!

ہرمان با شیطننت گفت:

ہرمان-می خواستم حلقہ ی گل درست کنم بندازم گردن امیرعلی دیدم گرون در میاد ترجیح دادم یہ دستہ گل بگیرم..

سیروس یہ جعبہ کادو شدہ داد دستم و گفت:

سیروس-پس آقای دکتر کجان؟!

-هنوز نیومده، دستتون درد نکنه..خوش بحال امیرعلی، حسودیم شد!

نینا-می تونی تو ہم دکتر بشی تا برای تو ہم از این کارا بکنیم!..

مریم-نه عزیزم، تو همین الان ہم خانوم دکتري

باباجون-به این میگن جهشی خوندن

ہرمان-البته جهشی ولی نخوندن دیگہ!

باباجون-خب بچہ ام امیرعلی رو حمایت کرد تا امیرعلی درسشو تموم کرد دیگہ...

وقتی باباجون اینطوری صدام می کرد قلبم جون می گرفت انگار بابای خودم در باباجون تجلی می کرد...

مامان-امیرعلی کی میاد؟

-یہ ساعت دیگہ خونہ ست، بفرمائید بشینین من یہ چای بریزم واستون...

مامان اومد تو آشپز خونہ دنبالم و گفت:

مامان-آقای رسالتی رو تو دعوت کردی؟!

-نینا دعوت کرد، من کہ بہ خوشنوں زنگ نمی زنم، نینا از طرف من زنگ زد...

مامان-خوب کردی...تو چرا اینقدر قیافہ ت عوض شدہ؟ چرا اینقدر چاق شدی؟!ہر وقت می بینمت چاق تر از دفعہ ی قبل شدی!!

-من؟؟؟واقعا؟؟؟!!«از تو شیشہ ی ماکروفر بہ خودم نگاہ کردم و گفتم» نہ برای لباسمہ!

مامان-صورتت چی؟دیگه امیرعلی خودش یه پا دکتر شده و هزار تا چشم دنبالش، تو رو هم که یه لنگه هوا نکه داشته جرئت هم نداریم حرف بزنینم..تا میام بگم قسم و آیه که مامان نگو، خودتو ول کردی که چی؟حواست هست اصلاً؟!

شروع کردم چای ریختن و مریم هم اومد تو آشپزخونه و گفت:

مریم-کمک نمیخوای؟!

لبخندی زدم و گفتم:

-نه ممنونمریم-نگار ماشاء... از دو هفته پیش تا حالا آب رفته زیر پوستت!!

مامان-آب؟!آب؟؟آب!!اینا چربیه

عاصی شده مامان رو نگاه کردم و گفتم:

-ای بابا،مامان؟!

نینا-چی درست کردی؟ «یکی یکی در قابلمه ها رو برداشت و گفت» از صبح داری غذا درست می کنی هنوز اینا نصفه کارن که!

-نمی دونم چرا همش خسته ام!یه پیاز سرخ کردم رفتم یه ساعت دراز کشیدم اومدم یه گوشت چرخ کرده ریختم توش یه کم تفت دادم دوباره یه ساعت دیگه...

مامان با نگرانی گفت:

مامان-وا!!!!چرا!!!!به امیرعلی گفتی؟

-نه،آخه مهم نیست واسه «با خنده گفتم» تنبلیه دیگه..بفرمائید

شروع کردم به پذیرائی کردن تا امیرعلی اومد و مریم گفت:

مریم-بیائید چراغا رو خاموش کنیم

یاد اون شب مهمونی افتادم؛اگر یه صدم امیرعلی ذهنش می رفت به اون شب هنوز داخل نیومده رسوام می کرد،برای همین با عجله و هول زنان گفتم:

-نه نه..امیرعلی می ترسه یه وقت...

هرمان خندید و گفت:

هرمان-از تاریکی؟!

با استرس و اضطراب گفتیم:

-نه هول می کنه...

بهزاد-نترس بابا شوهرت پس نمی افته...

چراغا رو خاموش کردن..نذاشتن در رو هم باز کنم..دل تو دلم نبود که الآن امیرعلی هزار فکر و خیال می کنه..صدای کلید انداختن توی در اومد،از تو راهرو شروع کرد سر و صدا کردن اونم نه آروم با داد و ترس!خیلی خوب این تن صدا رو می شناختم اشاعه ی تعصب و خشم داشت..هرمان با صدای خفه گفت:

هرمان-نگار گفت پس می افته ها باورمون نشد!!

در خونه رو باز کرد و اصلا توجهی به تاریکی نکرد یه سره صدام می کرد..دوید طرف آشپزخونه بعدم رفت سمت اتاق و زیر لب عصبی و با ترس و هول گفت:

امیرعلی-با کجا رفته؟!خدایا کجا رفته؟!نگار نه،تو اینکارو نمی کنی...

تو تاریکی ایستاده بود شماره می گرفت..انگار اون شبو حال و روزشو وقتی اومد خونه و من نبودم رو داشتم می دیدم که به چه روزی افتاده..حالا هیچ کس هم بلند نمی شد برق رو روشن کنه یا حرفی بزنه تا اینکه صدای موبایل نینا که تو فضا پیچید و همه با هم جیغ کشیدن و لامپ رو روشن کردن..امیرعلی در حینی که شوکه بود بین جمعیت با چشمش دنبال می گشت تا اینکه منو دید و یه خنده از ته دل اومد روی لبش..هرمان گفت:

هرمان-تو رو خدا رنگ و روشو!!

امیرعلی خجالت زده سرشو به زیر انداخت و خندید و دستی به موهای پس سرش کشید...

بهزاد-گفتیم الآن سخته می کنی!

امیرعلی-شماره ی نینا رو گرفتم...با با نکنید اینطوری دلم هزار راه رفت..گفتم نگار...

بههم نگاه کرد،با غم توی چشمش جواب نگاهشو دادم..فکر چهار ماه قبل اومده بود توی سرش یه لحظه نگاهش پشیمون شد و سیروس گفت:

سیروس-گفتی نگار فرار کرده هان؟!

باباجون-ما برای اتمام درست جشن گرفتیم پسر...

امیرعلی-پس سورپرایز بود؟! نگار هم نگفته بود..

بهم نگاه کرد یه لبخند با رضایت به روم زد.. یه رضایت خاص.. ای کاش اون شب مهمونی هیچوقت اتفاق نمی افتاد، من همین رضایتو همیشه ازش می خواستم

نینا-دیگه می گفت که سورپرایز نبود!

امیرعلی-دیدم صبح زود بلند شد آخه نگار تا ده یازده می خوابه!..

دوباره لبخندی پررنگ تر به روم زد..

هرمان-نچ نچ نچ.. خجالت نمی کشی؟! زن هم تا یازده می خوابه؟!

لبخندی تلخ زدم و از میون جمعیت اومدم بیرون و امیرعلی منو با چشماش دنبال می کرد و بعد دنبالم راه افتاد.. به آشپزخونه رفتم و صدام کرد:

امیرعلی-نگار؟

لحنش دلجویانه بود، به آرومی و مأیوسانه گفتم:

-فکر کردی باز کج رفتم و خطا کردم؟!

شونه هامو گرفت به طرف خودش برگردوند، جستجو گرانه توی چشمام نگاه کرد و به سر انگشتاش روی سرشونه هام فشاری کوچیک داد و به آرومی گفت:

امیرعلی-نه اینطور نیست...

به تلخی لبخندی زدم و آروم مثل خودش گفتم:

-من لحن صداتو حفظم امیرعلی، حاشا نکن

موهامو آهسته از رو پیشونیم به عقب پس زد و با مهربونی ای خاص و گرم گفت:

امیرعلی-نگران شدم...

ناباورانه نگاش کردم، باز همون لبخند تلخ روی لبام نشست و آروم تر و نجواگونه گفتم:

-به همه گفتم این کارو نکنید.. ترسیدم از اینکه بد و بیراه نثارم کنی و آبروم بره...

دستش از رو شونه هام رها شد و وا رفته گفت:

امیرعلی-نگار من اینطوری ام؟!

سرمو به زیر انداخته بودم که با این جمله سر بلند کردم و توی چشماش خیلی عمیق نگاه کردم و گفتم:

-وقتی آرومی موجودی از تو مهربون تر..آروم تر..صبور تر..دوست داشتنی تر وجود نداره ولی وقتی عصبانی هستی قسم می خورم برای من تو دنیا چیزی از صورت عصبی تو ترسناک تر نیست...

امیرعلی پشیمون و با نگاهی مترخم و دلسوز نگاهم کرد و دستمو گرفت میون دستاش و گفت:

امیرعلی-نگار..دست خودم نیست وقتی آروم که حس کنم قلمروم امنه..من اینطوری ام نمی تونم خودمو تغییر بدم..تحصیلاتم،منصبم،شغلم،سنم،جایگاهم هر چیزی که فکرشو کنی هیچ تأثیری روی اخلاقم نداشت..نمی خوام اذیتت کنم فقط می خوام مطمئن باشم..«توی چشمام نگاه کرد؛عمیق..سوزان..با حسی پر رنگ و گرم گفت» که مال منی...

لبخندی کم رنگ و تلخ زدم و به دستامون نگاه کردم،منم دلم می خواد اون مال من باشه..معادله ی سختی نبود ولی برای رسیدن به جواب آخر گویا باید هفت خوان رستم رو سپری می کردیم!!

داشتیم غذا رو می کشیدم که اونقدر حس ضعف و خستگی کردم که کفگیر و دیس رو روی اجاق گاز گذاشتم و همونجا روی زمین نشستیم تو آشپزخونه..مامان،نینا،مریم،اکرم و حتی بچه ها هم بودند اما کسی نفهمید حالم بد شد،در آشپزخونه باز بود و باباجون دقیقا در زاویه دید آشپزخونه نشسته بود که تا دید من رو زمین ولو سدم با هول گفت:

باباجون-نگار جان چی شد؟!

سرمو بلند کردم دیدم امیرعلی همچین دوید که فرش روی سرامیک سر خورد و نزدیک بود بخوره زمین!اومد تو آشپزخونه..مامان با ترس گفت:

مامان-چرا رنگت اینطوری شد مامان؟امیرعلی؟!

نینا کنارم چمباتمه زد و کنار دست امیرعلی که روبروم دوزانو نگران قصد معاینه داشت قرار گرفت و با دلهره دستمو گرفت و گفت:

نینا-نگار خوبی؟!

مریم که بالا سر نینا ایستاده بود رو به امیرعلی پرسید:

مریم-آب قند درست کنم؟

اکرم هم که پشت سر مریم ایستاده بود مثل مریم از امیرعلی پرسید:

اکرم-پنجره رو باز کنم؟!

آرنج امیرعلی رو که جلوی روم چمباتمه زده بود رو گرفتم..چشمام سیاهی می رفت،امیرعلی گفت:

لمیرعلی-نگار؟الآن حالت چطور؟ «نبضم رو گرفت..یه بار..دو بار..دست راستم..دست چپم..دقیق تر معاینه ام کرد و بعد رو به نینا گفت» نینا دستگاه فشارسنج منو از پاتختی میاری؟

نینا سری تکون داد و بلند شد...مامان مستأصل و دست پاچه گفت:

مامان-چی شده امیرعلی؟چرا حالش یهو اینطوری شد؟!

امیرعلی توی چشمام عمیق و متفکر نگاه کرد و آروم گفت:

امیرعلی-نترسید از فشار خستگیه..

نینا فشارسنج رو آورد و همه دور سرم جمع شده بودند و زل زده بودند به فشارسنج و مریم آماده باش لیوان آب قند هم می زد،هرمان گفت:

هرمان-چنده؟

مامان-پائینه؟

بهزاد-هیس بذارید توجه کنه...

امیرعلی-آب قند رو بده..اون نمک دونم بده بی زحمت..

نمک هم ریخت توی آب قند که گفتم:

-من حالم بد میشه اینطوری نمی تونم بخورم بدم میاد..

امیرعلی از تکیه به در یخچال خارجم کرد و لیوانو جلوی دهنم گرفت و گفت:

امیرعلی-حالا یه قلوپ بخور..فشارت پائینه.. «یه کم از آب قند و نمک خوردم و امیرعلی آرنجمو گرفت و گفت» بیا یه کم دراز بکش..

مامان همچنان دلوایس پرسید:

مامان-فقط افت فشار بود؟

امیرعلی با عجله و تند گفت:

امیرعلی-آره آره

اومدم بلند بشم که چشمم به در باز قابلمه افتاد و گفتم:

-بذار غذا رو بکشم...

امیرعلی شاکی و یکه خورده گفت:

امیرعلی-داری از حال میری غذا میخوای بکشی؟!

نینا حق بجانب گفت:

نینا-من می کشم تو برو دراز بکش

به کمک امیرعلی ایستادم ولی خونه دور سرم می چرخید...روی تخت دراز کشیدم و امیرعلی گفت:

امیرعلی-چند وقت عقب انداختی؟!

با گنگی گفتم:

-اصلا عقب نداختم که!!!

امیرعلی-بی بی چک داری؟!

قلبم هری ریخت و یکه خورده گفتم:

-حامله ام؟!!!!

امیرعلی-نبضت که میگه حامله ای! «قلبم انگار شارژ شد از جا تا اومدم بلند بشم امیرعلی گفت» آروم..فشارت پائینه هنوز!..

-تو کشو..تو کشو یکی دارم امیرعلی

امیرعلی-هیس..نمی خوام جریان اون دفعه به یه شکل دیگه اتفاق بیفته

بلند شد از تو کشو بی بی چک رو آورد بهم داد و آرنجمو گرفت و کمک کرد به طرف سرویس اتاق برم..تو دلهم هزار مرتبه خدا رو صدا کردم که حامله باشم..اگر حامله می شدم همه چیز تغییر می کرد..این از پا قدم باباجون ایشا.. خیره ایشا..

امیرعلی درو زد و گفت:

امیرعلی-نگار!

درو باز کردم دو تائی زل زده بودیم به بی بی چک..یه لحظه سرمو بلند کردم دیدم مشتاق تر از من داره بی بی چک رو نگاه می کنه..قلبم قرار گرفت اونم همینو می خواد سرشو بلند کرد با ذوق گفت:

امیرعلی-حامله ای!

قلبم هری ریخت حس کردم خونم تو رگ هام به جریان افتاده..صورتشو به احاطه ی دستام درآوردم و قبل از اینکه من آغازکننده باشم اون بود که سریع تر از من نزدیک شد و...

پیشونیمو به پیشونیش چسبوندم و گفتم:

-خدا رو شکر من حامله ام

انگار نازا بودم که اینقدر خوشحال شده بودم ولی بنظرم برای من بارداریم مهم تر از بارداری هر زنی هس...

امیرعلی-هیس به کسی نگي ها

با ذوق گفتم:

-به نینا چی؟!

با خنده گفت:

امیرعلی-نمی تونی خودتو نگه داری؟!

با هیجان لب زیرمو گزیدم و گفتم:

-نه باید به یکی بگم

امیرعلی با هیجان کنترل شده گفت:

امیرعلی-بی بی چک هم خطا داره

با امید زیاد و انرژی گفتم:

-نبضم که نداره

لبخندی شیرین زد و کمرمو نوازشی کرد و گفت:

امیرعلی- فردا می برمت سونوگرافی بعد بگو

با شوق بیشتر گفتم:

-نه الآن!

امیرعلی با خنده دقیق چشماشو دوخت به چشمام و بهم نزدیک شد و ... این دفعه با نگاهی مملو از دلسوزی خاص نگام کرد که مامان صدامون کرد...سریع بی بی چک رو انداختم تو سطل زباله ی اتاق و مامان درو باز کرد و گفت:

مامان-حالت بد تر که نشد؟خوبی؟

-نه..آره خوب شدم

مامان با تردید نگامون کرد تو چشمای جفتمون شوق برق میزد،لحظه ای ناب بود مامان ناباورانه گفت:

مامان-بیائید شام...

اومدیم سر سفره..وای از ذوقم نمی تونستم غذا بخورم!دست گذاشتم روی شکمم،من یه بچه دارم!یه موجود کوچولو توی شکمم هس که از امیرعلیه..چی ازین بهتره یعنی؟!هیچی..این بچه کلید خوشبختی منه،راه رسیدن کامل به امیرعلی..وای کی به دنیا میای عزیزم؟بچه ی منه این بچه ی من و امیرعلی این عالیه خدایا من دارم مادر میشم..شکرت خدا شکر..این بچه رو باید هر جور شده نگه دارم نباید بذارم مثل دو تای قبلی از بین بره..به جونم وصلی عزیزم..من مراقبتم...

مامان-نگار؟دلت درد می کنه؟!

دستمو سریع از روی شکمم برداشتم و گفتم:

-نه

امیرعلی بهم نگاه کردحتی طرز نگاهش هم فرق کرده،رنگ نگاهش اونقدر گرم شده که به سرعت نور گرماشو به قلبم انتقال میده..ما داریم ی خونواده ی کامل میشیم...امیرعلی برام غذا کشید و گفت:

امیرعلی-خوب غذا تو بخور

لبخندی بهش زدم و با رضایت نگاهم کرد،اونم مثل منه مطمئنم اونم منتظر بود که هر دومون سامون بگیریم..به همه ی اطرافیان زندگیمونو ثابت کنیم..اونقدر از فهمیدن بارداریم شوق داشتم که حتی بی حالیم هم نمی تونست جلوشو بگیره..تا آخر شب که مهمونا رفتن خنده از رو لبم جمع نشد،خونواده ام هم سعی می کردند خودشونو آروم و منطقی به امیرعلی نشون بدن ولی امیرعلی به خاطر رفتار جدید اونا نبود که باهاشون مقابل به مثل خوب رفتار می کرد به خاطر

اتفاق خوبی بود که برامون افتاده بود..همه بعد شام دور هم نشستیم و چای و میوه می خوردیم که امیرعلی یه پیش دستی برداشت و چند تا میوه گذاشت توش و برگشت کنارم نشست و هرمان گفت:

هرمان-از علیرضا چه خبر؟!

قلبم هری ریخت..با وحشت به امیرعلی نگاه کردم یه لحظه حس کردم امیرعلی می دونه چی بین منو علیرضا بوده و الان قاطی می کنه ولی وقتی امیرعلی رو آروم دیدم یادم افتاد که همه چیز تو سینه ی منو نینا عین رازه،نینا نگران نگاهم کرد و با چشماش بهم فهموند که خودمو حفظ کنم...

باباجون-اتفاقا دیشب زنگ زده بود،اون موقع که بهش می گفتیم تو خارج از ایران و جدا از ما نمی تونی زندگی کنی می گفت «موفقیت من در خارج از ایران»؛من بچه امو می شناسم این حرفا حرف علیرضا نبود...

امیرعلی-سمانه تو سرش انداخته بود،سمانه اهل خارج بود و گرنه علیرضا که چندسال هم برا درشش اونور بود ولی تا درشش تموم شد برگشت...

بهزاد-اینور برای یه پزشک خیلی احترام قائلند

اکرم-سمانه اونور چیکار می کنه؟

امیرعلی ظرف میوه ی پوست کنده رو گذاشت پیش روی منو گفت:

امیرعلی-خدا می دونه،خوش گذرونی،خدا داده به سمانه،آزادی...

باباجون با لحن شاکی گفت:

باباجون-امیرعلی!

امیرعلی توجه گرایانه گفت:

امیرعلی-تهمت نمی زنم باباجان ولی ما که سمانه رو خوب می شناسیم «به من نگاه کرد و گفت» میوه ت رو بخور

با نگرانی گفتیم:

-تو هم بخور..میخوان برگردن؟!

امیرعلی-علیرضا داره کاراشو راست و ریس می کنه...

قلبم هری ریخت..وای قلبم چه تپشی گرفت!اگر بیاد و ببینه من با امیرعلی ازدواج کردم چی؟!

الان حامله ام نمی تونه کاری بکنه..چیکار؟!اون منو نمی خواست من بودم که می خواستمش..اگر امیرعلی رو ببینه که با

هم زندگی می کنیم چه فکری می کنه؟! امیرعلی منو خواست.. اینو که علیرضا نمی دونه.. به خاطر امیرعلی هم شده حرفی نمی زنه الان دیگه همه چیز تموم شده وقتی بچه به دنیا بیاد.. امیرعلی خواه ناخواه عقدم می کنه.. امیرعلی بهونه می خواد برای عقد دائم که مادرش نتونه حرفی بزنه یا فک و فامیلشون و ... باباجون هم که همینطوری داره قند تو دلش آب میشه، امیرعلی بفهمه هر دومونو می کشه! نه نمی فهمه علیرضا جونش به امیرعلی وصله.. اگر بیاد و ببینمش و اتفاقی برای حال و روزم بیفته چی؟! ازش نفرت دارم ولی می ترسم ببینمش.. زندگی امیرعلیه، می دونم که چقدر عاشقشم، قلبم اونقدر وابسته ش هس که این بچه رو اول برای داشتن امیرعلی می خوام بعد برای وجود خودش، این حرف از حقیقت جدا نیست.. ولی باز می ترسم...

امیرعلی- نگار؟! تو فکر چی هستی؟! میوه اتو بخور.. سر بلند کردم دیدم اکرم ریزبینانه داره نگاهمون می کنه.. به مریم که کنارش نشسته بود نگاه کردم یه لبخند پر از مهربونی زده بود.. به نینا نگاه کردم که با شیظنت یه خنده روی لبش بود.. به مامان که نفر چهارم بود نگاه کردم، غرق نگرانی بود که موجی از آرزو و آمال توی چشماش بود.. هرمان و بهزاد انگار شده بودند همون رفیق های بچگی های امیرعلی که از هر طرف حرف می زدند و بحثشون که گرم می شد به کسی امان حرف زدن نمی دادند.. به باباجون نگاه کردم، سخت به بحث پسرا گوش می داد.. خدایا من این خونواده رو از دست نمی دم.. کلی غصه پشت سر گذاشتم تا این آرامش به دست اومد.. خدایا دستمو بگیر نذار زمین بخورم.. من این خونواده رو برای همیشه تا آخر عمر می خوام، نمی خوام با اومدن علیرضا همه چیز دوباره بهم بخوره...

به امیرعلی نگاه کردم، اونقدر دوستش دارم که تو زندگیم کسی رو اینطوری دوست نداشتم، شیرمرد زندگیمه، منو با تموم مشکلاتک خواسته، بهم یه بچه داده که فقط برای عشقش بهونه داشته باشه وگرنه امیرعلی چه نیازی به بچه از من داره؟! امی شناسمش، میخواد یه دلیل محکم داشته باشه چطوری این مرد با مرام رو به برادر بی معرفتش ترجیح بدم؟! اگر از دستش بدم می میرم و این برام مثل روز روشنه...

کم کم همه از جا بلند شدند و راهی رفتن شدند.. وقتی خدا حافظی می کردیم نینا رو که بغل کردم دم گوشش گفتم:

-نینا یه چیزی میگم کسی نفهمه ها

نینا-چی؟!

-من حامله ام!

نینا منو از آغوشش کشید بیرون و با تعجب ولی با شوق نگاهم کرد و لبخندی بهش زد، به امیرعلی نگاه کرد و امیرعلی که فهمید چی به نینا گفتم خندید...

نینا-حسابتونو می رسم بدجنس ها

مامان-چی شد؟!

نینا-هیچی، یه چیزی بین ما سه نفره...

از دم در اومدیم برگردیم یه چیزی تو شکمم تکون خورد با وحشت دست امیرعلی رو گرفتیم و امیرعلی گفت:

امیرعلی-چی شد؟!

به شکمم اشاره کردم و گفتم:

-یه چیزی اینجا تکون خورد

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی-الآن که تکونشو احساس نمی کنی حتما...

-نه نه این بخاطر نفخ و اینجور چیزا نبود!

امیرعلی با خنده گفت:

امیرعلی-نگار!

-احساسش کردم امیرعلی، نگاه مورمورم شد!

امیرعلی دست انداخت دور کمرم و گفت:

امیرعلی-تا همین چند ساعت پیش نمی دونستی حامله ای حالا تکون می خوره؟! تو دیگه چطور زنی هستی که نمی فهمی حامله میشی؟!

سرمو بلند کردم و گفتم:

-خب نه و یار دارم نه علائمشو، همه ی سیستم بدنم طبیعی

امیرعلی لبخندی پررنگ زد و گفت:

امیرعلی-می خواست سورپرایز بشیم

صبح زود با امیرعلی به بیمارستانش رفتیم و یکی از دوستای امیرعلی برام سونوگرافی نوشت و بعد به بخش سونوگرافی رفتیم و امیرعلی همینطور بالا سرم بود و یه سره با دکتره حرف می زد و منم سرمو بلند کرده بودم و زل زده بودم به مانیتور که خانوم دکتر به من نگاه کرد و گفت:

خانوم دکتر-یه لحظه راحت بخواب

-آخه چرا نمی بینمش؟!

امیرعلی-نگار هنوز دستگاو رو شکمت نذاشته که!

خانوم دکتر و امیرعلی خندیدند و خانوم دکتر گفت:

خانوم دکتر-چند ماهته؟

-نمی دونم..شاید یکی دو هفته..

خانوم دکتر با تعجب گفت:

خانوم دکتر-تو کم کم سه ماهو داری دختر!الآن بهت میگم چند ماهته،یکی دو هفته؟!دکتر رسالتی اینجت رو نگاه کن بچه ات به این بزرگیه!..

-کو؟بینم..

امیرعلی همینطور خیره شده بود به مانیتور و دکتر گفت:

خانوم دکتر-ماشاء... سلام و سر حال...

-یعنی اینقدر بزرگه؟!چند ماهمه؟؟

خانوم دکتر-شما دارید وارد هفته ی پانزدهم میشید...

-هفته ی پانزدهم؟!!

امیرعلی-نزدیک چهار ماهشه؟!!

خانوم دکتر-بله..من تا شکمشو دیدم فهمیدم،درسته خیلی کوچیکه و بهش نیماذ که شکم یه زن باردار پانزده هفته ای باشه ولی کاملاً مشخصه که آقای دکتر..می دونید شما تسلط روی مغز دارید اندازه ی شکم دستت نیست ولی من دست کم 20 ساله که کارم اینه «دکتر خندید و گفت» خب مشتولوق بده تا جنسیتشم بگم..الوو!مامان بابا؟!..چه دوتائی تو بهر مانیتورند!

با گریه و ذوق گفتم:

-امیرعلی ببینش

امیرعلی با یه لحن مسخ شده گفت:

امیرعلی-بچه ی منه!

خانوم دکتر-دکتر رسالتی میخوای بدونی دختره یا پسر یا نه؟!

امیرعلی-هی چی باشه راضیم به رضای خدا فقط سلام باشه همین کافیه..

-نه ایشالاله که سلامه ولی چیه؟!

خانوم دکتر-آهان، ما از مریضای دیگه نمی تونیم ولی از شما که می تونیم مشتولوق بگیریم..

امیرعلی-شیرینیش رو میارم

خانوم دکتر-وعده های سر خرمنی دیگه؟!

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی-اصلا بذار خودم تشخیص بدم..

خانوم دکتر-تو برو کار خودتو انجام بده این حرفه ی منه..عزیزم به احتمال زیاد یه پسر کاکول زری میخوای برای این

دکتر خسیس بیاری!

منم لبمو با خنده و ذوق گزیدم و امیرعلی بهم لبخندی پررنگ زد و دستمو گرفت...

خانوم دکتر-اونجا دستمال کاغذی هست فقط یه وقت دیگه سونوگرافی می نویسم حتما بیارش...

تا دکتر رفت امیرعلی بهم نزدیک شد و گفت:

امیرعلی-باید خیلی مراقب خودتو پسرمون باشی...

امیرعلی یه ماشین از آژانس بیمارستان برام گرفت و خودشم بیمارستان موند که بره سر شیفتش..تا رسیدم خونه زنگ

زدم به نینا و جریان بارداریمو کامل توضیح دادم و نینا هم کلی سفارش های ریز و درشت کرد و آخر هم گفت:

نینا-به مامان اینا کی میگی؟

-راستش امیرعلی گفته «نمی خوام جریان دفعه ی قبل پیش بیاد!»

نینا-نباید آتو دست هرمان اینا بدیم، اینطوری هم دیر خبر بدی کلی ماجرای پیش بینی نشده رخ میده..

-نینا می دونی که من نمی تونم زیاد رو حرف امیرعلی حرف بزنم

نینا-من باهانش صحبت می کنم..

-نینا همیشه درمورد عقدمون هم صحبت کنی؟

نینا-الآن نه خواهر ولی اینو بدون که امیرعلی اگه نمی خواستت ازت بچه هم نمی خواست،بذار خبر بارداریت بییچه بعد...

-خودمم همین فکر رو کردم که آرومم

نینا-مراقب خودت باش،هر چی هم خواستی بهم زنگ بزن برات درست کنم...

خندیدم و گفتم:

-من یه زن باردار بی خرجم،چیزی هوس نمی کنم..ویار ندارم اصلا...

نینا-خوش به حال امیرعلی!خداحافظ خواهری

کم کم خبر بارداریم به گوش خانواده هامون رسید،خونواده ی من با یه حس دوگانه بهم چشم دوخته بودند..نگرانی و بی تکلیفی از اینکه آخر سر امیرعلی با من چیکار می کنه و از اون طرف یه خوشحالی از اینکه دارم بچه دار میشم که صد در صد حس دومو فقط وقتی امیرعلی بود و از ترس اینکه امیرعلی دیگه منو نیاره پیش مامانم بذاره و بره،داشتن...دیگه مامان هر روز و یک روز در میون خونمون بود،به سفارش منو نینا هم اصلا نمی بایست درمورد وضعیت محرمیتمون با امیرعلی حرف می زد...

از وقت امیرعلی فهمیده بود باردارم خیلی آروم تر و نرم تر و با اعتماد تر باهام رفتار می کرد،دوباره کلیدمو بهم داده بود،حتی بعضی شب ها می گذاشت خونه ی مادرم بمونم؛از خونواده ی امیرعلی،باباجون که اونقدر خوشحال شده بود که همون روزی که فهمید کلی هدیه برای منو بچمون خرید و اومد خونمون ولی مادر امیرعلی یه زنگ ناچیز هم نزد ولی یه شب امیرعلی رو تنها خواست که باهانش صحبت کنه و وقتی که امیرعلی برگشت با اینکه خیلی خودشو کنترل می کرد ولی معلوم بود خیلی عصبیه!..

حس می کردم زندگیم رنگ گرفته هر روز صبح که بیدار می شدم انگار زندگی رنگش قشنگ تر از روز قبل بود،درست عین یه خونواده شده بودیم..

امیرعلی که می دیدم هر روز اعتمادش بهم بیشتر و بیشتر میشه و به من نقش زیادتری تو زندگیش میده نفسم چاق تر می شد و اعتماد به نفسم بالاتر می رفت و از پیش بیشتر عاشقش می شدم،عاشق زندگیمون اونقدر که حاضر نبودم این زندگی رو با چیزی عوض کنم،این آرامش که مدت ها دنبالش بودم،این عشق حلال و زیبا روی تموم تلخی های گذشته ام رو می پوشوند و محو می کرد و بهم این احساس رو می داد که انگار همیشه خوشبخت بودم و کنار

امیرعلی بودم فقط چند تا کابوس تلخ منو آزار داده بود... مامان هم از اینکه می دید دوباره می خندم و خوشحالم از حس و حال من خیلی از تفکرات و نظراتش نسبت به زندگیم عوض شده بود.. نه مامان بلکه همه ی اعضای خانواده ام اونقدر که علاوه بر اینکه مامان بیشتر روزای هفته رو خونمون بود برادر ام و نینا هم همینطور؛ وقتی امیرعلی همه چیز رو نرمال و خوب می دید بهم می گفت «وقتی پسر من به دنیا بیاد همه چیز بهتر میشه، ما هم مثل بقیه ی زن و مرد با آسایش و بی استرس زندگی می کنیم، تلخی های گذشته رو به هم می بخشیم و همه ی فکر و ذکر من میشه آینده ی پسر من»...

تمام حرفای امیرعلی بوی تشکیل خانواده ی دائم می داد که این برای من یعنی بشارت دادن به بهشت بود.. دست از پا خطا نمی کردم که هیچ دقیقاً همونطوری رفتار می کردم که امیرعلی می خواست تا روی تصمیمش مصمم تر بشه.. همه چیز عالی پیش می رفت تا وقتی که من وارد نه ماه شدم...

اون روز صبح جمعه بود و امیرعلی جمعه ها سر کار نمی رفت از روی تخت خواستم بلند بشم ولی اونقدر سنگین شده بودم که یه کار ساده مثل از جا برخاستن برام عین کوه کندن شده بود، امیرعلی از پشت سرم گفت:

امیرعلی - کمر تو خم نکن به شکمت فشار میاد، پیام کمکت؟.. پیام!

نفسی کشیدم و گفتم:

-نه بخواب وای خدایا کی راحت میشم؟

امیرعلی با همون صدای خواب آلود گفت:

امیرعلی - بیست و پنج روز دیگه... ساعت چنده نگار؟

به ساعت نگاه کردم و گفتم:

-نه و نیم

امیرعلی یهو از جا پرید و گفت:

امیرعلی - اوه.. اوه..

-چیشد؟!!

امیرعلی - مگه بهت نگفتم؟! علیرضا امروز میاد... «قلبم انگار یه لحظه وایستاد.. حس کردم سطل آب یخ روی سرم ریختن، یه لحظه تنم سست شد و امیرعلی نگران گفت» نگار!!!

نفسم از سینه ام با رنج خارج شد..داره میاد،تموم خاطرات زندگی بسیار بسیار کوتاهم با علیرضا اومد توی ذهنم،صدای علیرضا تو گوشم پیچید،حس کردم افکارم به علیرضا جسممو لمس کرد،تنم مور مور شد،یعنی چی میشه؟!من حامله ام از برادرش،امیرعلی نفهمه..علیرضا داره با سمانه میاد؟میاد بمونه یا بر می گرده؟امیرعلی..امیرعلی چی میشه؟!صدای علیرضا توی گوشم پیچید وقتی آخرین بار توی پمپ بنزین دیدمش و اون روز عروسیش بود و وقتی من داشتم از عشقش دیوونه می شدم و به خاطرش معتاد شده بودم و اون می گفت «تو خودت خواستی...» دستام،تنم،پاهام می لرزیدن..صورتش از جلوی چشمم دور نمی شد..امیرعلی اومد دستش تا بهم رسید و بازو هامو گرفت یه لحظه فکر کردم علیرضاست،با وحشت یه قدم به عقب رفتم و دستشو پس زدم!نفسام تک تک از سینه ام خارج می شدند..امیرعلی صدام کرد اونقدر تا به حال برگشتم،نفسم از حبس سینه ام خارج شد و زیر لب گفتم:

-امیرعلی

امیرعلی-جانم؟!چی شد!!!

امیرعلی عشقم..عشقی که به تو دارم قابل قیاس با عشق کودکانه ام به علیرضا نیست،اگر اسم احساسم به علیرضا عشق بود پس احساسم به تو جنون..عزیزم تو جون منی..امیرعلی رو در آغوش کشیدم و امیرعلی با تعجب گفت:

امیرعلی-نگار خوبی؟!

-امیرعلی من خیلی دوستت دارم،من خیلی عاشقتم..هر..هر اتفاقی که بیفته یادت باشه امیرعلی عشق تو محاله توی قلبم رنگ ببازه و هرگز کسی یه صدم من نمی تونه عاشقت باشه،من هر روزمو به خاطر وجود تو سر می کنم،اگر چیزی تو زندگیم هست و برام معنا داره حتما می بایست به تو مربوط باشه تا برام دارای ارزش باشه،امیر حرفام هرگز یادت نره حتی وقتی به نقطه ی صفر می رسی وقتی دیگه برات مفهوم و اهمیتی ندارم،ازم زده شدی ازم گرفتنت یا دور شدی،هیچ وقت یادت نره و هرگز به عشقم شک نکن...

امیرعلی لبخندی زد،موهامو نوازش کرد و گفت:

امیرعلی-منم دوستت دارم عزیزم،حالا چرا ترسیدی؟!

مستأصل تو چشمه اش نگاه کردم و گفتم:

-اگر این دنیا بخواد تو رو ازم بگیره حتی یه صدم ثانیه هم نمی خوام توش زندگی کنم،دنیا وقتی دنیاست که تو شوهرم باشی...

امیرعلی پیشونیمو بوسید و دستشو روی شکمم گذاشت و گفت:

امیرعلی-نگران نباش اینطوری پسرمون ناآروم میشه،همه چیز به روال عادی و عالی پیش میره فقط یه کم صبر کن..

به خودم جرئت دادم و سریع اونقدر سریع که صدای خودمم به گوشم نرسه پرسیدم:

-علیرضا با سمانه میاد؟

امیرعلی رهام کرد و در حالی که بلوزشو می پوشید گفت:

امیرعلی-نه، اینطور که بوش میاد یه خبرائی!

با تردید گفتم:

-چه خبری؟!؟!!

امیرعلی-علیرضا از اول هم سمانه رو نمی خواست مادرم وادارش کرد، آخر نخواستن جدائی دیگه..

-طلاق گرفتن؟!؟!!

تپش قلبم بالا رفت..

امیرعلی-بذار بیاد بفهمیم اینطوری که اینقدر من من می کنه آدم نمی فهمه!

-میاد ایران بمونه؟

امیرعلی-معلومه که می مونه، خدا رو شکر سر عقل اومده...

صدای امیرعلی رو دیگه نمی شنیدم، تنم یخ کرده بود..ایران می مونه! چطوری هر دفعه چشم تو چشم بشیم؟! اون الآن برادر شوهرمه ولی..وای خدایا چیکار کنم؟ چیکار کنم؟! علیرضا اگر ایران بمونه کم کم ماهی چند بار هفته ای چند بار با هم روبرو میشیم، اونوقت چی؟! من خطا کردم، چطوری یه عمر با این راز زندگی کنیم که من با علیرضا بودم..امیرعلی تیز می فهمه بعد چطوری آرومش کنم؟! بچه توی شکمم بی تاب می کرد و لگد می زد، دستمو به پهلوم گرفتم، من از علیرضا هم حامله بودم و الآن از امیرعلی... داره مجرد میاد ایران، اون هم عاشقم شده بود اگر منو ببینه و احساسش بهش برگرده چی؟! عاشق نبود..بود که می موند..امیرعلی به خاطر من از همه ی خطاها گذشت، از خانواده اش از رفقاش از آبروش گذشت این عشق کجا اون عشق کجا...میاد توی این خونه منو با این شکم می ببینه و از سرش هر چی که هست می پره...

امیرعلی-نگار من برم فرودگاه شاید ازون ور برم خونه ی مادرم، زنگ بزنم نینا بیاد یا مادرت؟

-امیرعلی؟ علیرضا می دونه من و تو با همیم؟!!

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی-نه سورپرایز می خوام ... «پاهام سست شد و سرم گیج رفت امیرعلی هول شده سریع دوید و منو گرفت و گفت» نگار چی شد؟!!! «آرنجشو گرفتم، علیرضا نمی دونه..اگر یهو منو ببینه و از رفتارش امیرعلی بو ببره چی؟! امیرعلی نگران گفت» نگار بیا بشین بینم فشارت چطوره... «اول نبضمو گرفت بعد دستگاه آورد فشارمو گرفت و گفت» فشارت افت کرده بیا زودتر یه چیزی بخور

تلفن برداشت و گفتم:

-به کی زنگ میزنی؟!

امیرعلی-بگم که من فرودگاه نیام

-چرا؟!!

امیرعلی-حال تو اینطوریه...

-نه برو برادرتو نزدیک دو ساله ندیدی برو من خوبم زنگ بزن نینا بیاد، خیالت راحت..علیرضا کی میرسه؟

امیرعلی-ساعت دو

-زودباش راه بیفت دیر میرسی ها

امیرعلی نگران گفت:

امیرعلی-مطمئنی خوبی؟

-آره عزیزم نگران نباش من از پس پسرمن بر میام

امیرعلی زنگ زد به نینا تا بیاد پیشم و بعد آماده شد..بعد اومدن نینا به طرف فرودگاه رفت...

نینا-چرا امروز رنگ و روت اینطوری؟!!

-نینا دارم سخته می کنم..علیرضا!

نینا-علیرضا چی؟ علیرضا برادر شوهرت والسلام..

-آره ولی علیرضا از سمانه جدا شده داره مجرد میاد

نینا شاکی گفت:

نینا-که چی نگار؟!

-امیرعلی نگفته با منه، علیرضا میاد و منو می بینه یه وقتی حرفی نزنه؟! خب خاطره ها زنده میشه..وقتی داشت می رفت عاشق اون بودم وقتی داره بر می گرده عاشق برادرشم...

نینا-نگار تو یه مرد تو زندگیته اونم امیرعلی که بچه اش تو شکمته اینو از ذهنت و قلبت دور نکن..

-دلم داره عین سیر و سرکه می جوشه..

نینا-مسلمه اگر علیرضا ماجرا رو بفهمه خودشو هرگز پیش برادرش خراب نمی کنه پس الکی غصه نخور..

-آره راست میگی

طول و عرض خونه رو با قدمام متراژ می کردم ولی فکر این دو برادر از ذهنم دور نمی شد، نینا یه کم صبر کرد و نگاهم کرد و بعد بلند شد منو گرفت و نشوند و گفت:

نینا-مردی اینقدر راه رفتی

-فرح خانوم اگه بفهمه چی؟!

نینا-نگار! تو حامله ای ها، امیرعلی منو می کشه اگر اتفاقی برات بیفته، بس کن یه کم توکل کن به خدا

ساعت همین که دو شد انگار شد مرغ سر کنده، دلم شد رخسور خونه..از استرس داشتم پس می افتادم، دستام چطور می لرزید و چشم از ساعت دیواری بر نمی داشتم و زیر لب هی می گفتم «علیرضا رسید..اومد ایران..علی اومد..حالا چی میشه..چه اتفاقی می افته..؟!» طاقت نیاوردم و تلفن رو برداشتم زنگ زدم به موبایل امیرعلی که بعد اولین بوق تلفنشو جواب داد:

امیرعلی-نگار جان؟

-امیرعلی! سلام، علیرضا اومد؟

امیرعلی-تو خوبی؟ حالت خوبه؟

-من خوبم علیرضا اومد؟

امیرعلی-نه پروازش تأخیر داره...

-تأخیر داره؟! یعنی کی میرسه؟

امیرعلی-چرا اینقدر نگرانی؟! گفتن نیم ساعت چهل و پنج دقیقه تأخیر داره...

-باشه رسید خبرم کن

امیرعلی-باشه، دلواپسی؟! میرسه نگران نباش زن برادر مهربان

خندید و خدا حافظی کرد...

نینا-چی شد؟ تأخیر داره؟!

-آره چهل و پنج دقیق ی دیگه، چهل و پنج سال انگار! زمان نمی گذره..

نینا شاکی و جدی گفت:

نینا-بخوای اینطوری کنی خودتو به امیرعلی لو دادی ها!..

با وحشت به نینا نگاه کردم و گفتم:

-خدا نکنه بفهمه

چشم از ساعت بر نمی داشتم سر چهل و پنج دقیقه زنگ زدم ولی بازم تأخیر داشت و هر تأخیر منو یه بار دیگه به جهنم دعوت می کردند.. تنم خیس عرق بود، از دلواپسی زیاد تنم خیس شده بود! دست و پام یخ زده بود و نینا هم از دلواپسی من داشت پس می افتاد... بالآخره علیرضا ساعت پنج رسید ایران...

خدا می دونه چی بهم می گذشت.. سوالات تکراری مغزمو می خوردن و انگار بچه ام هم مثل من بی تاب بود، حالم همینطور نامساعد و نامساعدتر می شد تا ساعت دوازده شب که امیرعلی بیاد من بی جون و بی حال روی تخت افتادم! امیرعلی اونقدر نگران شده بود که تا حالا اینقدر نگران و مستأصل ندیده بودمش، بیچاره به خاطر حال من مجبور شده بود برگرده خونه و از دیدن علیرضا در وقت بیشتر بگذره.. اونقدر حالم بد بود که نتونستم ازش درمورد علیرضا پرسم...

با اینکه اون روز شنبه بود ولی امیرعلی مرخصی داشت و بیمارستان نرفته بود.. صبح که از خواب بیدار شدم حالم خیلی بهتر شده بود بخاطر اینکه امیرعلی کنارم بود از استرس کمتری می کرد، از جا بلند شدم تا بساط صبحونه رو مهیا کنم.. بعدش امیرعلی رو صدا کردم، با اولین صدا از جا پرید و هول شده گفت:

امیرعلی-چی؟ درد گرفته؟؟

خندیدم و گفتم:

-دردم گرفته بود اینطوری آروم صدات می کردم؟! خواب دیدی؟!

دستی روی موهایش کشید و کمی چشمهایشو مالید و گفت:

امیرعلی-آره تا صبح خواب درد زایمان تو رو می دیدم...

خندیدم و گفتم:

-دیدي يا کشيدی؟!

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی-همین که تو توی خوابم درد می کشیدی برای من بدتر از درد زایمان بود

لبخندی زدم، دست روی گونه اش کشیدم و کف دستمو بوسید و گفتم:

-وقتی همه چیز آرومه می ترسم امیرعلی..می ترسم یه طوفان به پا بشه...

امیرعلی اخمی کمرنگ کرد و گفت:

امیرعلی-مگه قول ندادی الکی نگران نباشی؟!

-دست خودم نیس دلم عین سیر و سرکه می جوشه

امیرعلی دستی روی شکمم کشید و گفت:

امیرعلی-وقتی به دنیا بیاد همه چیز آروم تر از اینی که هست میشه، چون اون موقع یه خانواده ی واقعی هستیم و کسی

نمی تونه جلوی پیوند و صمیمیتمونو بگیره...

لبخندی با عشق زدم و گفتم:

-امیرعلی «نفسی کشیدم و گفتم» دستت درد نکنه

امیرعلی از ته دل خندید و گفت:

امیرعلی-به خاطر بچه؟!

با اخم و خنده گفتم: امیرعلی! «امیرعلی سری تکون داد و گفتم» به خاطر زندگی ای که بهم دادی..به خاطر

اعتمادات..به خاطر اینکه ارزش عشق برات بیشتر از تعصب بود؛ من یه تار موی تو رو با هیچ کس عوض نمی کنم...

امیرعلی-می خواستم علیرضا رو سورپرایز کنم که یهو تو رو ببینم ولی دیشب که نینا زنگ زد و گفت حالت بده نفهمیدم چطوری از جا بلند شدم و هول کردم و بابا هم بدتر از من، خلاصه دست تو دست هم لو دادیم ماجرا چیه...

حس کردم تپش قلبم اونقدر اومد پائین که الآن قلبم می ایسته..صدای نفسام توی گوشم می پیچید..با هیجان و ترس..انگاری روحم از تردیدی که داشتم می خواست از تنم جدا بشه..تنم از درون می لرزید و امیرعلی با هیجان و خوشحالی از علیرضا تعریف می کرد..با لکنت پرسیدم:

-فهمید...؟!فهمید...من با توأم؟!!

امیرعلی با یه حالی گفت:

امیرعلی-باباجون گفت که من ازدواج کردم... «انگار که یه لحظه قلبم از این حرف گرم شد..حتما دیگه علیرضا سراغم نمیداد چون فکر می کنه دیگه با امیرعلی ام و میوه ی ممنوعه ی ممنوعه...امیرعلی با خنده گفت» ولی نگفتم تو زن منی..! «تا جمله اش به پایان رسید گویا جونم وا رفت و به امیرعلی مایوس وار نگاه کردم که گفت» آنچنان هم لو ندادیم..گذاشتیم یه قسمت ماجرا سِکرت بمونه..فکر کن بیاد ببینم زن ای که گفتم توئی..تازه من دارم بابا هم میشم!!

به شکم نگاه کردم..بچه ام توی شکم تکون می خورد..صدای خودم توی گوشم پیچید..«علیرضا تو برام سنبِل عشقی»..اون صبح،اون صبحی که اولین روز بعد بودن با علیرضا برایش صبحونه آماده کرده بودم یه لحظه وحشت سر تا پای علیرضا رو گرفت چون ترسیده بود حامله بشم..من حامله ام و پدر بچه ام امیرعلی برادر همون علیرضا..امیرعلی شکمو می بوسید..صورتم خیس شد..من چیکار کردم؟!اگر یک صدم درصد ماجرا فاش بشه هم رابطه ی دو برادر هم رابطه ی خودم با امیرعلی هم زندگیمو،زندگی بچه امو،زندگی خونوادگی هر دو طرفو بهم می زنم...امیرعلی بدون اینکه سر بلند کنه گفت:

امیرعلی-نگار اسم پسرمنو چی می خوای بذاریم؟!!

«علیرضا؟من از اسم هائی خوشم میاد که دو تائی باشه..تنگ هر اسمی از پسر دوست دارم یا امیر باشه یا محمد یا رضا...میشه وقتی با سمانه بچه دار شدید اسمشو بزاری "محمدسام"؟!»!

امیرعلی-نگار؟! «اشکامو پاک کرد و گفت» چیه عزیزم؟! «بوسیدمش..نمی خوام از دستش بدم..امیرعلی صورتمو به احاطه ی دستاش درآورد و نگران گفت» چرا بی تابمی کنی نگار؟!!

بی قرار تو چشمات نگاه کردم و گفتم:

-بهم قول بده امیرعلی که هیچ وقت...

صدای زنگ اومد..همزمان صدای تلفن هم بلند شد..امیرعلی اشکامو پاک کرد و گفت

امیرعلی-برو در رو باز کن من تلفنو جواب میدم

از جا بلند شدم رفتم آیفن رو جواب دادم ولی هر چی گفتم «کیه؟!» کسی جواب نداد..چادر سرم کردم و رفتم جلوی در..در رو که باز کردم انگار قالب تهی کردم..!!انگار سطل آب یخ روی سرم خالی کردن..!!انگار نفسام توی گوشم می پیچید..!!گویا دویده بودم..قلبم تو حنجره ام می کوبید...همون قد بلند همون چهارشونگی،موهایش دیگه یه دست مشکی نبود تارهای تک و توک سفید میون خرمن مشکی موهایش هویدا بود..چشمهایش همون نگاهی رو داشت که آخرین بار تو پمپ بنزین دیدم..چشمهایم از اشک تار شده بود..کاسه ی چشمم لبالب پر از اشک بود..پلک زدم و اشکم فرو ریخت..لبهایش می جنبید و اسمی رو نجوا می کرد..دستم به در گرفتم که پس نیفتم..چادرم که ول شد نگاهش روی شکمم موند..انگار شکست،زیر لب افسوس وار و شوکه گفت:

علیرضا-وای..وای..وای... «تموم لحظه هامون به سرعت نور از جلوی چشم عبور کرد..رنگش همینطور تغییر می کرد..رگ های کوچیک کنار شقیقه اش متورم شده بود..صدایش به زور از حنجره اش اومد بیرون..گرفته و دورگه بود..می لرزید صدایش..توی چشمای خیسیم با اون نگاه شکست خورده اش گفت» زن امیرعلی شدی؟!!! «صدایش به اوج لرزه رسید و با نفس رنج آوری که به زور از سینه اش خارج شد گفت» تو حامله ای!!
تنم می لرزید از حرفاش..از صدایش..نگاه نمناکمو ازش گرفتم و صدای امیرعلی اومد:

امیرعلی-نگار جان کیه؟!

به علیرضا نگاه کردم..ووا رفت وقتی صدای امیرعلی رو شنیدم..بلند با تموم قدرتی که در وجودم بود گفتم:

-ع...علی..

علیرضا با صدام سر بلند کرد،با چشمهای انگار داشت تموم وجودمو در بر می گرفت..چادرمو جلو کشیدم و یه قدم به عقب رفتم..امیرعلی اومد،علیرضا رو در بر گرفت و به عقب برگشت دست انداخت دور کمرمو با خنده و خوشحالی گفت:

امیرعلی-علیرضا سوپرپرایز شدی نه؟فکرشو نمی کردی نه؟!

علیرضا به زور لبخند زد و گفت:

علیرضا-نه

امیرعلی-کاملاً مشخصه که شوکه شدی تازه من یه خبر خوب دیگه هم برات دارم..اونم اینکه شما داری عمو میشی!!

علیرضا لبخند تصنعیشو پررنگ تر کرد و گفت:

علیرضا-مبارکه «بعد امیرعلی رو در آغوش کشید و گفت» واسه همه چیز تبریک «به چشمام چشم دوخت و گفت» برای ازدواجت با نگار..برای پدر شدنت..برای زندگی مستقلت..برای متخصص شدن..برا همه چی تبریک میگم داداش..تو زندگی رو بُردی پسر!

چشمامو بستم و امیرعلی گفت:

امیرعلی-بریم تو..صبحونه که نخوردی؟!هان؟!

علیرضا-نه هنوز

رفتیم داخل خونه و رفتیم لباسمو عوض کردم بعد به آشپزخونه رفتیم دیگه عqlم کار نمی کرد و qlبم سست و نامیزون می کوید و دستام می لرزیدن...محکم باش نگار،نباید امیرعلی بفهمه،دیدي چطوری نگاهم کرد،تو دیگه زن برادرشی،اون منو ترک کرد،حاضر نیستم حتی یه لحظه به امیرعلی ترجیحش بدم،بر می گرده کانادا می دونم،هنوز همه چیز رو به یاد داره،موهایش دارن سفید میشن،جا افتاده،شکسته شده،سمانه رو چرا نیاورده؟!واقعا جدا شدن؟!از نگاهش بیزارم،qlبمو عذاب می ده،سر انگشتام تر و یخ کرده است،پشتم می سوزه،سینی چای رو برداشتم از در آشپزخونه اومدم بیرون،علیرضا چشم دوخت به شکمم و آهسته گفت:

علیرضا-کی به دنیا میاد؟

امیرعلی-بیست و چهار روز دیگه

علیرضا-دختره یا پسر؟!

امیرعلی با خنده گفت:

امیرعلی-گل پسر

علیرضا-اسمشو چی می خواین بذارین؟!

امیرعلی-اتفاقا قبل از اینکه بیای داشتیم از نگار می پرسیدم،به نظرم نگار باید تصمیم بگیره،هان نگار؟

سینی رو روی میز گذاشتم و به امیرعلی نگاه کردم..شوهر معصوم من عزیزم ببخشید که ازت پنهان می کنیم..از خودم بیزارم..آهسته گفتم:

-محمدسام

-خارج شدن دم از سینه ی علیرضا با سر بلند کردنش هماهنگ شد..چشم به چشم هام دوخت..هرگز فکرشو نمی کرد اون جای من قرار بگیره..بجای اینکه اون و سمانه اسم رو بچه اشون بذارن و من غبطه بخورم،من واسه بچه ام اسم انتخاب کنم...

امیرعلی-اسم قشنگیه نه علیرضا؟نظرت چیه؟

علیرضا-خوبه

سر میز نشستیم و امیرعلی گفت:

امیرعلی-انتظار نداشتم صبح بینمت!

علیرضا-وقتی مامان جریانو گفت نتونستم صبر کنم

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی-اوه حتما کلی هم گله و شکایت کرد هان؟!

علیرضا لبخندی تلخ زد و گفت:

علیرضا-مامان دیگه!

امیرعلی-سر ماجرات با سمانه چقدر سرزنشت کرد؟!

علیرضا نیم نگاهی به من کرد و گفت:

علیرضا-مامان هرگز تغییر نمی کنه امیر..نمی خواد بپذیره که منو بیچاره کرده..قبول نمی کنه که اصراراش و قسم و مدیون کردنش باعث شد که آینده ی من دود بشه «علیرضا بهم نگاهی کرد و گفت» چطوری گذشته رو برگردونم کاش زمان به عقب بر می گشت...

امیرعلی-هنوز هم دیر نشده داداش من..از اول شروع می کنی..

علیرضا-من خیلی چیزا رو از دست دادم امیر..چیزهائی که هرگز به من بر نمی گردند..علیرضا پاکت سیگار رو از جیبش درآورد و امیرعلی دست روی ساعد علیرضا گذاشت و علیرضا سریعا منظور امیرعلی رو فهمید و به من نگاه کرد و از جا بلند شد و به طرف تراس رفت و در رو باز کرد و سیگاری درآورد و آتیش زد که امیرعلی گفت:

امیرعلی-علیرضا این سیگار لعنتی رو ترک کن تو خودت ناسلامتی یه پزشکی

علیرضا در حالی که مایل به در تراس ایستاده بود گفت:

علیرضا- چرا ترک کنم امیر؟! برای چی؟! تنها چیزی که تو دنیا آروم می کنه همین «به نخ سیگار دستش اشاره کرد» رفیق نامرده که آروم می کنه و جون می گیره، مثل اونائی که تو زندگیم بودن و طمع آرامش رو بهم دادن ولی در عوضش جونمو گرفتن..

به من نیم نگاهی انداخت و پُک عمیقی به سیگار زد و امیرعلی گفت:

امیرعلی- ای بابا داداش من این حرفا چیه؟! مگه بچه ای؟ همه یه اشتباهی تو زندگی می کنند.. یه غفلت می کنند.. غفلت تو هم این بود که در برابر مامان برای آینده نایستادی.. خیله خب الآن همه چیز بر وفق مرادت.. شدی علیرضای دو سال پیش مگه چندسالته پسر؟! مگه چند سال از عمرت هدر رفته؟! ماهی رو هر وقت از آب بگیري تازه ست.. تو یه پزشک حاذقی، هنوزم اسمت تو بیمارستان، وقتی منو به یه مریض معرفی می کنند درجا میگن مگه دکتر رسالتی متخصص قلب و عروق نبود؟! تخصصشو عوض کرده؟! اول تو رو می شناسند بعد منو، تو هیچی کم نداری...

علیرضا پوزخندی زد و به بیرون نگاه کرد و گفت:

علیرضا- تموم زندگی من توی همون دو سال قبل بود که از دست دادم...

از جا بلند شدم داشتم از حرص می ترکیدم.. حالا اومدی و هی میگی و تکرار می کنی که چی؟! همیشه همینطوره می خواد برگرده به گذشته.. ورد زبونش اینکه "ای کاش زمان به عقب بر می گشت".. چرا اومدی؟! اومدی ببینی اگر با من می موندی زندگیت کجا قرار داشت.. تو چه مرحله ای بودی.. افسوستو بلند بلند میگی یعنی پشیمونی؟! پشیمونی تو چه سودی داره من دارم زندگیمو می کنم اگر مرد بودی و عرضه داشتی همون دو سال قبلی که الآن غبطه اش رو می خوری زندگی جفتمونو نجات می دادی و منو با دنیای بدبختیام تنها نمی داشتی.. حالا تو اوج خوشبختیم اومدی نوای نی دل سوخته اتو به گوشم می رسونی؟! اونم پیش شوهرم.. پیش پاره ی تنت؟ 1 خیلی رذلی علیرضا.. خیلی پستی..

صدای زمزمه ی آهنگین یه ترانه ای با صدای علیرضا بلند شد:

رفت و از این خونه گذشت

باز دل دیوونه شکست

باز صدای قلب من

در اومد و پرم شکست...

بذار رها شم از این شبائی

که هر دقیقه اش ترس و سیاهی

نرو...نرو...

تموم حرف یه رفتن

غروړ مرد شکستن

بشین به پای حرف من

این آخرین غصه ی من

وسط آشپز خونه وا رفتم..داره آهنگ های سیدی ای که من براش زده بودم رو می خونه..الان؟! الان علی..!

می خوام در بزنم ببینی باز منو منو

می خوام بهت بگم جا گذاشتم دلمو دلمو

می خوام سرزنش کنم دنیا رو

می خوام تمدید کنم فردا رو

بذار همه بدونند غصمو غصمو غصمو

بذار پروانه شم دورت بگردم

عزیزم عشقم برات بترسم از روزی که منو نداری و...

از تو آشپز خونه بهش نگاه کردم..چشمام غرق اشک شده بود و تار می دیدم...چشم دوخته بود به ساعتش..همون ساعتی که من براش خریده بودم..با وحشت به امیرعلی نگاه کردم، با خنده ای بانمک و شیرین روی لبش مشتاقانه به علیرضا نگاه می کرد..امیرعلی نخند که اگر بدونی علیرضا به کی فکر می کنه تعصبت خون به پا می کنه...

اومدی توی این خونه که چی..شعر می خونی و یادگاری غلم می کنی که بگی هنوز عاشقی؟! کدوم عشق..عشق تو مشتی نبود که منو به عرش ببره به موادفروش رسوند..عشق امیرعلی بود که منو بالا کشوند و خانومم کرد...رو برگردوندم، شیطان داره تو خونه ی عشقم لونه می کنه، سر بلند کردم و گفتم:

-خدایا من از امیرعلی دل نمی کنم این گناهو از خونه ام بیرون کن

امیرعلی-مگه عاشق شدی داداش؟!!

بند دلم پاره شد، امیرعلی نپرس که پرسیدنشم گناهه.. از حرص دندونامو رو هم گذاشتم.. داره چوب تو لونه ی زنبور می کنه علیرضا..

علیرضا- امیرعلی، خودشیفتگی از یه عشق محال به وجود اومد...

امیرعلی- ناسیسیوسی که عاشق عکس تو آب خودش شد..

علیرضا- از عشق به تصویر محالی که توی آب می دید و هروقت بهش دست می زد از بین می رفت مرد.. این یه افسانه است اما گاهی حس می کنم افسانه نیست، اگر برای من اتفاق افتاد اینکه عشقی داشته باشی ولی محال حتما واقعیت بوده نه یه افسانه...

امیرعلی خندید و گفت:

امیرعلی- علیرضا چته؟! گاهی فیلسوف میشی و گاهی مجنون، بالاخره کدوم طرفی هستی؟! بگو گلوت کجا گیر کرده خودم میرم شرف یابیتو می کنم..

با حرص آروم گفتم:

-امیرعلی! «با دل سوخته گفتم» امیرعلی، معصوم من تمومش کن..

امیرعلی- با دل پر اومدی به خونه ام، درد و دل کن داداش که انگاری دوسالی هس دلت پره..

علیرضا پوزخندی زد و گفت:

علیرضا- هر جا این سرا داغ تر است، آنجا جای قلب سوخته ی من است... درست مثل یه رویا بود، یه رویائی که می بینی و غرق درش میشی و وقتی از خواب بیدار میشی می فهمی خواب بوده بعدش ساعت ها توی رخت خواب می مونی که شاید باز خوابت بیره و ببینیش، لمسش کنی، صداش کنی و در آغوشش بکشیش ولی دیگه نه اینکه خوابشو نمی بینی حتی دیگه خوابت هم نمی بره بعد عین یه مرغ پر کنده میشی، هر طرف می دوئی کمتر بهش می رسی چون اون یه رویا بوده و واقعیت نداشته «نفسی با رنج کشید و گفت» امیرعلی این درد منو می کشه، وقتی خیلی بچه بودیم خیال می کردم پری دریا از آب بیرون بیاد، به همون زیبایی ای که در ذهن من به همون رویائی.. وقتی بزرگتر شدم می خندیدم، بچگی هامو به سخره می گرفتم ولی یکم که بزرگتر شدم، شدم اینی که می بینی پری دریائی ای که توی رویاهام بود رو دیدم ولی نمی دونستم پری دریائی هم یه جور ماهی لیز که اگر نگیریش لیز می خوره و دیگه.. دیگه به دستش نمیاری، نمی دونستم...

امیرعلی از ته دل خندید و گفت:

امیرعلی-پس تو شمال عاشق شدی هان؟ درست فهمیدم؟! یا فلسفه ی ماهی و ... پیز دیگه ای؟! داداش من اون تور سوارختو بدوز این بار به دستش میاری، اصلا این بار من و نگار با هم سه تائی میایم که پری خانوم فرار نکنه هان؟

علیرضا-چی شد که با نگار ازدواج کردی؟ چرا بهم نگفته بودی عاشقشی؟!

امیرعلی نفس عمیقی کشید و گفت:

امیرعلی-شاید چون همش فکر می کردم احساسم به نگار ادامه ی حسی که دوران کودکی بهش داشتم، فکر نمی کردم حس برادرانم به نگار کوچولو تبدیل شده به عشقی به نگار خانوم...

علیرضا-نگار هم عاشقت بود؟

امیرعلی نفسی با رنجش کشید و گفت:

امیرعلی-اولش نه..تقصیر منه اگر می دونست عاشقشم...

امیرعلی سکوت کرد و به زمین خیره شد که علیرضا گفت:

علیرضا-اگر می دونستی چی؟!

امیرعلی-اونقدر دست دست کردم و با خودم کلنجار رفتم و هی گفتم اگر هرمان و بهزاد بفهمند اگر ال بشه اگر بل بشه، سر خودمو با یه نمک شناس گرم کردم که به خودم اومدم دیدم یه نامردی از راه نرسیده قاپ اونی که می خوام رو دزدیده..تازه دوهزاریم افتاد که چقدر...چقدر می خوامش اونقدر که نه برادرانش نه خونوادهامون نه حتی گذشته ی تارش جلومو بگیره...ما سختی زیادی کشیدیم تا به اینجا برسیم...خداروشکر...

علیرضا-می دونی کی بود؟

قلبم از جا کنده شد، سرم از حرفش تیر کشید؛سر بلند کردم..علیرضا چی میگه؟!چی می خوای بشنوی؟!منظورت چیه که برادرت ماجرا رو می دونه یا نه؟!تو هنوز نفهمیدی اگر می دونست قیامت به پا می کرد؟!

امیرعلی با لحنی جدی و سرد گفت:

امیرعلی-نه..نخواستم بدونم چون خودمو می شناسم اگر بدونم کیه مطمئن نیستم که از خونس می گذرم یا نه..علیرضا من خودخواهم تموم نگار سهم منه وقتی به گذشته اش فکر می کنم رگ های قلبم می خواد بترکه..اینکه قبل من یکی دیگه دستشو گرفته یکی دیگه...«نفسی با رنجش و عصبانیت از سینه خارج کرد و گفت» استغفرا... جلوی نگار این سوال ها رو نپرسی حالش خراب میشه

علیرضا-خودش اینا رو گفته؟

امیرعلی-اون طفلک که جرئت حرف زدن درموردش رو نداره فقط می دونم اون یارو اونقدر عوضی بوده که با اسم محرمیت هر غلطی خواسته کرده...

علیرضا با صدای لرزون گفت:

علیرضا-چیکار؟!

امیرعلی-یه عوضی چیکار می کنه؟یعنی دودمان یه دختر معصوم رو به باد دادن،یعنی یه لکه ی ننگ روی دامنش گذاشتن،توی این جامعه ی بدمصّب رها کردن...

علیرضا با صدای گرفته گفت:

علیرضا-حامله بود؟!

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی-علیرضا!

علیرضا-بهم بگو..نگار خواهر منم بود

خیلی پست فطرتی..علی من خواهرتم؟!تو با خواهرت اینطوری می کنی؟!چطوری تو چشمای امیرعلی زل زدی و میگی من خواهرتم بی حیا؟!

امیرعلی-نگار اعتیاد داشت،سر ماجرای این مرتیکه اون هستی «بیـــــــــــــــب» بهش قرص می داد و نگار دُز بالئی از قرصا رو هر روز مصرف می کرد همین باعث سقط شده بود...

علیرضا وارفته گفت:

علیرضا-واای..واای...

از گوشه ی چهارچوب آشپزخونه دیدمش،روی صندلی وا رفت و ولو شد،رنگش عین گچ سفید شد..آهان بشنو تا عذابت بیشتر بشه،بشنو که چه جالادی هستی...

امیرعلی-پارسال که هنوز درگیر ماجرا بود آوردوز کرد...

علیرضا دست به پیشونیش گذاشت و گفت:

علیرضا-واای

امیرعلی-هیچکس برایش نمونه بود..خونواده اش از خیلی مسائل خبر ندارند و با این وجود...

علیرضا-برای همین باهانش ازدواج کردی؟!

امیرعلی-صیغه ایم...

امیرعلی نه..نه امیر نگو..نگو وای فهمید..فهمید...

علیرضا سر بلند کرد و یکه خورده گفت:

علیرضا-صیغه؟!!

امیرعلی-بعد به دنیا اومدن بچه عقد می کنیم

علیرضا عصبانی بود،عصبانیتی که همراه با ناراحتی اونو مفکر و ساکت کرده بود،روی صندلی نشست جرعه ای از چای نوشید..حالا گناه هاش رو بهتر فهمید بیشتر عذاب بکش قدر تموم عذابائی که من کشیدم..برو از این خونه برو که برای روبرو شدن با من باید خیلی رو داشته باشی دیگه...

امیرعلی اومد تو آشپزخونه،داشتیم ناهار درست می کردم..کنارم ایستاد و گفت:

امیرعلی-کمک کنم؟

لبخندی به روش زدم و گفتم:

-تعارف شاه عبدالعظیمی نزن که بلد نیستی

خندید و گفت:

امیرعلی-آره ولی بگی چیکار کنم کمک می کنم

از پشت سر در آغوش گرفتم و چونه اش رو روی شونه ام گذاشت و گفتم:

-نه برو پیش داداشت حتما کلی حرف دارید بهم بزنید

امیرعلی-چرا با علیرضا اینقدر سرد رفتار می کنی؟!قدیم که خیلی با هم صمیمی بودید!

خنده از روی لبهام جمع شد و گفتم:

-قدیم بچه بودم الان زن توأم اینطوری بهتره

امیرعلی-علیرضا ناراحت میشه تو خواهر کوچولوشی

تو بغلش چرخیدم و نگاش کردم و گفتم:

-امیرعلی من بزرگ شدم..اگر دور و برتون نیستیم نمیخوام علیرضا معذب بشه، تازه از زنش جدا شده...

امیرعلی لبخندی زد و سرشو بهم نزدیکتر کرد و گفت:

امیرعلی-چرا داری دو جور لوبیاپلو درست می کنی؟!!

-علیرضا با لوبیای ریز دوست داره

امیرعلی لبخندی پررنگ زد و گفت:

امیرعلی-به این می گن یه زن برادر نمونه که حواسش به همچی هست

امیرعلی که رفت باز من موندم و خاطرات کم اما عمیقم با علیرضا و عشق و محبتی که به امیرعلی داشتیم..شب که فرا

رسید مصادف بود با اومدن خونواده ام به خنمون برای دیدن علیرضا، اونقدر هیاهو بود که صدا به صدا نمی

رسید، دوستای قدیم دور هم جمع شده بودند و یاد خاطرات و کاراشون و بچگی هاشون افتاده بودن..صدای تنها کسی

که در اون میون کمتر شنیده میشد صدای علیرضا بود..هر کسی می فهمید که علیرضا دیگه اون علی سابق نیست و

خیلی درهم و ساکنه، شکسته شده و غصه توی چشماش موج می زنه؛ نینا که اونقدر موشکافانه رفتارهای علیرضا رو زیر

ذره بین نگاهش قرار داده بود که سر آخر مامان بهش گفت:

مامان چرا اینطوری بیچاره پسر رو نگاه می کنی مگه قاتل؟!!

نینا-همه ی اونائی که میرن خارج از کشور از هم جدا میشن چرا؟!؟!!

اکرم-چون آزادی می بینند و جنبه ندارند!

مریم-این چه حرفیه؟ علیرضا سمانه رو از اول هم دوست نداشت بهزاد می گفت «با قسم و آیه مادرش باهاش ازدواج

کرده از آه مادرش می ترسید آه دلش گریبان گیرش شد»

نینا به من نگاه کرد و اکرم گفت:

اکرم-به نظر من سمانه دختر خیلی خوبی بود، علیرضا لیاقت نداشت!

مامان-کیه که بخواد زندگیشو خراب کنه؟! تفاهم نداشتن دیگه، امام علی گفته دندونی که درد می کنه رو بکش؛ همسایه

ای که بده خونه ات رو عوض کن

مریم-من شنیدم اصلا علیرضا دوست نداشته بره کانادا سمانه وادارش کرده بود

نینا-تو کانادا دکترهای ایران رو قبول ندارند برای همین علیرضا برگشته

مریم-شاید همین هم باعث جدائیشون شده!

اکرم-دکتر دکتره دیگه ایرانی یا کانادائی...

نینا شاکی گفت:

نینا-شما اونجا بودید؟!

اکرم حاضر جوابانه گفت:

اکرم-تو اونجا بودی؟!

نینیا-کل خونواده ی سیروس اونجان و هر سال یک ماه میان خونه ی ما مسلما اطلاعات من اونقدر هست که...

علیرضا-نگار...«قلبم هری ریخت سر بلند کردم با یه لحن خاصی صدا می کرد مثل همون موقع ها نگاه از چشمم بر

نمی داشت حس گناه می کردم وقتی اینطوری نگام می کرد» یه استامینوفن داری بهم بدی سرم درد می کنه...

مامان-مامان جان با شکم خالی نخور شام بخور بعد..

علیرضا-معدة ام خالی نیست لیلا خانوم،از وقتی... «اومدم از جا بلند بشم اونقدر سنگین شده بودم که به سختی از جا

بلند می شدم،علیرضا میون حرفش هول زده گفت» مراقب باش،کمر تو خم نکن نباید توی نه ماهگی روی زمین

بشین،نینا کمکش کن...

من و نینا بهم نگاه کردیم و نینا اومد کمک کرد و مامان گفت:

مامان-هر چی میخوای بهش بگو،زبون امیرعلی مو درآورد اونقدر درمورد نشستن پاشدن و خوابیدنش تذکر داد اگر

این بچه رو حالا سلام به دنیا آوردی

به مامان شاکی نگاه کردم چرا آدمو ضایع می کنه؟!رفتم به آشپزخونه تا خواستم از کمد بالای کابینت قرص بردارم

دستمو تا اومدم بلند کنم علیرضا هول زده تر گفت:

علیرضا-نگار!دستتو بلند نکن «با ترس بهش نگاه کردم و گفت» روزای آخر بارداریته ممکنه کیسه ی آبت پاره بشه

مریم-آره راست میگن اصلا رعایت نمی کنی نگار!

مریم یه دستمال از کابینت برداشت و از آشپزخونه رفت بیرون، اکرم درحالی که سینی لیوان های خالی شده از چای رو روی سینک می گذاشت گفت:

اکرم- من سر رادین همین طوری شدم دیگه وای اگر...

علیرضا اومد نزدیک و گفت:

علیرضا- این بالاست؟

-بله

اکرم از آشپزخونه رفت بیرون و مامان وارد آشپزخونه شد و سینه ای صاف کرد..علیرضا قرص رو از بالای کابینت برداشت و گفت:

علیرضا- یه لیوان آب بده

مامان- علیرضا جا یه روز بیا خونمون کارت دارم می خوام یه صحبتی باهات بکنم

با حرص و خشم کنترل شده گفتیم:

-مامان!

مامان شاکی گفت:

مامان- چیه؟ تو سرتو عین کبک کردی زیر برف و...

دندونامو رو هم فشار دادم و گفتیم:

-مامان!

مامان- چیه هی مامان مامان می کنی؟! به امیرعلی که میگی هیچی نگو، پدرش که همه رو سپرده دست امیرعلی، مادرش هم که ما رو می بیند...

شاکی و عصبی و با حرص گفتیم:

-مامان میشه بس کنی؟! میشه بذاری زندگیمو بکنم؟! میشه همه چیز رو بسپاری دست خودم؟!!

مامان- که بی گذار به آب بزنی؟!!

نینا اومد توی آشپزخونه و به جمع نگاه کرد که به مامان اشاره کردم، دستمو به پیشونیم گرفتم و با حرص اروم گفتیم:

-مامان تو رو خدا بس کن

مامان-یه عاقل بین شما دو تاست، حداقل علیرضا باید با امیرعلی حرف بزنه تکلیفتونو روشن کنند..

نینا-مامان؟! مامان من باهات صحبت نکردم؟! دو ساعت قبلر بالقبل اینکه بیایم اینجا چی گفتیم؟!

مامان-تو هم لنگه ی اینی «اشاره به من کرد»، این بی خیال تو هم بی خیال تر، من جواب فک و فامیلو چی بدم؟! این که نشد زندگی!

اونقدر از دست مامان حرص خوردم توی یک دقیقه که یهو بی جون شدم و انگار تنم لخت شد و قبل اینکه بیفتم نینا و علیرضا که هردو کنارم بودن زیر آرنجمو گرفتن و نینا سریع امیرعلی رو صدا زد و امیرعلی هول شده اومد تو آشپزخونه و گفت:

امیرعلی-نگار! چی شد علیرضا؟ نگار جان؟

نینا-مامان بفرما تحویل بگیر

امیرعلی شاکی مامان رو نگاه کرد و با خشم کنترل شده گفت:

امیرعلی-لیلاخانوم! لیلاخانم ای بابا، مادر من نگار حامله است ای خدا!

مامان-بله من دیگه شدم دشمن بچه ام فقط شما و نینا خوبشو می خواید

هرمان توی چارچوب در قرار گرفت و گفت:

هرمان-چیشده امیرعلی؟!

علیرضا-سرتو بالا بگیر، دستگاه فشارسنج توی خونه داری؟

امیرعلی-آره، نینا میری بیاری؟

علیرضا-به احتمال زیاد فشارش رفته بالا

سیروس-ببریمش بیمارستان؟

هرمان-دو تا دکتر بالا سرشن کدوم بیمارستان؟!

بهزاد-بلائی سر بچه نیاد

علیرضا-یه کم دورشو خلوت کنید، اون پنجره رو باز کن

هرمان پنجره رو باز کرد و امیرعلی شاکی و هجی گویانه با حرص گفت:

امیرعلی- حرص نخور، حرص نخور نگار متوجه میشی؟ «با نگرانی به امیرعلی نگاه کردم و با حرص بیشتر گفت» منو می کشی آخر نگار

نینا- بیا علی

علیرضا و امیرعلی با هم خواستن دستگاه رو بگیرند که امیرعلی نگاهی به علیرضا کرد و گفت:

امیرعلی- تو بگیر من هولم تو آروم تری

به علیرضا نگاه نمی کردم، چشم به امیرعلی دوخته بودم دستمو گرفته بود و نگران چشم به دستگاه دوخته بود، چشماما سیاهی می رفت سرم انگار بزرگ شده بود

علیرضا- فشارش بالاست

اسم یه قرصی رو برد و امیرعلی گفت:

امیرعلی- نه نداریم لیلاخانم شما تو داروهاتون دارید؟

بهزاد کیسه ی داروهای مامان رو آورد و علیرضا از بین قرص ها پیدا کرد و داد بهم و گفت:

علیرضا- می تونی بلند بشی؟

بی جون گفتم:

-نه

امیرعلی- خيله خب عزيز همینجا دراز می کشی، نینا یه بالش بیا

مامان دلواپس و نگران گفت:

مامان- امیرعلی ببرمش بیمارستان حال بچه ام خراب

علیرضا- الان فشارش میاد پائین نگران نباشین

مامان- رنگش همینطوری داره عوض میشه، اتفاقی برای بچه ام نیوفته!؟

علیرضا نبضمو دو مرتبه گرفت و گفت:

علیرضا- تا به ربع بیست دقیقه دیگه حالش جا نیومد می بریمش بیمارستان

امیرعلی بی طاقت و غصه دار گفت:

امیرعلی-وای نگار..وای از دست تو

علیرضا دلجویانه گفت:

علیرضا-خیله خب دیگه

امیرعلی-بین با خودش چیکار می کنه «مامان زد زیر گریه و امیرعلی گفت» لیلاخانم بالا سرش گریه نکن دیگه
حالش بدتر میشه

مامان-تقصیر توا امیرعلی

امیرعلی یکه خورده اول علیرضا بعد منو بعد مامانو نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-من که خبر مرگم اونور بودم!!

-امیر!

مامان با گریه گفت:

مامان-اگر تکلیف بچه ی منو روشن کنی منم هی نمیگم،نمیشم صابون سرشور که این بلا سرش بیاد

امیرعلی شاکی گفت:

امیرعلی-پس این حکایت،حکایت بچه ی اولمونه؟!

-امیرعلی!مامان؟!

علیرضا یکه خورده به امیرعلی نگاه کرد و امیرعلی گفت:

امیرعلی-اون روز اونقدر زدینش که بچمون سقط شد و نگار افتاد بیمارستان،امشب اونقدر گفتید که هم بچه ام هم
نگار یه بلایی سرش بیاد

مامان-تو اگر نگران نگاری..اگر نگار رو دوس داری،به فکر آبروش باش!!

امیرعلی-آبروی نگار چیه؟!کیه؟!چه تکلیفی؟!من شوهرشم اونم زنه که حامله هم هست خب دور از واقعیه؟!

مامان-یه سال و خرده ای هس که صیغه نگهش داشتی که چی؟! یه بچه هم گذاشتی تو دامنش..منظورت چی میتونه باشه؟!1

امیرعلی شاکی و عصبانی ولی با لحنی آروم گفت:

امیرعلی-چی می تونه باشه؟

-وای!خدایا

زدم زیر گریه،هرچی صدای مامان بالاتر می رفت و امیرعلی عصبانی تر می شد حال منم هی بد و بدتر می شد اونقدر که دیگه از حال رفتم...

چشمامو تا باز کردم اولین چیزی که به ذهنم رسید بچه ام بود..دست روی شکمم گذاشتم هنوز بزرگ و برآمده بود..یه کم خیالم راحت شد صدای نینا رو تازه شنیدم که حالمو می پرسید و نگران بود،صدای گریه ی مامان از پشت در باز اتاق می اومد که با یکی حرف می زد،از نینا پرسیدم:

-امیرعلی کجاست؟!

نینا-همین الان اینجا بود ولی بیجش کردن مجبور شد بره

-چندوقته بیمارستانم؟!

نینا-دیشب آوردیمت

-بچه ام خوبه؟

نینا-آره الحمدلله

-خدا رو شکر

علیرضا-نینا بیدار شده؟

صدای اون بود..بیمارستانه..صداش گرفته است..برو..علی برو همون جایی که بودی..داری همه چیز رو خراب می کنی..پا قدمت برام شر..برو..

نینا-آره

مامان با گریه دوید تو اتاق و گفت:

مامان-نگار مامان جان حال خوبه؟

با گلایه گفتم:

-تو میگذاری حالم خوب باشه؟!

مامان-من فقط به فکر آینده اتم مادر

-به فکر بودنات منو نابود می کنه

مامان-خدا مادرتو بکشه که تو رو به نابودی می کشونه

-نچ خدایا...

علیرضا-لیلاخانم،الآن موقعش نیست،شما بهتره برید خونه حالش جا اومده نگران نباشید

مامان-کجا برم علیرضاجان بچه ام رو تخت بیمارستان افتاده

علیرضا-نگار باید استراحت کنه شما کاری از پستون برنمیاد بهتره شما هم برید خونه استراحت کنید اینطوری خیال

نگار هم بابت شما راحت

نینا-راست میگه مامان

علیرضا-تو هم برو نینا بچه ات از دیشب ندیدت،الآن حتما بی تابی می کنه

نینا نگران و دلواپس نگاهم کرد،دلم براش سوخت و گفتم:

-برو آجی بین منو بچه ات،بچه اتو انتخاب کن امیرعلی اینجاست منم که تو بیمارستانم حالم بهتر میشه

علیرضا-من مراقبشم

تأکیدی گفتم،اونقدر تأکیدی گفتم که من و نینا یکه خورده نگاهش کردیم و مامان نفسی آسوده کشید و گفت:

مامان-علیرضا،مامان جان هرطوری خدای نکرده شد به من خبر میدی؟

علیرضا-بله لیلاخانم ولی چه اتفاقی اینجا بیمارستانه هیچ اتفاقی نمی افته

مامان منو بوسید و گفت:

مامان-مراقب خودت باشی خداحافظ

نینا هم نو بوسید و گفت:

نینا-غروب میام آبجی

-نه نمیخواه بچه اتو تنها نذار سیروس هم گناه داره همش گرفتار منی

نینا به علیرضا نگاه کرد و گفت:

نینا-تو میری؟

علیرضا-کجا؟! «نفسی با رنج کشید و گفت» می مونم

نینا-اینجا بخش زنان هست میان بیرون می کنند

علیرضا-همه اینجا می شناسنم، پزشک همینجا بودم کاری با من ندارند...

نینا سری تکون داد و گفت:

نینا-منتظر تماستم، اگر خواستی بری زنگ بزن پیام

علیرضا-هستم خیالت راحت

نینا یه نگاه به مامان کرد که داشت از در می رفت بیرون و بعد با انگشت تهدید گفت:

نینا-به اندازه کافی دو سال قبل عذاب کشیده، با یادآوری کابوس های دو سال قبلش اذیتش نکن، اون نگاری که تو می شناختی نیست دیگه...

علیرضا فقط به نینا نگاه کرد و نینا رفت، علیرضا رفت پشت پنجره ی اتاق و به بیرون نگاه کرد، چشمامو بستم تا نبینمش، امیرعلی بیا بالا علیرضا تو اتاقمه عزیزم دلت به شور بیفته برام و بیا سر بزن بهم نمی خوام باهش تنها باشم...

علیرضا-دیگه کی می دونه؟

چقدر صداش گرفته بود!!

-هستی

با صدای گرفته تر و بغض آلود گفت:

علیرضا-چرا بهم نگفته بودی حامله بودی؟

با بغض گفتم:

-می موندی؟! قید سمانه جونتو می زدی؟! می تونستی؟! جرئت داشتی رو قسم مامانت پا بذاری؟! مرد میدون بودی؟!!

علیرضا عصبانی و با حرص نگاهم کرد و گفت:

علیرضا- تو چه می دونی که چی به من گذشت؟!!

با گریه ای آمیخته از عصبانیت گفتم:

-به تو چی گذشت علی؟ یه زن مجرد با شناسنامه ی دوشیزه بودی؟! اعتیاد پیدا کردی؟! سقط جنین داشتی؟! بردنت

پزشک قانونی؟! زیر کتک لهت کردند؟! تحقیر شدی؟! فحشت دادن و حبست کردن و مسخره شدی؟! از خونه فرار

کردی؟! شدی کنیز برادر کسی که بهت خیانت کرده؟!!

علیرضا با حرص گفت:

علیرضا- من خیانت کردم؟!!

سرمو با حرص تکون دادم و گفتم:

- خیانت نکردی، قتل عام کردی، کاش خیانت می کردی ولی با بی وجدانی قلبمو دریدی

علیرضا- اسمم روش بود، همه می دونستند قراره باهش ازدواج...

جیغ زدم:

-من چی؟! فقط اسمت روش بود ولی من ازت یه بچه تو شکمم داشتم «انگار نفس تو سینه اش موند، با لرزه گفتم»

عشقتو تو سینه ام داشتم، آبرومو قربونیت کردم اگر.. اگر اون روز دانشگاهم نمی اومدی شاید.. شاید هیچ کدوم از

اتفاقای الآن به این شکل وحشتناک نمی افتاد.. منو داغون کرد اتفاق اون روز چون فهمیدم تو هم منو می خوای ولی

سمانه رو به من ترجیح دادی، منو برای هوست می خواستی...

علیرضا یه جواری عصبی شد که مثل امیرعلی که شب تولد دوست هستی از عصبانیت خودشم می زد، دو سه تا تو

سرش زد و گفت:

علیرضا- تو هوسم نبودی.. نیستی.. نیستی... «زدم زیر گریه و با حرص گفتم» نمی بینم پیرم کردی؟! کمرمو

شکوندی؟! آره آره مرد نبودم.. چوب بی عرضگیمو خوردم که زن داداشمی.. زن امیرعلی «زد رو سینه اش و گفت» پاره ی

تن من...

با همون حال گفتم:

-منو رها کردی و رفتی چیکار می کردم؟! ایا مصیبت هام چیکار می کردم؟! هرمان و بهزاد و مامان روزی صدبار منو تو گور می کردند و در می آوردند، نمی تونستم بگم علیرضا بود اون بود که منو به این خاک سیاه نشوند... نمی تونستم...
علیرضا- تو نشوندی نه من، تو رفتی اون ویلای لعنتی رو گرفتی تو وادارم کردی صیغه ات کنم، حالمو خراب کردی اونقدر تو گوشم خوندی زنتم حالتم علی، علی رو بدبخت کردی رفت، از یه روزی خواهرم می دیدمت فرداش شدی عشقم و دیگه به هیچ چیز تبدیل نشدی، هر جای این دنیا رو دیدم جز تو کسی رو ندیدم... با سمانه ازدواج کردم ولی نتونستن حتی یک روز.. حتی یک روز لعنتی باهаш زندگی کنم، جدائی ما نقل یه هفته پیش و یه سال پیش نیست، حرف لحظه ی اول زندگیمونه چون تو رو تو قلبم داشتم نتونستم زندگی کنم...

با حرص گفتم:

-تو بخاطر یه احساس نتونستی زندگی کنی ولی من چی علیرضا؟! امیرعلی رو خدا، خدائی کرد بهم داد برام مُردی علی همون وقتی که منو کشتی همون روز توی پمپ بنزین.. من زن امیرعلی ام، زنش می مونم، مادر بچه اش، عشقش، زندگیش حتی اگه بخواد پاسوزش و مرده کشته اش، خاک زیر پاش، کنیزش می مونم می دونی چرا؟! چون مرد من.. عشق یعنی امیرعلی می گفت نگار تو تموم ننگ های دنیا رو داری ولی نمی تونم ازت دل بگذرم.. هرمان و بهزاد باهаш در خونه دعوا راه انداختن آبروشو بردن، مادرم تهمت زد، مادرت عاقش کرد... بازم گفت نگار.. اون هستی پست فطرت منو خار کرد ذلیل ترم کرد، آبرومو بیشتر از اون چیزی که پیش امیر رفته بود برد، امیر زیر مشت و لگد لهرم کرد ولی بازم گفت نگار.. امیرعلی کجا، تو کجا؟! رفتی دنیا رو روی سرم خراب کردی حالا اومدی دم از عاشقی می زنی؟! کدوم عشق علیرضا؟! امیرعلی میگه اگر عشق مشتی باشه باید به عرش برسونتت اگر نه به فرش می رسونتت منو با خاک یکسان کردی ولی امیرعلی منو این کرد نگام کن!

علیرضا- زن صیغه ای؟!!

-زن صیغه ای امیرعلی بودن شرف داره به زن نامرد بی عرضه ای مثل تو بودن که وقتی لبریزی از احساس دم از مجنون بودن می زنی.. می کشی.. از دنیا میخوری... وقتی به آرزوت می رسی میشی یخ میشی مرده، وجود خارجی نداری دیگه اصلا... اومدی فهمیدی زن امیرعلی ام چرا بر نمی گردی؟! منتظری امیرعلی بفهمه و ولم کنه و صیغه فسخ؟! «دست روی شکمم گذاشتم و گفتم» دیگه تا تو دنیائیم به هم وصلیم می دونی چرا روز زایمانمو می شماره؟ نه به خاطر به دنیا اومدن بچه اول، اول بخاطر اینکه فردای روز زایمانم وقت تو محضر داریم، چون می خواد روزی که پدر میشه و روزی که به عشقش می رسه توی یه روز باشه.. با دنیا عوضش نمی کنم، با بهشت عوضش نمی کنم «زدَم رو سمت چپ سینه ام و گفتم» می ایسته علی، اگر یه لحظه نبینمش می ایسته تو رو دو سال ندیدم ولی قلبم عین ساعت کار می کنه...

علیرضا همراه با پوز خندی روی لباس گفت:

علیرضادو سال قبل هم این حرفا رو به من می زدی

-دو سال قبل امیرعلی رو نداشتم

علیرضا-فردا هم یکی دیگه رو داری!

با حرص گفتیم:

-من هرزه نیستم،علیرضا زن برادرتم،زن پاره ی تنم

علیرضا-برگشتم ایران که پیام سراغت...

پریدم وسط حرفش و گفتیم:

-تو اگر می خواستی برگردی همون روزی که رفتی بر می گشتی،مگه نمیگی با سمانه یه روزم زندگی نکردی؟!قسم

حضرت عباسو قبول کنم یا دم خروسو؟!

علیرضا-فکر می کردم از سرم می افتی

با حرص گفتیم:

-دو سال؟!دو سال هر روز از خواب بیدار می شدی می گفتی امروز از سرم می افته؟!

علیرضا وا رفته گفت:

علیرضا-نگار عوض شدی؟!

-عادل شدم،علیرضا اگر می خوای امیرعلی رو داشته باشی اون سه روز لعنتی توی سینه ات می مونه،امیرعلی بخاطر بچه اش هم که شده با نفرت هم که شده با من زیر یه سقف می مونه ولی نمی دونم تو رو دیگه جونش می دونه یا نه! «به آرومی گفتم» برگرد علیرضا بذار هر دومون زندگی کنیم من نگار مجرد بیست ساله نیستم من زن برادرتم مادر برادرزاده ای که کمتر سه هفته ی دیگه به دنیا میاد،من عاشق امیرعلی ام،حتی یه لحظه تو رو نمی تونم ببینم برو بذار همه چیز به روال عادیش برگرده،برو سراغ کسی که قلبشو بهت بده و اینبار قدرشو بدون،اگر میخوای ببخشم اگر میخوای اهم دوباره دامتو نگیره برگرد،بذار زندگیمونو بکنیم،امیرعلی گذشته امو فراموش کرده همونطور که من فراموش کردم داریم به زندگیمون سامون میدیم با اینکه مادرت هنوز منو عروس خودش نمی دونه،با اینکه پشت سرم کلی شایعه است و کلی حرف پشت سرم می زنند..مادرم همیشه با امیرعلی در حال جر و بحث،برادرام به ظاهر با امیرعلی می خندند و خوشند ولی پشت سرش می زنندش و می کوبنش...من با همه ی این اوصاف با امیرعلی دارم

طعم خوشبختی رو می چشم، به من نگاه کن!! اگر دوستم داری باید بری چون من مادر شدم.. نگاه کن پسر امیرعلی تو عموشی نمی تونی به حقش به حق پدرش خیانت کنی، علیرضا اگر.. اگر کاری کنی امیرعلی ازم جدا بشه من گناه کبیره می کنم، خلاص! چون نمی تونم دیگه جون ندارم...

علیرضا چشم به شکم دوخته بود و حرفی نمی زد که صدای امیرعلی اومد:

امیرعلی-سلام نگار عزیزم، علیرضا چرا خبر ندادی بیدار شده؟! مردم از نگرانی «اومد بالا سرم و سرمو بوسید و معاینه ام کرد و گفت» حالت بهتره

-آره نگران نباش

امیرعلی-علیرضا ممنون که موندی، نینا بهم زنگ زد گفت می مونی.. نگار ببخشید جراحی اورژانسی داشتم و گرنه به خدا...

-می دونم امیرعلی جونم قسم نخور فدات شم، من خوبم پسرمون هم خوبه، تازه عموش هم مراقبمون بود..

علیرضا مایوس و با حسرت نگاهم کرد و امیرعلی گفت:

امیرعلی-من چاکر عموشم که جای من می ایسته «علیرضا لبخندی تلخ زد و امیرعلی پرستار رو صدا زد و گفت» به فشار از خانومم می گیری؟

پرستار-حتما آقای دکتر، شما نگران نباشید ما حسابی پارتی بازی می کنیم

-فکر کنم تا بچه امون به دنیا بیاد کل بیمارستان بفهمند چون دیگه منو نمی بینند!

امیرعلی-علیرضا برو استراحت کن صبحونه خوردی؟

علیرضا-میل ندارم نگار چیزی نخورده بهش برس

امیرعلی-هنوز صبحونه نخوردی؟! خوب اون بچه الان آروم و قرار داره چون دیگه انرژی ای واسه فوتبال بازی کردن تو شکمت نداره دیگه

خندیدم و امیرعلی سریع بساط صبحونه رو فراهم کرد و برام لقمه می گرفت، علیرضا یه کم نگاهمون کرد و بعد بدون هیچ حرفی از اتاق رفت بیرون هنوز نگران بودم یعنی حرفامو قبول کرده؟! امیرعلی یه چیزائی تعریف می کرد و می خندید ولی من تموم حواسم پیش علیرضا بود، یعنی چه تصمیمی می گیره؟! از بی گذار به آب زدنش می ترسیدم... بعد اینکه به خونه اومدم، علیرضا دیگه به خونمون نیومد ماما تا زایمانم قرار شد خونمون بمونه چون تا زایمان دکتر بهم استراحت مطلق داده بود.. تا حدود زایمان از استرس علیرضا مردم... روز بیستم بود که ساعت دو شب با درد طاقت

فرسائی از خواب بیدار شدم طفلک امیرعلی فقط می دوئید، به کجا؟! نه ما فهمیدیم نه خودش!! آخر هم از بس هول کرده بود زنگ زد به علیرضا!!! اون هم از پشت تلفن داد زده بود «چرا به من زنگ می زنی؟! برو ماشینتو روشن کن ببرش بیمارستان چت شده تو؟! اناسلامتی دکتری ها!!!» ماما که فقط گریه می کرد و قربون صدقه ام می رفت، همسایمون با مادرش اومدند کمک کردند تا سوار ماشین بشم از درد داشتم دیوونه می شدم..خدا می دونه با چه وضعی راهی بیمارستان شدم، با یه لباس بلند حاملگی و یه شال که نیمه رو سرم بود و نیمه تو هوا!! از یه طرف از کارهای امیرعلی خنده ام می گرفت از یه طرف از درد زایمان گریه ام می گرفت! تا رسیدیم بیمارستان ماشینو جلوی قسمت اورژانس نگه داشت و بدون من دوئید رفت داخل! ماما صداش زد:

ماما-امیرعلی کجا میری نگار!!!؟

وسط راه دوئید و برگشت و گفت:

امیرعلی-وای من اونقدر هول کردم یادم رفت اصلا!!

-امیرعلی فکر کنم خودمو خیس کردم!

امیرعلی زد رو پیشونیش و گفت:

امیرعلی-کیسه ی آبت پاره شد!

-نه نه هنوز چهار روز مونده، حتما خودمو خیس کردم..خاک بر سرم

ماما-درد زایمان داری، کیسه ی آبت، بچه داره به دنیا میاد...

علیرضا-امیرعلی؟! چرا نشستی تو ماشین!!!؟

صدای علیرضا بود! امیرعلی درحالی که روی صندلی جلو پشت کرده به سر ماشین رو به ما برگشته بود تا علیرضا رو دید پرید بیرون و گفت:

امیرعلی-علیرضا من اونقدر هول کردم مغزم هنگ کرده!

علیرضا-امیرعلی؟! نگار از درد مرد بیا بیریمش تو، چته تو پسر؟!!

امیرعلی و علیرضا از تو ماشین کشیدن بیرون، از درد جیغ بلندی زد و امیرعلی گفت:

امیرعلی-هییس هییس نگار!

علیرضا-درد داره، نفس های عمیق بکش نگار

تند تند نفس کشیدم ولی یہ آن چنان دردم گرفت کہ چارہ ای جز جیغ نہ داشتہم؛ سو پروایزر اور ژانسی تا ما رو دید گفت:

سو پروایزر-آقای دکتر بہ سلامتی دارہ دنیا میاد؟!

علیرضا-دکتر صالحی امشب ہست؟

سو پروایزر-بلہ

علیرضا-شمارہ اش رو بگیر، یہ برانکار دہم بیار

-امیر علی اگہ من مردم سریع برو یہ زن خوب بگیر بچہ امو بزرگ کنہ، بچہ ام بی مادر بزرگ نشہ ہا

امیر علی تا این حرف رو شنید زد زیر گریہ، باورم نمی شد دارہ گریہ می کنہ! صورتمو چندبار بوسید و گفت:

امیر علی-این چہ حرفیہ؟! الان میری سلام و سرحال وضع حمل می کنی خودت ہم بالا سر پسر مون می مونی

با گریہ گفتہم:

-امیر حلالم کن خیلی اذیتت کردم

امیر علی دستمو کہ تو دستش گرفته بود رو بوسید و گفت:

امیر علی-الہی قربونت برم حالات

-بہ پسر مون بگو خیلی خیلی عاشقشم چون تو رو بہ من داد...

امیر علی دست روی صورت خیس از اشک و عرقم کشید و گفت:

امیر علی-خودت بہش میگی عزیزم، عشقم ہمچی خوب تموم میشہ تحمل کن نفسم

-خیلی دوستت دارم امیر علی «از درد جلوی دهنمو گرفتم کہ جیغ نزلم و بعد گفتہم» عاشقتم و عشقت ہر روز بیشتر تو

قلبمہ، حتی اگہ بمیرم...

امیر علی-منم عاشقتم عزیز دلم

تخت آوردن و روش خوابوندنہم..چشمم بہ علیرضا افتاد کہ ہمینطوری نگامون می کرد..وقتی داشتن بہ اتاق عمل می

بردنم امیر علی دستمو بوسید و گفت:

امیر علی-بہ خاطر من سلام از این تو درمیای...

فقط یه لحظه

بذار ببینمت شاید بار آخر

دیگه نبینمت

عشقت داره دیوونه ام می کنه

سیر نشدم از نگاه کردنت

اگر قرار دیگه پیشت نباشم

دعا کن بمیرم با روحم کنارت باشم

نمی تونم ازت دل بکنم

تو رو خدا بهم داده مچکرم

دارم آروم، آروم، آروم با تو خو می گیرم

جونمو نمی خوام من با تو جون می گیرم

کی می تونه با تو به من زندگی رو اینطوری هدیه کنه

وقتی بی تابم موهامو ببافه و چشماش واسه ندیدنم گریه کنه

کی می تونه جای تو باشه

وقتی دلم اونقدر عاشق چشاته

کی می تونه منو آرومم کنه

وقتی دلم با همه جز تو خون به پا می کنه

...

-هییس هییس!-

-آه تو هی میگی هییس که بدتره از صدای ما!

-مامان ببینم یه بار دیگه

-نکشش نکشش نکشش دستش درد می گیره دائی جون نوزاده ها! نینا مراقب باش

-خیله خب توأم 1داره به من بچه داری یاد میده!!

-چرا گریه می کنی مامان!!

-هیسس! بابا خوابه

-بچه مرد از گشنگی چرا بیدار نمیشه؟! ونقدر بی حال گریه نمی کنه

-تو توی دل بچه ای که حرف می زنی؟! میگم هیسس!

-ای بابا گلو درد گرفتیم از بس با صدای خفه حرف زدیم

-ماشاءا... وا... ما که از تو صدای خفه ای نشنیدیم، صداش از شجریان باز تره میگه صدای خفه

یکی دو نفر خندیدند و یکی دیگه گفت:

-میدیش به من؟!!

-دستش دستش!

-بابا هرمان مگه کوره؟! خودش دکتره ها

-چون دکتره دست بچه رو...

-بیدار شد بیدار شد هیسس!

-دیگه چرا هیسس؟! میخوای پیش پیش کنی دوباره بخوابه؟

دوباره یکی دو نفر خندیدند وای چقدر درد دارم چشمو نمی تونم باز کنم نمی دونم چرا اولین کسی که به ذهنم اومد

بابام بود! چشم باز کردم بین جمعیت دنبال بابام گشتم، چرا نیومده؟! من کجام!!

-نگار جان!؟

به کسی که صدام کرد نگاه کردم.. صداش تو گوشم پیچید...

- «نگار شد ما یه جا بریم تو نیای؟!!

با صدای بچگی هام جواب دادم:

-امیرعلی تو از من بدت میاد

علیرضا بغلم کرد و گفت:

-امیرعلی چیکار بچه داری؟!

امیرعلی گفت:

-داریم میریم پارک گل کوچیک بزنیم یا بچه داری کنیم؟!

با حرص جواب دادم:

-من بچه نیستم

-تو خانومی، امیرعلی اذیتش نکن»

-امیرعلی!

امیرعلی دستمو بوسید و گفت:

امیرعلی-سلام

با تعجب نگاهش کردم و هرمان آرام گفت:

هرمان-امیر نکنه دارو بیهوشی زیاد زدن حافظه اش پاک شده باشه، مشکوک نگاه می کنه ها!

بهزاد-دارو زیاد بزنند میره تو کما که!

نینا-برادرا کی تخصص گرفتن؟! نگار جان؟

-نینا بابا کو؟!

هرمان-یاعلی، دیدید گفتم این دارو رو زیاد زدند دیدید دیر بهوش اومد؛ نگار رفت به پنج شیش سال قبل شایدم به

بیست سال قبل..! نینا رو شناخت!

اکرم-منو می شناسی؟!

بهزاد-تو رو شناسه که دیگه مخش تعطیل، خودتو یادش نیاد حرفاتو یادش!

هرمان-یعنی چی؟!با...

نینا-هیسس..نگار؟نگار عزیزم یادته اومدی بیمارستان پسر خوشگلتو به دنیا بیاری؟

به بچه ای که بغل علیرضا بود نگاه کردم...

-بچه ی من؟!

امیرعلی-آره عزیزم بچه ی من و تو

-تو؟!!!

من با امیرعلی ازدواج کردم؟!صدای جیغ بچگی هام تو گوشم پیچید...

«جیغ کشیدم و با گریه گفتم:

-علیرضا؟!امیرعلی موهامو کشید منو زد

امیرعلی با عصبانیت گفت:

-نگو دختره ی کولی

با گریه گفتم:

-من،کولی نیستم»

چشمامو بستم،مغزم سنگین بود،مامان با وحشت گفت:

مامان-امیرعلی بچه ام چرا اینطوری نگاه می کنه؟!چرا اینطوری حرف می زنه؟!!!!

امیرعلی اسممو صدا کرد..انگار صداکردنش یه تلنگر بود،همه چیز به سرعت نور یادم اومد،چشمامو باز کردم امیرعلی رو دیدم که نفسم اومد بالا...

-امیرعلی..؟بچه ام..؟!

نفس امیرعلی هم بالا اومد و گفت:

امیرعلی-علیرضا؟محمدسام رو بده

به علیرضا نگاه کردم با محبت به بچه نگاه کرد و بعد گذاشتش تو بغلم و گفت:

علیرضا-مبارکه

با تردید نگاهی کردم و بعد به پسر و انگار تموم غم دنیا یهو افول کرد، کوچیک خیلی کوچولو، کم مو ولی با پوست سرخ.. از ضعیفیشو معصومیتش گریه ام گرفت، دستشو نوازش کردم و امیرعلی دستمو بوسید و گفت:

امیرعلی-خسته نباشی

-بچه ی ماست، بالأخره به دنیا اومد!

امیرعلی-دیگه تموم شد، دیگه کسی ما رو از هم جدا نمی کنه

علیرضا-بهتره که.. «مکثی کرد و گفت» بهتره که تنهاسون بذاریم

نینا سریع گفت:

نینا-آره این اولین لحظه ی سه نفرشونه

علیرضا نگاه کوتاهی بهم کرد و رفت.. یعنی زندگیمو بهم نمی زنه؟! عاقل شد؟! می ذاره زندگی بکنم؟!!

امیرعلی-فردا روز عقدمون، روز شناسنامه گرفتن برای پسرمون، روزی که علیرضا دوباره پزشک همین بیمارستان میشه، روزی که من و تو و محمدسام یه خانواده میشیم و خبرش بین همه می پیچه، فردا روز که مامانم باورش میشه که نمی تونه عشقمو از م بگیره، روزی که دیگه کسی صیغه بودن تو به روت نمی آره...

-منمون، خیلی دوستت دارم، خیلی دوستون دارم هر دو تونو

امیرعلی سر من و محمدسام رو بوسید و گفت:

امیرعلی-منم دوستون دارم...

فردا روز عقدمون بود مامان، باباجون، هرمان، علیرضا... همه بودن اولین زوجی بودیم که توی اون محضر با بچه اشون میان عقد... مامان از خوشحالی خنده اش جمع نمی شد، علیرضا.. نمی دونم چه حالی داشت ولی دیگه منو مثل چند روز قبل نگاه نمی کرد حس گناه از نگاهش نداشتیم.. آروم بود به روی امیرعلی لبخند می زد و آهسته و کوتاه بهم تبریک می گفت... صیغه رو که فسخ کردن هرمان با شیطنت گفت:

هرمان-حاجی نخون.. نخون بذار یه چیزی بگم.. امیرعلی تو از حالا تا ده ثانیه مجردی میخوای فرار کنی می تونی ها ولی ده ثانیه تموم بشه یه زن و بچه و دو تا برادرزن و یه باجناب و یه مادرزنی که خیلی هم با هم تفاهم دارین نصیبت میشه! انتخاب کن..

مامان-هرمان!

هرمان-ای بابا بذارید یه حق انتخاب بهش بدیم بچه ی مردم رفیق سی سلامه ها،ها رفیق بشمارم؟!

امیرعلی به من نگاه کرد و گفت:

امیرعلی-نشمرده چاکر همشونم

هرمان-نه این هنوز سرش داغ بخون حاجی..لیاقت نداری امیرعلی فرصت بهت داده شد حرومش کردی ای کاش من جای تو بودم!

اکرم-هرمان!!!

همه خندیدند و خطبه ی عقد جاری شد...

عقد-عروس خانوم برای بار اول میگم وکیلیم؟!

به امیرعلی نگاه کردم و گفتم:

-همین بار اول بسه اگر جدائیمون از یه دقیقه بیشتر طول بکشه قلبم می ایسته پس با اجازه ی بابا که می دونم اینجاست و مادرمو مادرت که می دونم دلش اینجاست و باباجون بله

همه دست زدند و امیرعلی هم بله رو گفت و دست دومو زدند و بعد چند لحظه دیدیم فرح خانوم از در محضر اومد داخل،همه متعجب نگاه کردند و امیرعلی گفت:

امیرعلی-مامان!!!!

فرح خانوم جعبه ی شیرینی رو باز کرد و گفت:

فرح خانوم-خب باید تو مراسم ازدواج پسرم باشم یا نه؟!

لبخندی زدم و گفتم:

-خوش آمدید

***

-امیرعلی!مراسم ساعت سه هستا الان دو و نیم تو تازه از بیمارستان اومدی؟!

امیرعلی-جراحی داشتم نگار نمی تونستم سنبل کنم پیام که!

محمدسام کراوات امیرعلی رو برداشت و دوئید، از جا بلند شدم و گفتم:

-محمدسام نگفتم دست به کراوات بابا نزن؟! از دست تو از صبح تو بار شستم و اتوش زدم

صدای تلفن اومد، محمدسام رو بغل کردم و تلفن رو برداشتم و فرح خانوم گفت:

فرح خانوم-نگار! شما که هنوز خونه اید، مهمونا اومدن..

-مامان به خدا امیرعلی الآن اومد

فرح خانوم-شماها حاضرید؟ لباساتونو پوشیدید؟!

-ما بله، امیرعلی تازه رفته حموم

فرح خانوم-الآن عاقد میاد مامان جان

-نگران نباشید تا سه می رسیدیم

تلفن رو گذاشتم و حوله ی امیرعلی رو براش بردم و گفتم:

-امیرعلی بدو، مامانت میگه همه ی مهمونا اومدن مثلاً ما باید اول از همه اونجا باشیم ها!

امیرعلی حوله رو روی سرش کشید و گفت:

امیرعلی-من که دو ساعت نباید مثل شما برم آرایشگاه موهامو درست کنند بیا آ.. آ یه برس کشیدم تموم شد رفت الآن کت و شلوار می پوشم میریم دیگه مگه نه پسر! تو چقد خوشتیپ شدی کی برات کت شلوار خریده؟ برای من داماد شدی؟!

محمدسام-بابا

-بابا؟! کت و شلوار باباتم من خریدم کجا بابا برات خریده آدم فروش؟! پسر نمک شناسی... «امیرعلی محمدسام رو بوسید و گفت» سرباز باباش، می تونی یه دختر بیاری اونم سرباز توش؟!

-مگه میدون جنگه؟!

امیرعلی-اینا گول می خورن، بچه ان «منو بوسید و گفت» ما پشت پرده نشستیم و می خندیم که هنوز نمی دونند مامان و باباشون چقدر عاشق همدن

محمدسام رو دادم به امیرعلی و کراوات امیرعلی رو زدم و تا خواست محمدسام رو بذاره زمین گفتم:

-نه نه زمین نذارش که می دوئه یه خراب کاری ای می کنه بدو بریم

امیرعلی- تو از عروس بیشتر استرس داری ها! عزیزم ما دو سال پیش عروسی کردیم تموم شد رفت، دو سال که نه چهار سال.. عروس یکی دیگه است.. البته اگر بخوای باز میتونیم عروسی کنیم من...

-امیرعلی!! وای از دست تو زود باش..

راهی خونه ی فرح خانوم شدیم جلوی در تا هرمان ما رو دید گفت:

هرمان- نه نچ دکترا نه تنها خطشون بده آن تایم بودنشونم بده!.. ببخشید شما؟! بده من این شاه دوماد کوچولو رو ببینم..

-هرمان ولش کن بریم سر سفره ی عقد

چهار تائی رفتیم بالا جلوی در علیرضا ایستاده بود تا ما رو دید گفت:

علیرضا- کجائید شما؟! عاقد نیم ساعته اومده می خواستم پیام دنبالتون دیگه کم کم! نگار من بهت زنگ زدم گفتم زودتر از همه بیاید

-امیرعلی جواب بده

امیرعلی علیرضا رو بوسید و گفت:

امیرعلی- چاکر شاداماد گلمون ببخشید..

علیرضا رفت کنار عروس نشست و گفت:

علیرضا- نگار تو بالاسرمون قند بساب

لبخندی بهش زدم و سری به تأیید تگون دادم و محمدسام رو به امیرعلی دادم و رفتم کله قندا رو گرفتم و زیر لب بسم لاله گفتم و قند ساویدم اونم بالا سر همون علیرضائی که داداش مهربون دوران کودکیم بود اونکه بازم مثل همون بچگی هام هوامو برادرانه داشت، اونکه هنوز مثل بچگی هام نگار کوچولو صدام می کرد.. انگار دیگه خاطرات تلخ خاک شده بودن و الآن عقد علیرضا با دختری که عاشقش، این بار قدرشو می دونه این بار انتخاب خودش این بار همه خوشحالند انگار پا قدم محمدسام سبک بود!

عروس- با اجازه ی پدر و مادرم و بزرگترها بله...

پایان

نویسنده : نیلوفر قائمی فر

91/7/18

AM 01:55

این رمان توسط سایت www.Book4.ir ساخته شده است...

برای دانلود رمان های دیگر به سایت مراجعه کنید...

کانال تلگرام بوک4: @book_ir